XI. évfolyam, 4. szám
1955. január 27.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Egy eredménytelen körutazás után

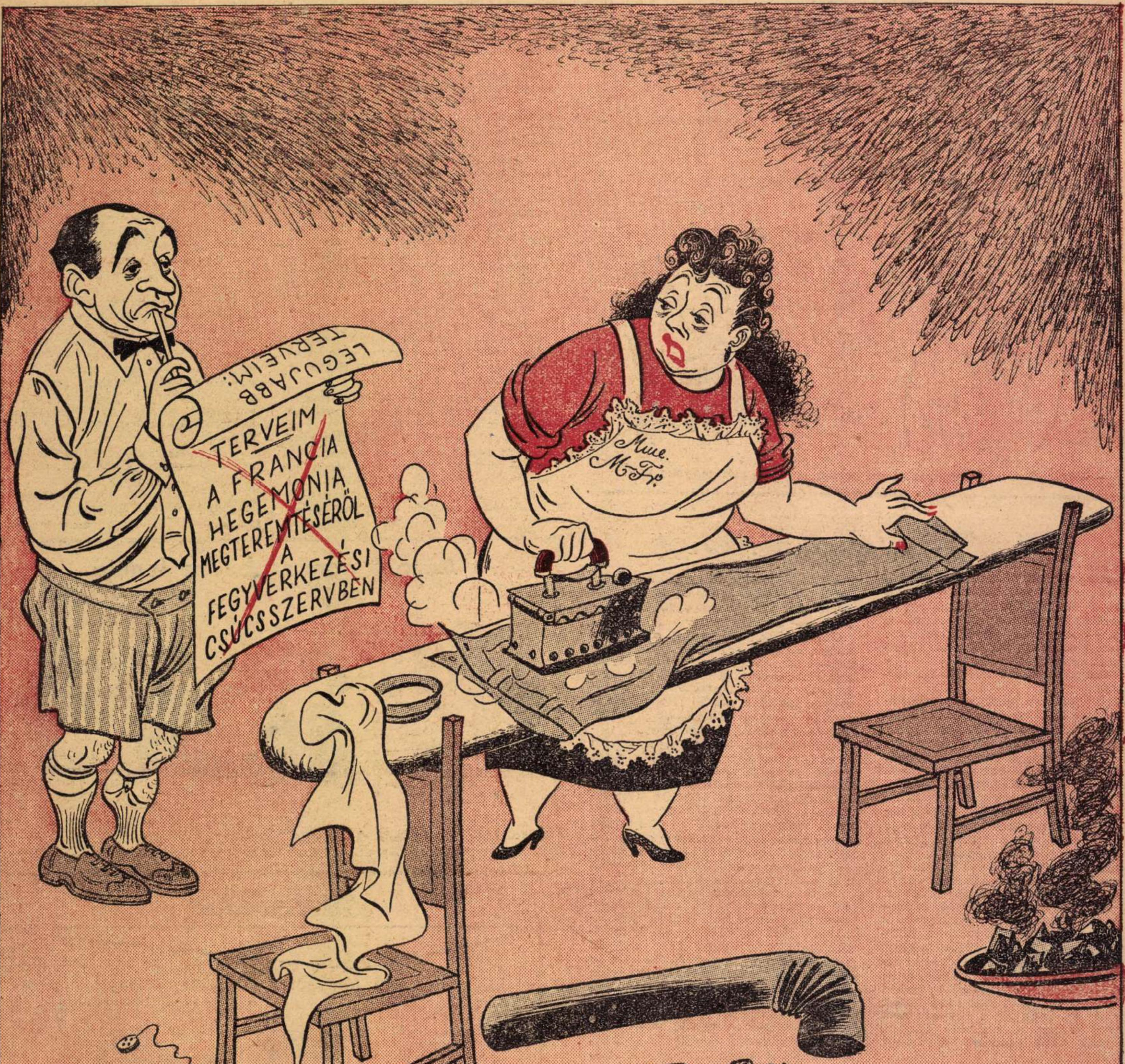
LEGÚJABB TERVEIM:
TERVEIM
A FRANCIA HEGEMONIA MEGTEREMTÉSÉRŐL A FEGYVERKEZÉSI CSÚCSSZERVBEN
Mme. M-Fr.
VASVÁRI

– Rémes vagy Pierre, teljesen kitérdelted a nadrágodat…

Az igazgató rosszat álmodik

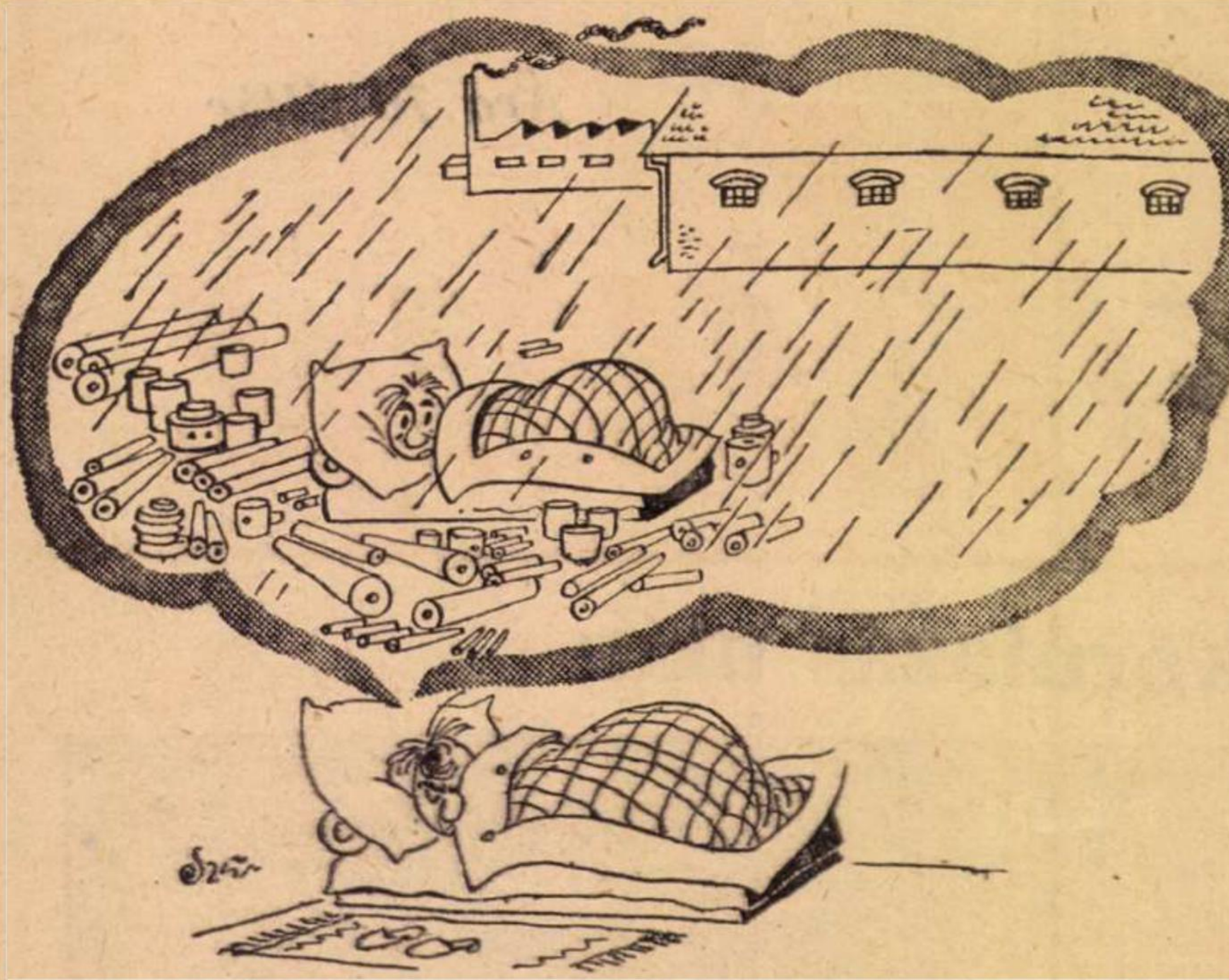

— Jaj, csak felébredjek, majd gondoskodni fogok a helyes tárolásról . . .

Sárgarépa, petrezselyem

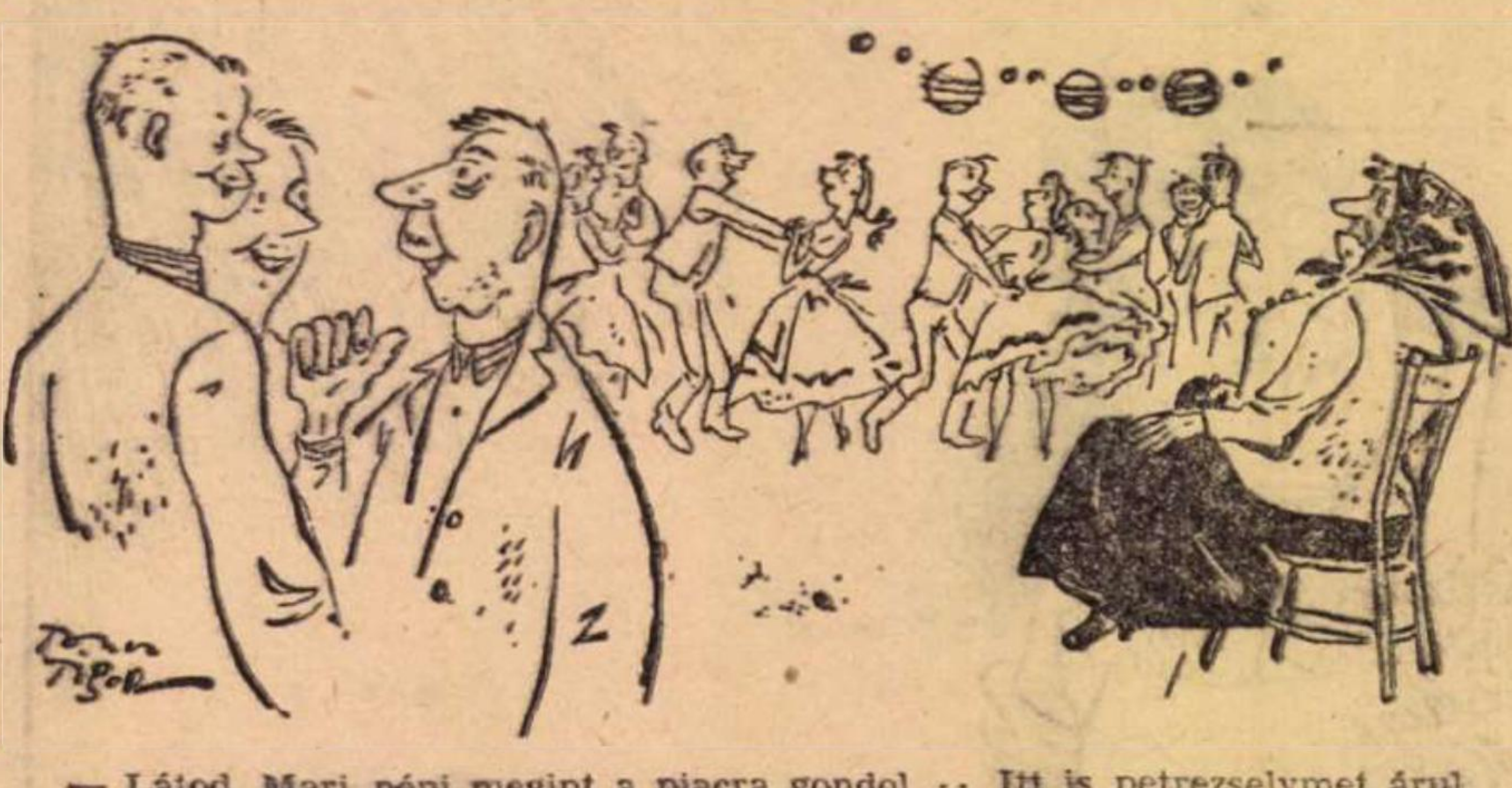

— Látod, Mari néni megint a piacra gondol . . . Itt is petrezselymet árul.

DARVAS SZILÁRD: Cirkusztörténet

A cirkusz egyik főatrakciója Teodor, az elefánt volt. Teodorral annakidején a dzsungelben sok baj történt. kiskorában gyakran elcsavargott és szülei — maguk is jónevű elefántok — nem egyszer sopánkodva trombitálták a szomszédoknak:

— Jóságos isten, mi lesz ebből a gyerekből?

Teodor valóban nagyon komolytalanul viselkedett, legszivesebben a majmok társaságában időzött, ott ugrált, bolondozott köztük, míg egyszer utol nem érte a végzet: holmi vadászok elfogták. Később kiderült, hogy csak természetes hajlamait követte, ugyanis ez volt az egyetlen mód, hogy cirkuszhoz kerüljön és elvégezze azokat a magasabb tanulmányokat, amelyekre még egy őstehetségnek is szüksége van, hogy igazi művésszé fejlődhessék.

Teodort egy Olivér nevű artista vásárolta meg, aki csakhamar rájött, hogy az elefánt komoly tánctehetség. Épp ezért megtanította rumbázni. Meg kell jegyeznem, hogy Teodor ezt a nyugati táncot nagyon izlésesen, minden jampecfigurától mentesen lejtette, különben sem rajta múlt, hogy nem polkára, vagy valami mà népi táncra oktatták. Öntudata pedig, bevallom, vajmi csekély volt, ami főleg annak tudható be, hogy talán életében nem olvasott el egy valamirevaló könyvet. Igy csak afféle félművelt elefántnak számított.

A produkciót hárman végezték: Teodor, aki zenére körülrumbázta a manézst, gazdája Olivér, aki a porond közepéről dirigálta növendékét és egy Kristóf nevű kis törpe. Kristóf szabályos manónak volt maszkirozva, hosszú szakállt és hegyes sapkát viselt, bugyogóját pedig széles bőröv fogta össze. Miközben az elefánt rumbázott, ő ott csetlett-botlott a lába körül, hasraesett és bukfencet vetett, valamint más eredeti ötletekkel emelte a szám nívóját. Igazán főszerepet csak a befejezésnél, a „slussztrükknél" játszott, mikoris Teodor hármat trombitált, majd ormányával megcélozva Kristóf nadrágszíját, a levegőbe emelte őt, kétszer meglengette és a közönség dörgő tapsa közepette az udvariasan hajlongó Olivér úrral együtt elhagyta a manézst. A tapsot már csak ketten köszönték meg. Teodor és gazdája, Kristóf, ahogy földet ért, szaladt átöltözni, mert randevúja volt a menyasszonyával, aki minden városban mas volt.

Történetünk estéjén is a szokásos módon indult a szám. Az egyik oldalbejáratnál kis zömök emberke, az ügyeletes tűzoltó jóindulatú mosollyal figyelte Teodor bevonulását, az első sorban pedig a tűzoltó felesége ült a férjétől szerzett tiszteletjegy büszke birtokosaként. A zenekar játszott, Olivér úr büszkén hajlongott, az elefánt kecsesen rumbázott, Kristóf, a törpe pedig szolgálatkészen nyargalászott hol előtte, hol mellette, hol alatta. A közönség rengeteget nevetett, a számnak a szokottnál is nagyobb sikere volt, úgyhogy, mikor a slusszträkk után Olivér úr és Teodor visszajöttek hajlongani, egyszerűen nem engedték le őket a porondról. Amire még nem volt példa: ismételni kellett.

Teodor tehát újra bokázni kezdett és fel se tűnt neki, hogy hiányzik apró partnere, Kristóf, aki akkor már vidáman tépte magáról a szakállt az öltözőben. Teodor csak akkor döbbent meg, amikor a slusszträkkhöz ért és rájött, hogy a produkciónak nincs point-ja és megrémült, hogy taps nélkül kell esetleg levonulnia a porondról. Kétségbeesetten jártatta körül szemét és egyszerre felderült az arca.

Megpillantotta a zömök kis tűzoltót, a tűzoltón a bőrövet. Említettem már, hogy műveltsége meglehetősen egyoldalú volt, nem csoda hát, hogy csak egyre gondolhatott: ez az új partnere. Nem is habozott tovább, hármat trombitált, kinyult az ormányával, magasba emelte a tűzoltót, kétszer meglóbálta és a közönség ütemes tapsa közepette kinyargalt vele a manézsból.

Ez volt aztán a cirkusz! Elől szaladt Teodor a tűzoltóval, utána Olivér úr, mögötte pedig a tűzoltó felesége, ki kétségbeesetten kiáltozott:

— A férjem! Mentsék meg a férjem!

A közönség örjöngve tapsolta az összes szereplőket. Csak akkor volt hajlandó abbahagyni a tapsot, amikor a tűzoltó és felesége is kijöttek meghajolni.

— Istenem — gondolta Teodor — ha ezt a dzsungelben apa és anya láthatnák . . .

Nepmanok

— Kérjen százötvenezret!

— Hm . .

— Kérhet nyugodtan.

— Hm . . . Szóval százötvenezret.

— Ha én mondom! Saját szememmel láttam a rendeletet.

— Látta?

— Azazhogy a rendeletről szóló javaslatot, vagy tervezetet, az ördög tudja minek nevezik. Ezzel a két szememmel láttam.

Most néhány pillanatnyi mérlegelő, feszült csend következett. Azazhogy csendről szó sem volt. A kávéház e meghitt sarkának füstfelhős sürűjét minduntalan izgatott és heves mondatfoszlányok szakították át és a félhomályban számok pengéi cikáztak az apró kerek asztalok felett:

— Nekem szenzációs melltartó szabadalmam van. Csak helyiség kellene.

— Tudok a Váci utcában egy remek kis lyukat. Nyolcvanezerért.

— Én megmondom, mit kell árusítani, mi az igazi hiánycikk: a szemöldökcsipesz és a kisméretű házi cimbalom.

A „százötvenezerről" és valamiféle rendeletről vitázó urak egyike még mindig magábamélyedve elmélkedett. A másik cingár, mozgékony fiatalember volt, vékony nyakán ugráló ádámcsutkával, madárszerű ábrázattal.

— Nos? Miért töpreng? Perceken belül itt lesz az illető. A rendelet kijön, erre mérget vehet! Az üzlethelyiségeket visszaadták. Most a bérházak következnek.

— Hm . . . Százötvenezer . . . Nevetséges! — A párnaarcú, rövid nevetést hallatott. — Az én házamban csempés fürdőszobák vannak. És a lépcsőházban márvány falburkolat. Testvérek között is . . . kétszázezer.

— Vagy úgy? Hát erről van szó? Kedves uram — helyes! Végtére ön jobban tudja. Az ön háza. Legyen kétszázezer. Akkor természetesen az én jutalékom is emelkedik. Ezt szögezzük le mindenesetre.

— Mindenesetre! — bólintott szaporán a kövér férfi. Ajkára bizonytalan mosoly telepedett. — Azt mondja . . . az én házam? Az enyém? Szóval bizonyos?

— Ej, hiszen láttam. Ott jön, nézze, ő az! — suttogta hirtelen és megragadta szomszédja könyökét. A forgóajtó felől magas, szikár, méltóságos tartású férfi közeledett, kemény kalapban, prémgaléros télikabátban. Bemutatkozott, s ujjhegyét nyújtva leereszkedett a silány kávéházi karszékbe.

— Nos uraim, a tárgyra. Mindhárman tudjuk, miről van szó.

— Helyes, helyes. Ön pompás fogást csinál uram. Nem afféle mai pontház. Még békebeli alapozás, vastag falak.

A szikár férfi kesztyűjét ledobva hanyagul legyintett.

— Az árát halljuk.

— Kétszáz . . . hm . . . kétszázötvenezer.

— Telekkönyv?

— Az átírásnak semmi akadálya.

— Jelzálog — kölcsön?

— Már nem áll fenn. A törlés bármikor bekebelezhető.

Most a vevő az ádámcsutkáshoz fordult:

— A szerződést elkészítette?

— Igen. Parancsoljon.

A vevő finom szarukeretes szemüveget illesztett orrára és átfutotta a szerződés cikkelyeit.

— Hm . . . Itt van egy homályos pont. Mikortól vehetem fel a ház jövedelmét?

— Kérem, egészen hamarosan. Pillanatnyilag egy apró formaság áll az utunkba. Ugyanis a ház . . . egyelőre az államé — szólt szemérmes mosollyal az ádámcsutkás, majd gyorsan hozzáfűzte:

— De ez a csekélység ne zavarja önt. Ha a házbért még nem is, de az okiratot akár azonnal átveheti.

— Rendben van. Ami a kifizetést illeti. Ganz-részvényekben történik. Azokat ön is, akár azonnal átveheti.

A kövér emberke izgatottan feszengett, arca sötét bíborszínt öltött.

— Ganz-részvényeket? No és a gyár?

— Ugy kapja vissza, mint ön a házat, uram — kiáltotta az ádámcsutkás.

— Ez tiszta sor, világos ügy, megkötheti a szerződést. Ön uram átadja a bekebelezési engedélyt, ön pedig a részvényeit és kész az üzlet.

A két úr az irattáskájáért nyúlt — és a gondosan megőrzött aktakötegek — helyet cseréltek, egyik táskából átköltöztek a másikba. Ez igazán nem zavart senkit, sem a ház lakóit, sem a gyár munkásait, csupán a cingár ügynök ádámcsutkája rezzent meg, kissé türelmetlenül.

— Nos — akkor ez rendben is lenne uraim. Kérném a jutalékot . . . azt nem óhajtom a házban lelakni . . . sem Ganz-részvényekben felvenni. A jutalékot most kérem. Forintban.

Soós Magda

Aminek nem szabadna lennie

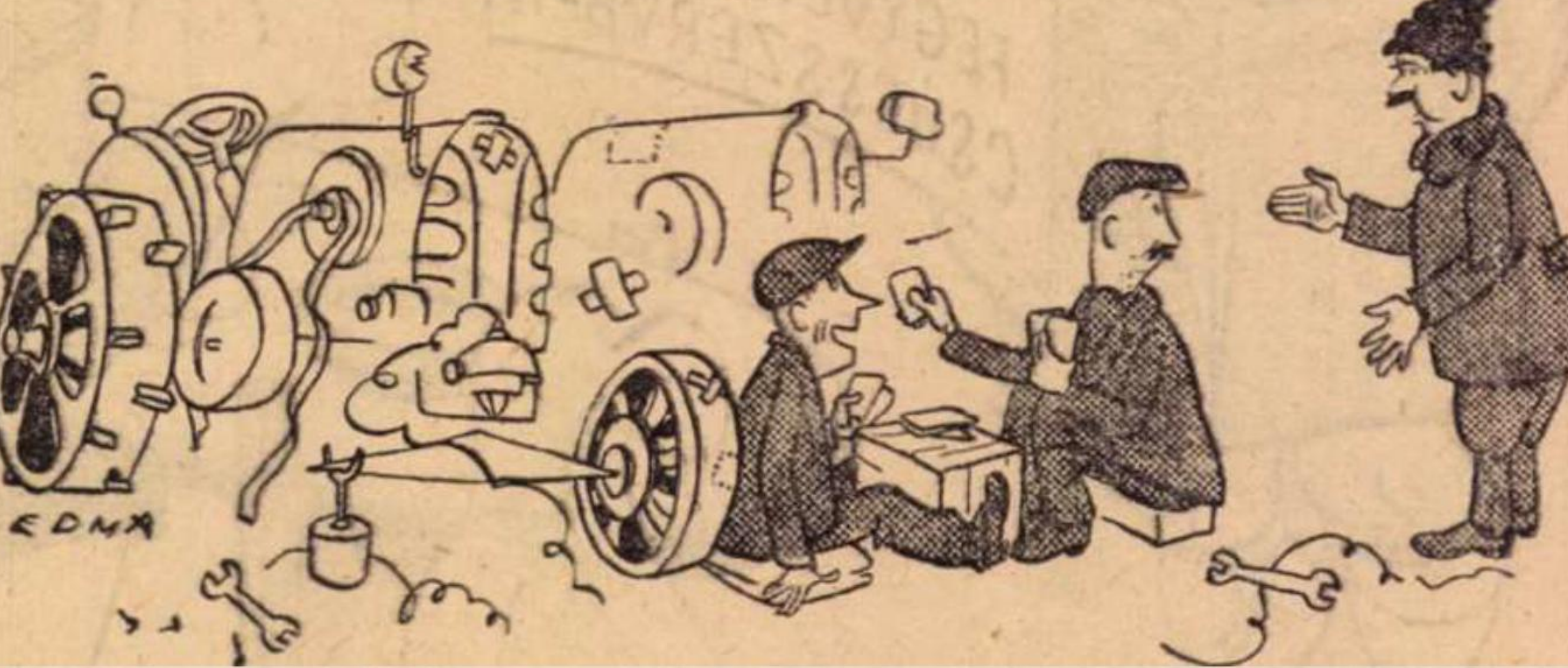

— Mikor fejezik be a gépjavítást?
— Az nálunk nem probléma! Csak az a kérdés, hogy mikor kezdjük el!

Lakásavatás

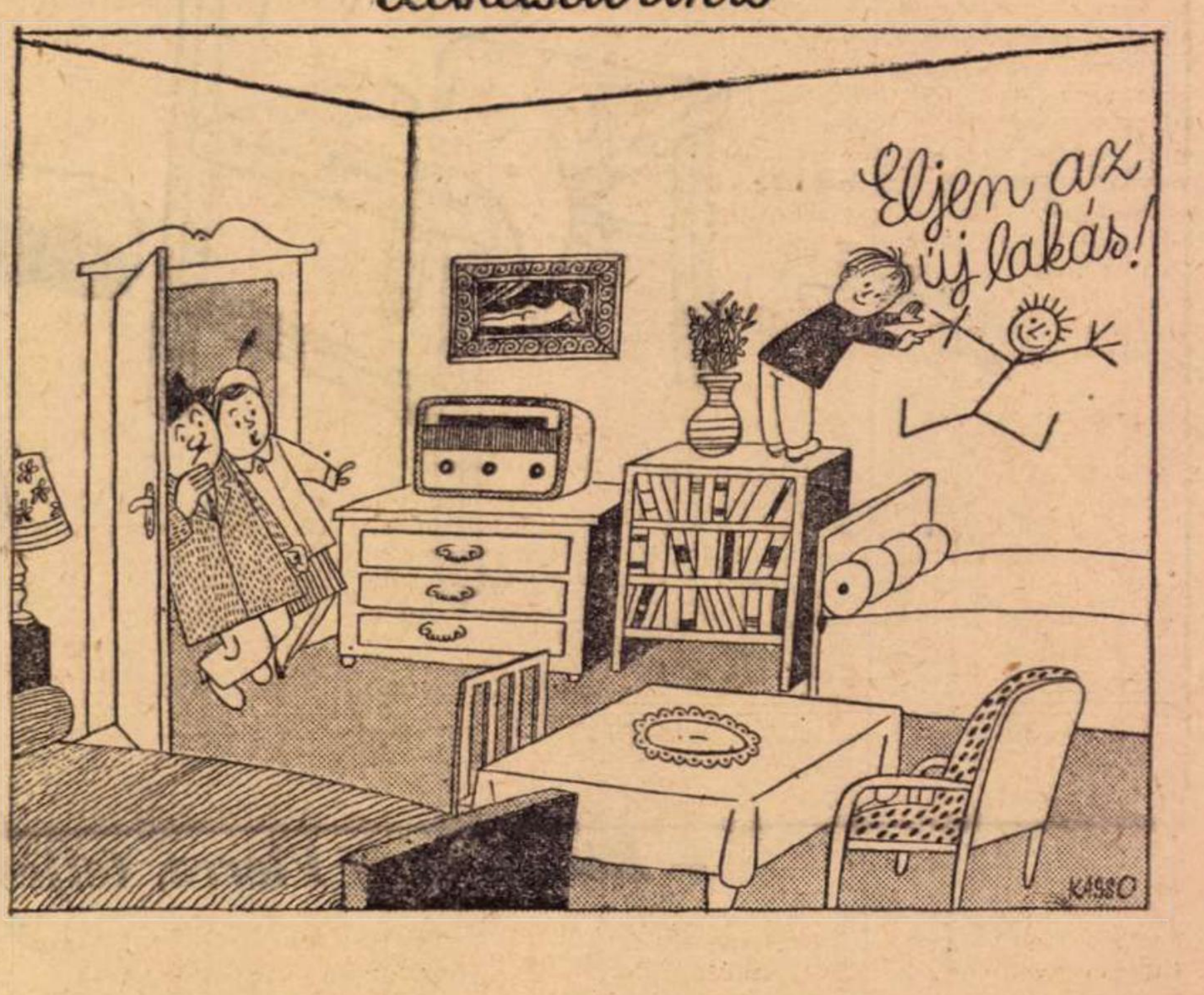

A TIZEDIK ÉVFORDULÓ

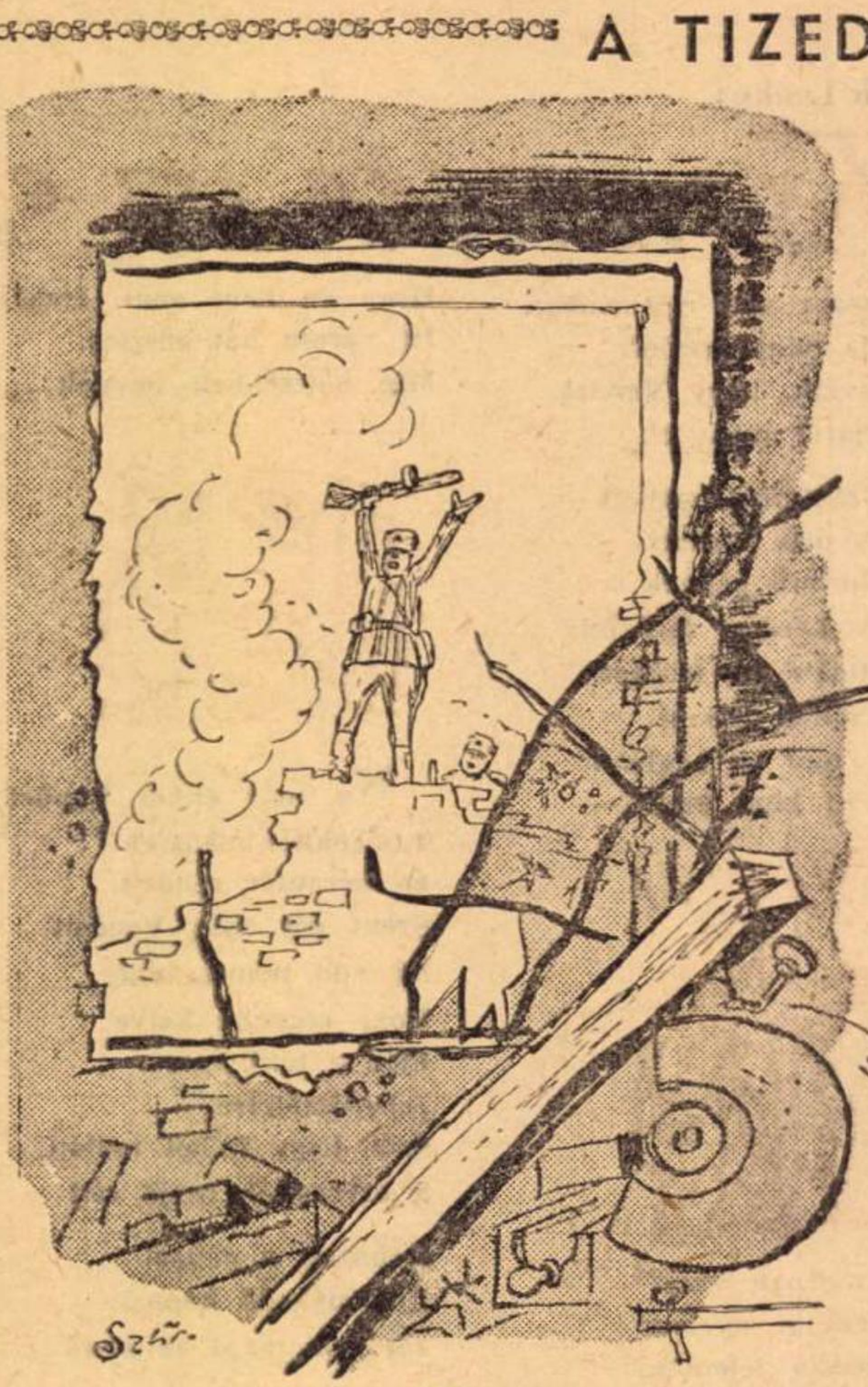

1945
A felszabadulás

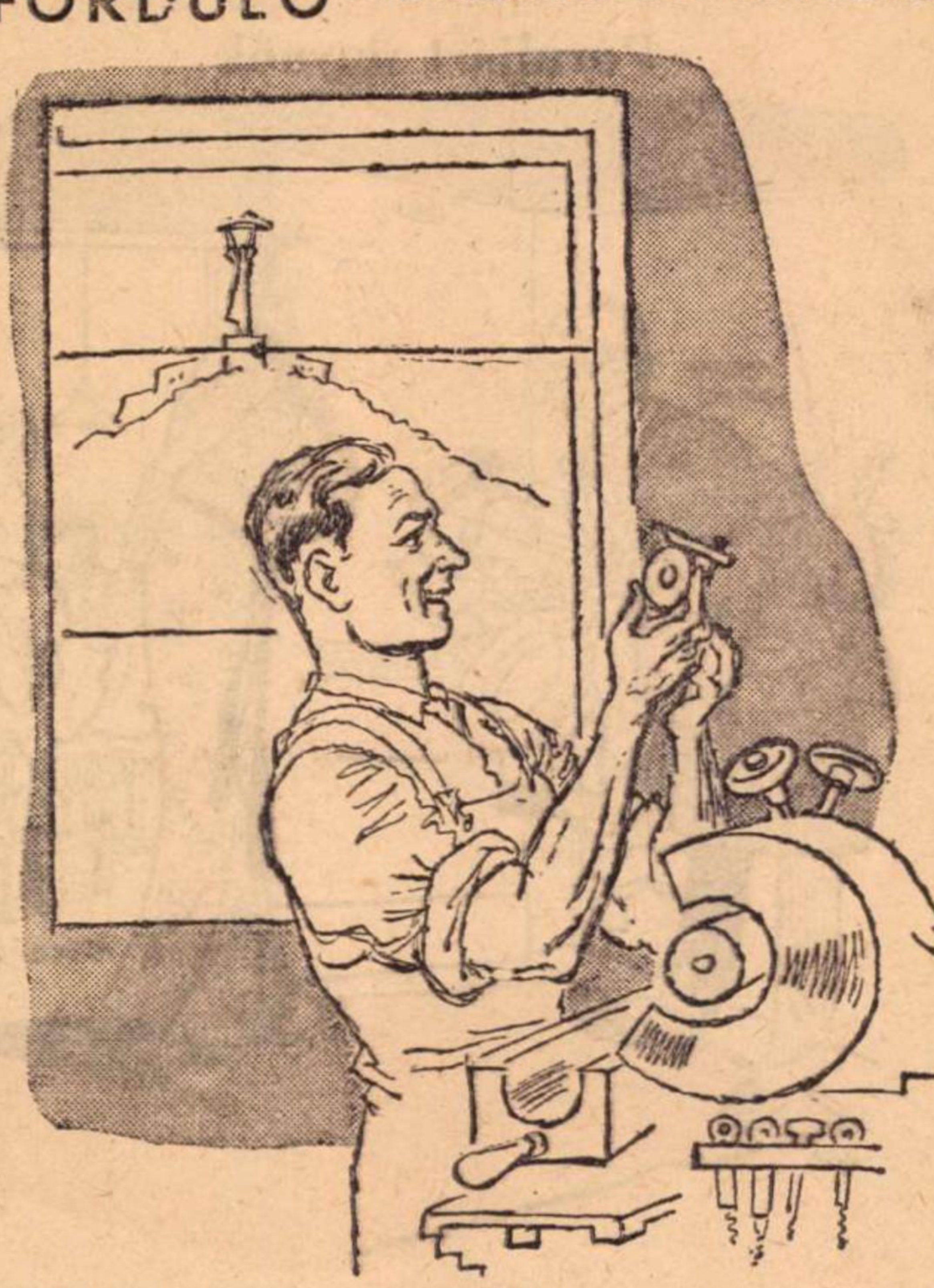

1955
A felszabadulási műszak

(*Szür Szabó József rajza*)

Mutasd meg a járdádat, Megmondom ki vagy!

A téli járdákon végzek mostanában jellemkutatásokat, és szerénység nélkül mondhatom, hogy a házfelügyelők és villalakók lelkülete pőrére vetkőztetve áll előttem. Ahány járda, anynyiféle egyéniség. A nevelés fontossága ezen a téren is kidomborodik: amelyik járdával törődnek, gondozzák, az támasza és talpköve lesz a gyalogjáró embernek, amelyiket pedig elhanyagolják, az rövidesen elzüllik és békés járókelők testi épségére tör. Különösen a budai hegyilakók érzik át e szavak igazságát, a lankák lakói, akiknek testi épségük, egészségük, s talán az életük függ attól, hogy azok a felebarátaink, akiknek kötelmeik közé tartozik a téli járda karbantartása, feladatuk magaslatán állnak-e.

Társadalmunk pillére az a házfelügyelő, aki erős seprővel legyőzi a természetet. Ahová ő lép, ott nem nő hó. Dühönghet a tél a hegyeken, lavinaveszély rettentheti a bátor alpesi sziklamászókat, de azt a kis járdaszalagot, amely az ő lelkiismeretének hatáskörébe tartozik, tökéletesen megtisztítja a hótól. Ott az aszfalt hótakaró nélkül telel, ott a cipő úgy kopog, mint tavasszal, nyáron vagy ősszel. Nem várja meg, amíg a havat keménnyre tapossák, vagy a gyerekek jegesre csúszkálják, ideje sincs a hónak megpihennie, már szállingózik is tovább, ezúttal a seprő jóvoltából. Lehet tél jobbra, lehet tél balra, de azon a talpalatnyi útsávon lábát a tagadás, a tél negációja megveti. Ez az ember nem törődik azzal, hogy mások is teljesítik-e a kötelességüket, nem mondja magának azt, hogy te jó bolond, hát éppen te, amikor mások... miért nem törsz hírnév, vagyon után, bezzeg mások, mialatt te itt ... —

A másik már szkeptikusabb lélek, elmélyült, kétkedő. Vár. Hátha történik közben valami, az afrikai meleg légtömegek hirtelen mérgükben akkorát löknek az izlandi anticiklonon, hogy az ijedtében a sarkvidékig iszkol és tehetetlen dühvel nézi, hogyan olvad le a hó a budai járdákról,

Van olyan ember is, aki a dolgok természetes rendje elleni lázadásának tekinti, ha valaki profán kézzel megbontja a hóréteg egységét. Hó és tél egyet jelent, s télen télnek kell lennie. Ezt csak olyan különcök tagadják, akik télen nyitott medencében fürdenek, fagylaltot esznek, nyáron pedig forró teát isznak. Különben is maga az a megfogalmazás is sértő, hogy a havat el kell „takarítani". Hát van szebb, takarosabb a hófehér hónál, a csillogó hókristályoknál? Ezt az igazságot különösképpen akkor lehet felismerni, ha egyesek a szemétláda tartalmát használják fel a síkos járdák felhintésére, s a hamun kívül cigarettavég, karfiollevél, almacsutka, újságpapír és citromhéj szolgálja a járókelők testi épségét.

Vannak, akik a letaposott, eljegesedett járdát, amelyen különben már csak vésnöki munka segíthet, végighintik fekete salakporral. Ők azok, akik elkendőzik a valóságot, nem törődnek azzal, hogy mi van a felszín alatt, mit takar a szép külső, milyen alattomos jégréteg húzódik meg orvul a megtévesztő fekete púderréteg alatt. Nekik a látszat fontos, nem a lényeg, hazugságban élnek, mert nem mernek szembenézni az igazsággal.

Vannak aztán útrészletek, amelyek kiestek az Isten tenyeréből. Sehova nem tartoznak, üres, elhagyott telek tátong a megrongált kerítés mögött. Se apja, se tulajdonosa nincs az ilyen talált teleknek, s előtte a gyalogút afféle Csáki járdája. A mintegy harmincméteres járdaszakasz senki földje, elaknásított terület, vigyázz, csúszik! Két felszórt járdarész farkasszemet néz fölötte egymással. Mintha a járdák Nemzeti Parkja lenne, amelyhez tilos hozzányúlni, meg kell hagyni ősi vadságában, csak éppen nincs körülkerítve, ami pedig biztonsági szempontból sem lenne éppen fölösleges. Ezen a járdán nem járni, ezen átkelni kell. Az ember fohászkodva hagyja el a biztonságos felszórt területet, nekivág az ismeretlennek, s csak az ad erőt neki, hogy látja a túlsó partot. Ez a járda fehér folt a térképen. Aki ide kerül, az ne hagyjon ugyan fel minden reménnyel, de alaposan szedje össze az egyensúlyát, ha ép lábbal akarja megúszni a dolgot.

Egy alkalommal sikerült megfigyelnem azt a férfiút, aki éppen egy ilyen kiközösített útszakasz északi felén hintette fel a saját járdáját, s éberen vigyázott arra, hogy egy szem salak se hulljon arra a gazdátlan, veszett, kóbor járdára, amely már túlesik felelőssége határán. Szerényen megkérdeztem tőle, hogy miért nem szórja már fel azt a néhány métert terven felül, mire megsemmisítő módon kitanított, hogy az nem hozzá tartozik, semmi köze hozzá, éppen úgy, ahogyan nekem sincs semmi közöm ahhoz, amit ő csinál, tudja ő, hogy mi a rendelet, nem szorul kitanításra, eddig is megélt nélkülem, ő a jó bolond, kora reggel már szórja a járdát, s a végén még ő a rossz, ilyen jó hülyét nem kapnak, ő, aki ... stb., stb. Könnyű volt mindebből megállapítanom, hogy az illető gőgös, magános lélek, merev individualista, hiú mártír, azt hiszi, hogy elszigetelve élhet, amellett nem bírja a bírálatot, rossz a viszonya a hibáira a figyelmet felhívó járókelőkhöz, holott ez az egyetlen mód arra, hogy fejlődni tudjon.

Magam is ingerültté váltam, s minden további vita nélkül nekivágtam a lejtős úton a felszórtatlan, vad, csúszós járdának, s a következő pillanatban akkorát estem, hogy csak úgy csattant. Ez volt az én csattanós válaszom az illető zárkózottságára, komiszságára, hálátlanságára, mert köztudomású, hogy mi sem tudja jobban felőrölni az embereket, mint a lelkiismeretfurdalás. És ott, a földön fekve határoztam el, hogy megírom az esetet, egyrészt a társadalom lelkiismeretének felrázása érdekében, másrészt annak bizonyítására, hogy a téma az utcán hever.

Feleki László

Washingtoni beszélgetés

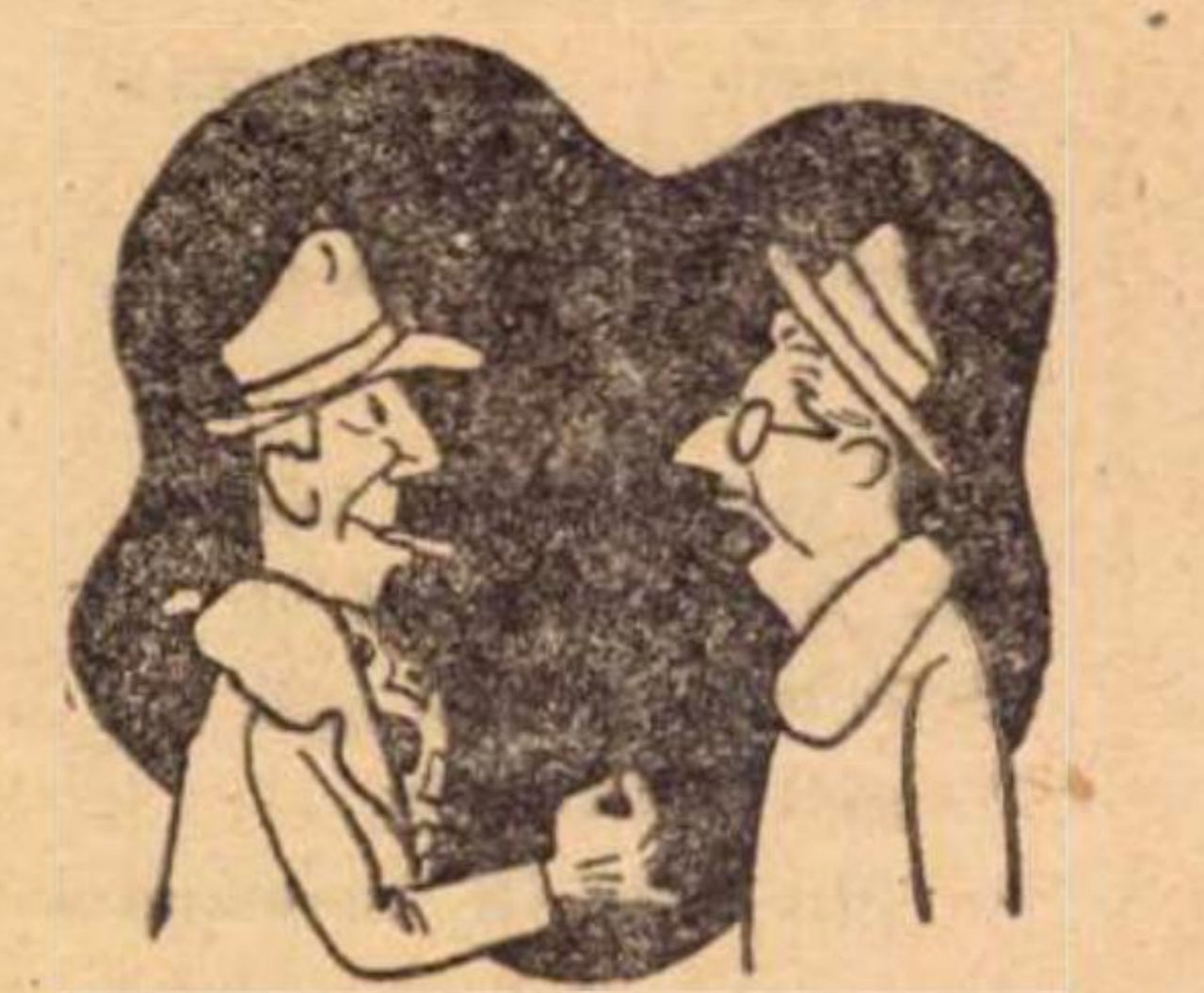

— Milyen az Eisenhower kongresszusi üzenete?

— Felemelő!

— Ne mondjad!

— De igen! A dolgozó emberek adóját emeli fel.

Külpolitikai egyensúly

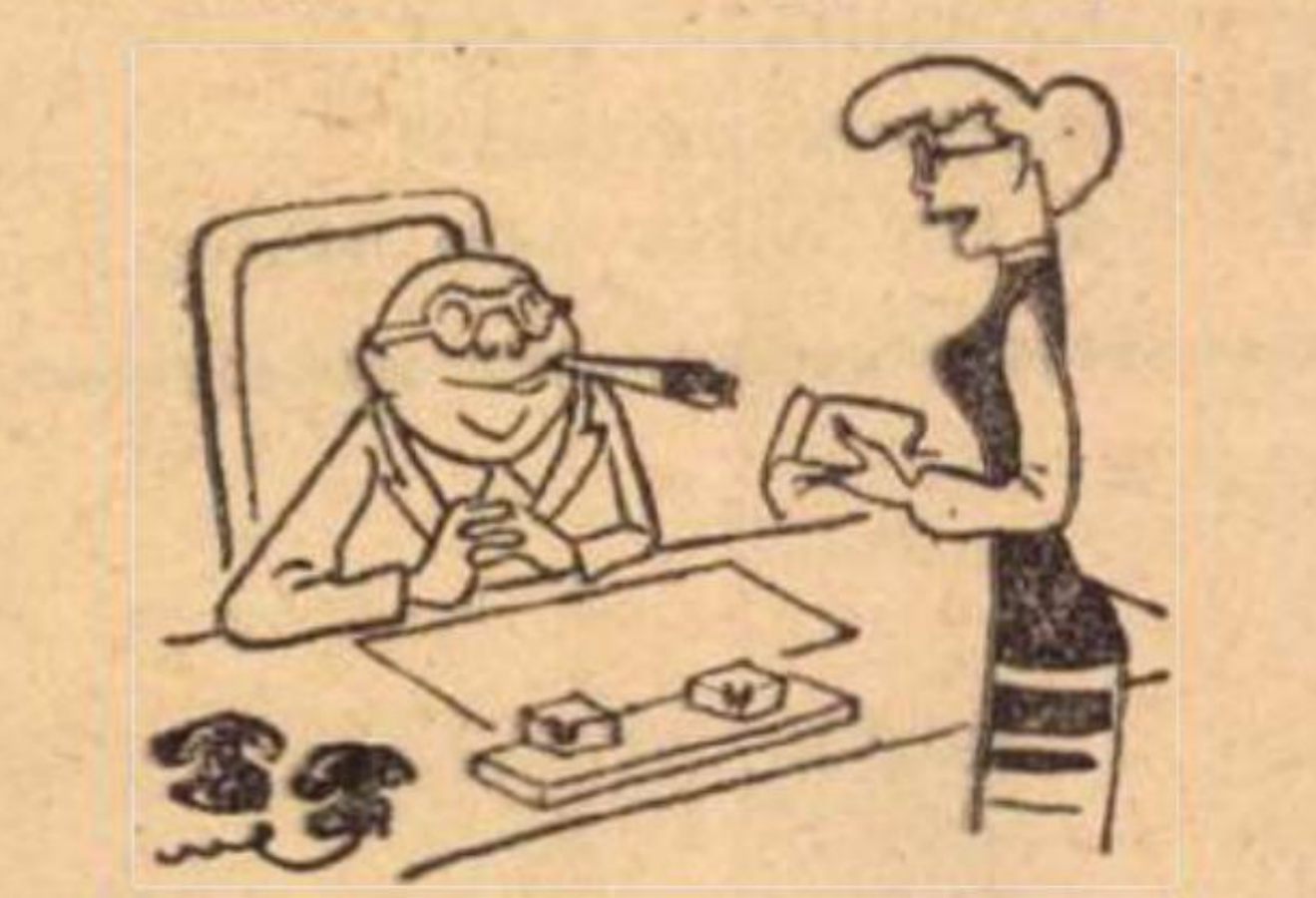

— Igenis, vezérigazgató úr, a támadók megkapták a tankokat!

— Na akkor ajánlhatjuk már Costaricának a tankelhárító ágyúkat!

Gondolatok a pultnál

Most odamegyek majd a pulthoz és megvizsgálom a helyzetet. Ne felejtsük el, a vacsora kényes ügy, jól meg kell fontolni, mondta Napoleon, persze Szent Ilonán, amikor már késő volt. No, kerüljünk közelebb.

— Kérem, én nem tolakodom, csak a pulthoz megyek nézelődni.

— Már mondtam, hogy nézelődni megyek, asszonytárs. Tudtommal nézelődni bármikor szabad, a sor csak a rendelésnél, a pénztárnál és az árukiadásnál kötelező. Látja, csak körülnéztem és már állok is a sorba.

Most, míg az eladó színe elé kerülök és elkövetkezik a döntés pillanata, vegyük szépen sorjába, mit is akarok tulajdonképpen. Hát a mortadella túl nagy, a csabai kicsit erős, a gyulai kemény, a csécsi szalonna nem elég húsos, hering semmiesetre, a parizer túl könnyű, a veronai unalmas, az a kolbász csak paprikás krumpliban lenne jó, vagdalt húsba ki tudja mit vagdalnak bele, ni csak, bácskai, de azt meg sosem szoktam venni, miért kezdeném pont ma, pénteken, disznósajt, disznósajt, de abba nem tesznek nyelvet, tarja, nem, nem, akkor inkább sonka, viszont ez sajnos gépsonka és nem göngyölt, tehát száraz, dehát akkor mit is, hopp, egy jó gondolat!...

— Kérek nagyon vékonyan szeletelve tíz deka szalámit és tíz deka kenőmájast a drágábbikból.

— Micsoda? Csak az olcsóból van? Akkor megtarthatják a szalámit is. Most mehetek a vendéglőbe vacsorázni, mert maguknál egyáltalán semmi sincs...

P. A.

Középamerikai sakkjátszma

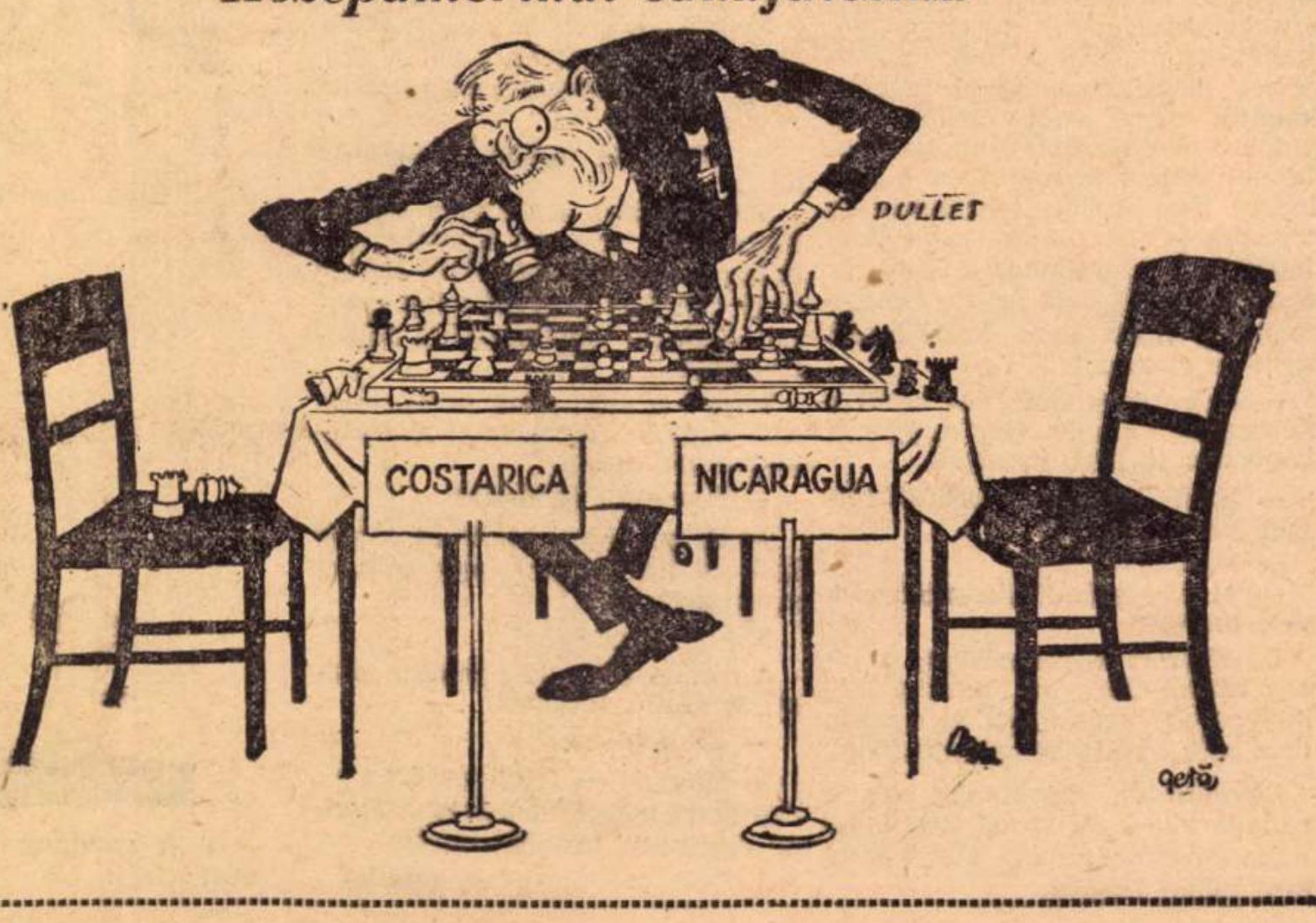

Póruljárt ügynök

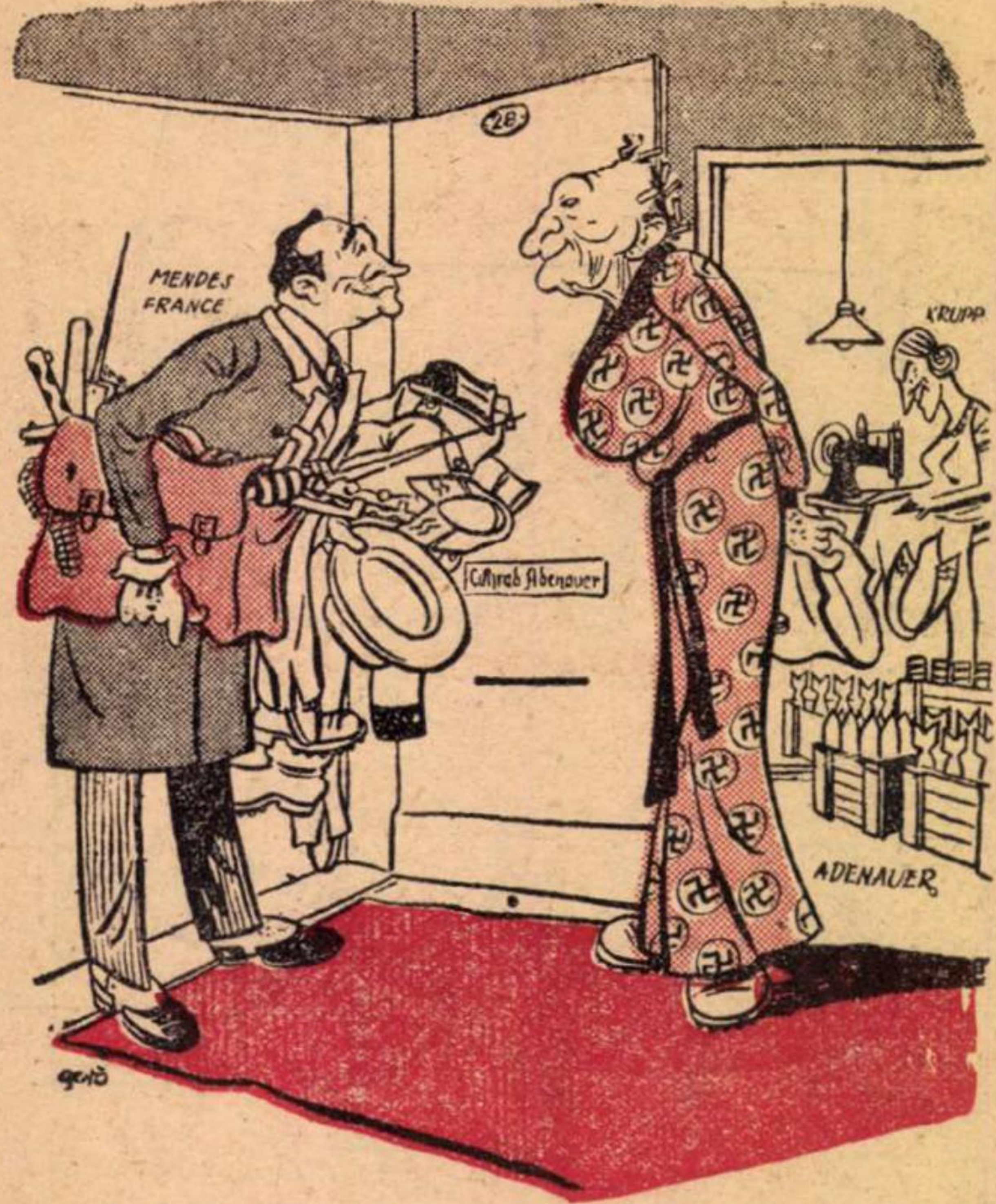

Mendes-France Kitűnő egyenruhákkal, felszereléssel szolgálhatok?
Adenauer Köszönöm nekem van saját házivarrónőm!

Téli este

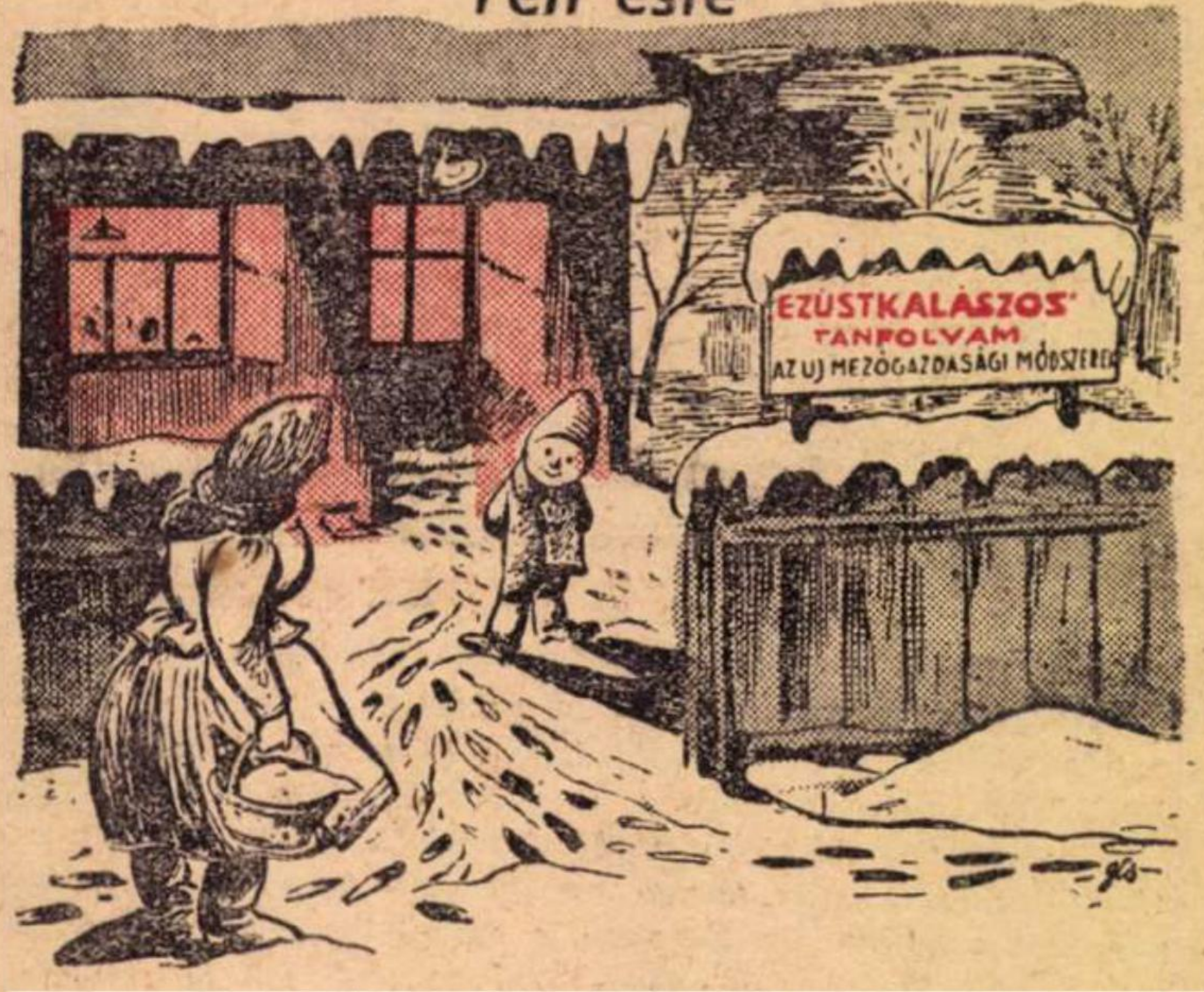

— Hát te, Pistike, mit csinálsz itt?
— Édesanyám küldött, várjam meg édesapámat, nehógy elcsavarogjon az iskola után...

K. Tóth Lenke:

Tanmese az emberről,
AKI ÉRTETTE A GÉPEK BESZÉDÉT

Egyszer volt egy ember.
Szakálla mint kender.
Úgy hivták, hogy Vendel.
Országjárni ment el.

Szép szántóföld mellett
Vitt az útja egyszer.
Kinn heverő gépnek
Néhány kérdést tett fel:
— Hallod-e te, traktor.
Roskatagnak látszol
Gyötör már az aggkor?
Mégis itt kinn ázol? —

A traktornak erre
Megeredt a nyelve:
— Alássan jelentem
Kinn feledtek engem
Külsőm azért oly rossz.
Ifjú traktoristám:
Mert mostohán gondoz
Boromissza István
Inni jár tilosba.
S engem — esz a rozsda.
Ez a divat nálunk:
Mind a ketten ázunk!...

Fejet csóvált Vendel.
Egy bányába ment el.
Behemót gép állt ott:
Vendel rákiáltott:
— Mit állsz itt, te mamlasz?
Igy csak szégyent vallasz.
Bent volna rád szükség
Kerülj beljebb tüstént! —

Mormogott a nagy gép:
— Van nagy erőm. Adnék!
A szenet? Harapnám!
Hogyha lenne gazdám
De senki se vállal.
Befedtek deszkával.
S kimondták rám végleg
Hogy én bent nem férek!
Itt várom hát veszteg.
Míg bölcsebbek lesznek..., —

No, már ekkor Vendel
Taxisokhoz ment el.
És bérautót rendelt.
Szent cél vitte Vendelt
Az volt nemes terve.
Hogy reggelre kelve.
Elér a tetthelyre.
Jelentéstételre.
Szól, hogy miket hallott.
S orvosolják majd ott!

Robogott a géppel
Reménykedő képpel:
Jót tesz majd az attak...

S hát.. a negyed-úton
Durrdefektet kaptak!
Alig voltak észen.
Szólt a taxi búsan:
— Nincs pótalkatrészem...

Fejet csóvált Vendel
S lám, most hová ment el:
Egy gépjavítóba.
Ott se árt a próba
Faggatott egy gépet:
— Rendbetettek téged?

Nevetett a kis gép:
— Külsőm csinos ismét.
De súgok egy titkot:
Van még hibám itt-ott.
Ha indul a munka.
Én pár óra mulva
Vagy bedöglök, vagy ki...
Nagy kár hibát hagyni! —

Nosza, ekkor Vendel
A vasúthoz ment el.
Két szép mozdony ottan
Tárgyalt izgatottan.
Szólt az egyik: Kérlek,
Rakományom nézd meg!
Fel nem érem ésszel,
Mért raktak meg mésszel
S mért kell meszet vinnem
Nagymesszire innen,
Holott itt is kell mész!

Erre senki nem néz?!
Szólt a másik mozdony:
— Haragodat osztom.
Nem vagy fehér holló,
Esetem hasonló!
Portékámat lesd meg:
Meszet hoztam nektek!
Honnan? El se hinnéd!
Onnan, hova mésszel
Te pöfögsz majd innét...! —

Verses tanmesécském
Itt ér csendes véget.
Nyájas olvasómtól
Még csak egyet kérek:
Akinek nem inge,
Ne vegye magára,
S ügyeljen mindenki
E mese szavára!

Kofferes bácsi

A kofferes ember bekopogott a hivatali szobába és némán kirakosgatta az áruját.

— Mit árul a kartárs? — kérdezték a lányok és körülállták.

— Részletre — hangzott a fortélyos válasz.

— Mutassa, bácsikám.

Ez az árucikk mindenkinek tetszett. Újra felbukkant a részletes es ez egy kis fejlődést jelentett az árukereskedelem történetében. Emlékezzünk, nyáron lesz tíz éve, előre el kellett küldeni a télikabátot vagy a törmelékaranyat vidékre és csak hetek mulva hozták el érte a krumplit és a melászt. Később jött a hoci-nesze korszak és íme, ma már itt a részletes, házhoz, irodához szállítja az áruját. De micsoda árut! Ómaga mondja, hogy ilyet készpénzért nem lehet kapni.

— Hogy ez a blúz? — kérdi a kékszemű Vera és már magán is képzeli a pirinyó jószágot.

— Havi negyven forintot tetszik fizetni.

— Meddig?

— Majd kiszámítjuk, ne tessék vele törődni!

Úgy kezeli a blúzocskát, mint egy ajándéktárgyat, amit a legkedvesebb barát nyujt át. Igazán nem illik az ára után érdeklődni.

Egymásután kerülnek elő a ruhadarabok. A szoba férfilakói finoman elfordulnak ennyi diszkrét holmi láttára.

— Ne tessék elmenni — invitál vissza az árus egy fiatalembert. — Tessék ezt megnézni. Nylonalsonadrág.

Ami csak felbukkan a táskából, mindenre azt mondja: nylon. Itt a törhetetlen nylonkefe, az átlátszó nylonfésű.

— Nézzék meg azt a harisnyát! Olyan benne a láb, mintha meztéláb volna!

Kézről kézre jár a pókháló. Nyári hangulatot varázsol a szobába. Vera a Római partra gondol és megkérdi:

— Kétrészes nylon fürdőtrikó nincs?

Szemrehányó tekintet a válasz. Hogy lehet ilyesmit kérdezni januárban egy részletestől? Persze hogy van. Egy üres dobozból gyorsan kiemel egy mézszínű felhőfoszlányt.

Vera két ujja közé fogja, mint egy lepkét, aztán aggodalmaskodva mondja:

— Hiszen ez átlátszik!

— Persze, hogy átlátszik. Azért kell alatta viselni egy rendes gyapjútrikót.

Milyen praktikus!

A leendő vevő még mindig kétségek között forgatja:

— Ez kétrészes?

— Hogyne — feleli az öreg —, egy részt másodikán tetszik fizetni, egy részt tizenhatodikán.

(stella)

Ismét gyártanak csöbútort

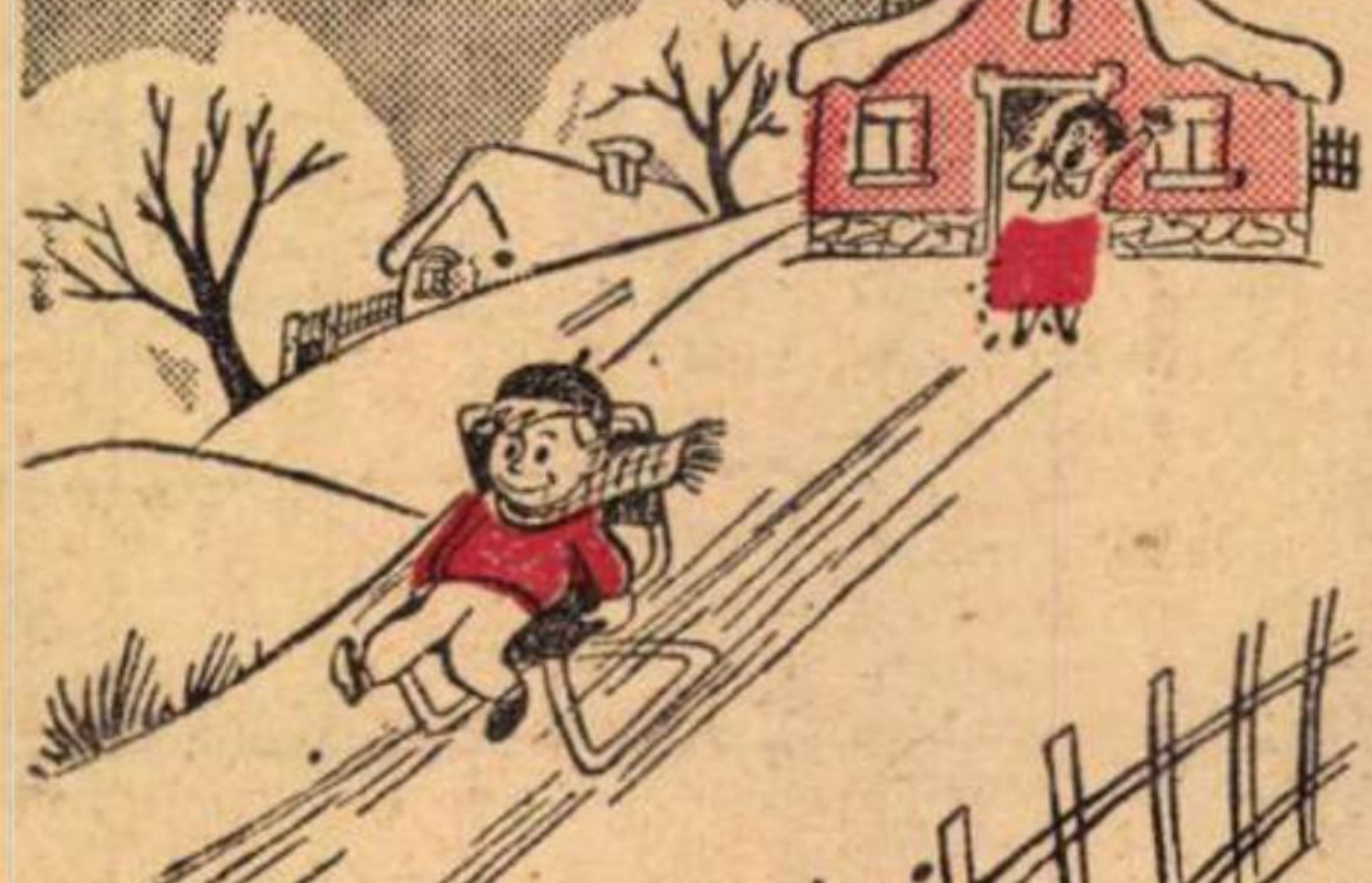

Pistike, hozd vissza a széket... Vendég jön

NEM KÖNNYŰ...

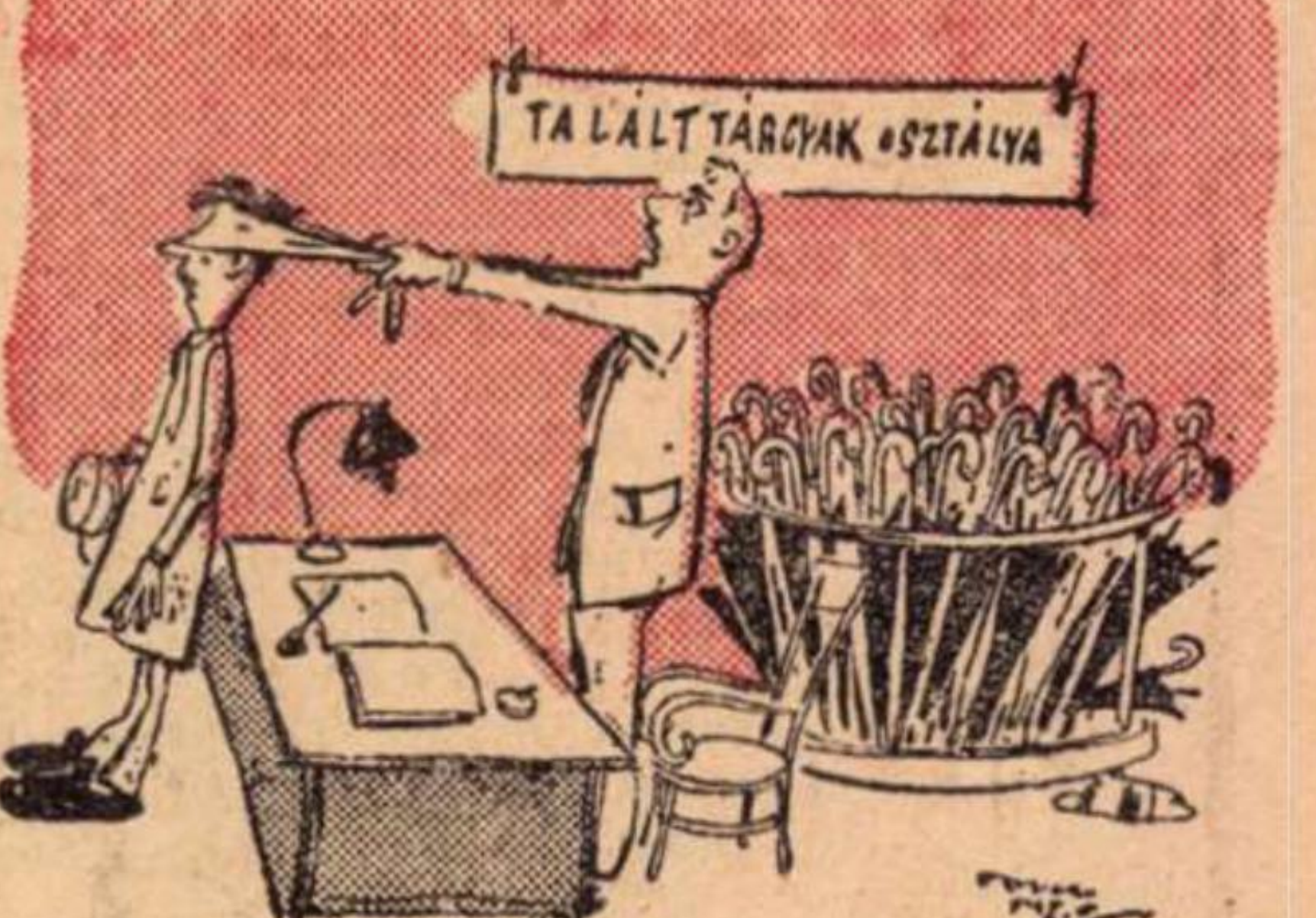

— Milyen volt az ernyője?

SPORTSZERŰEN

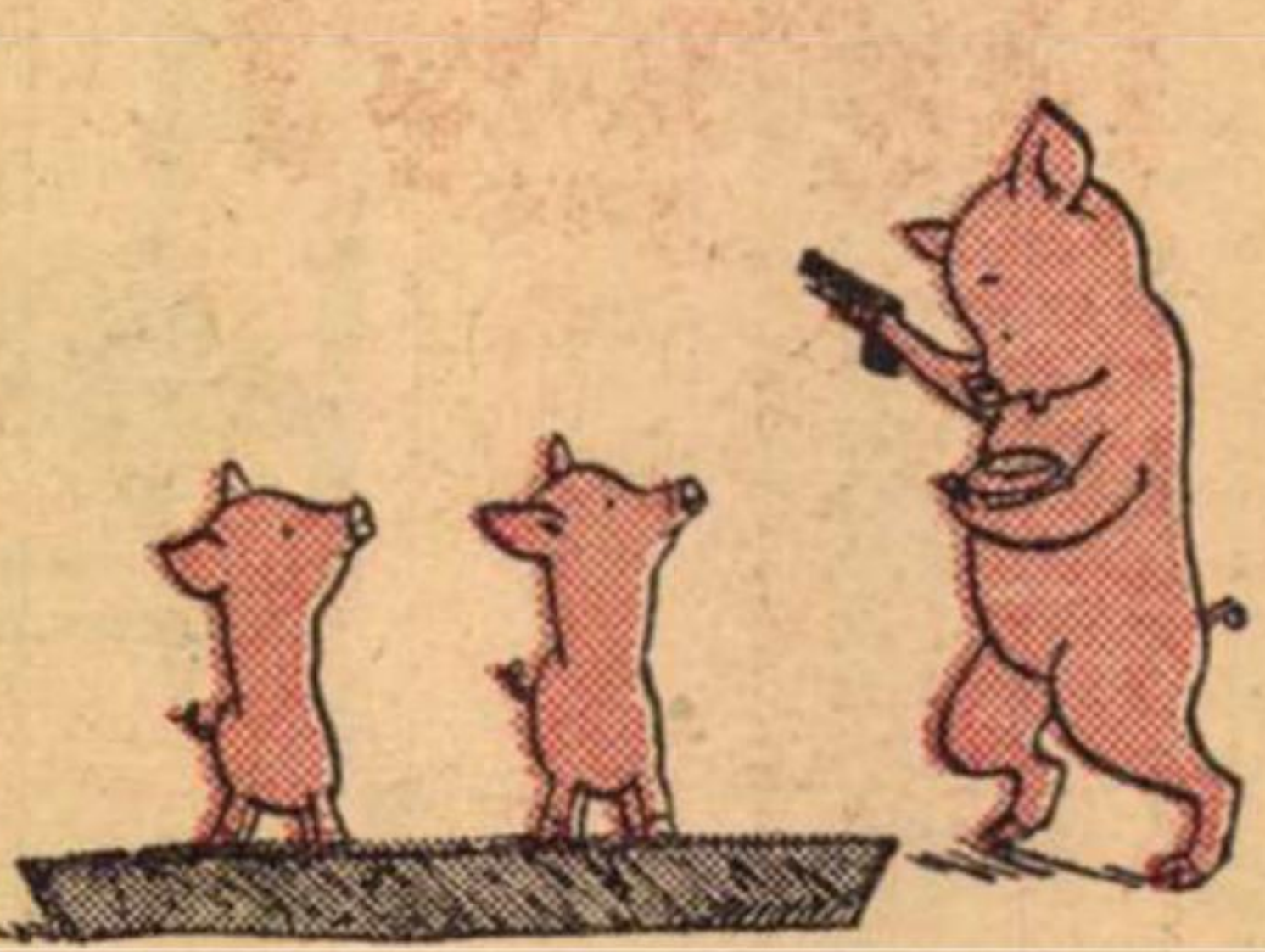

— A gazdánk megkötötte a hizlalási szerződést Rajt!

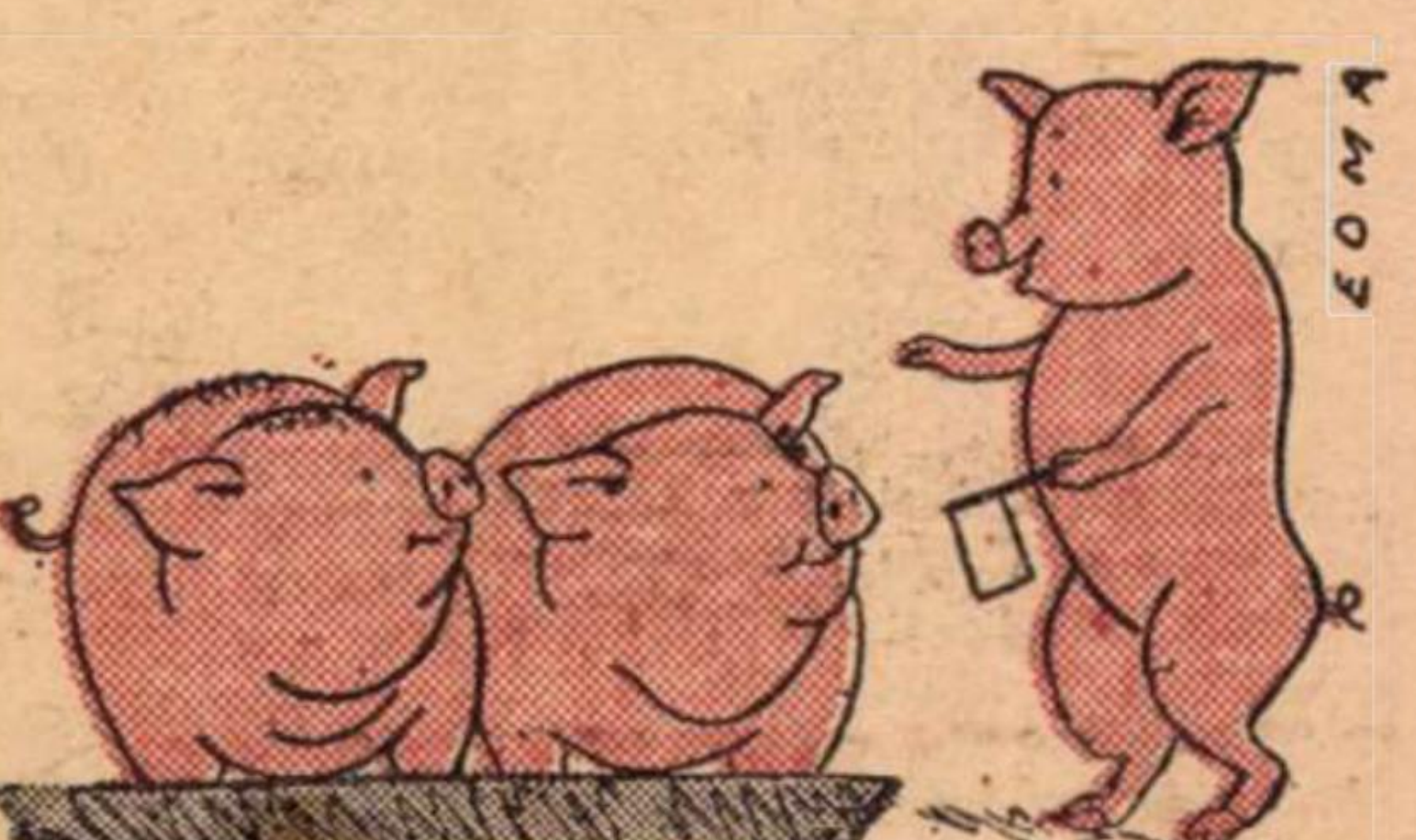

A célban

SÁNDOR KÁROLY:

A PESTI ember APRÓ tragédiái

CSAK HÓDOLAT ILLET MEG, NEM BIRÁLAT!

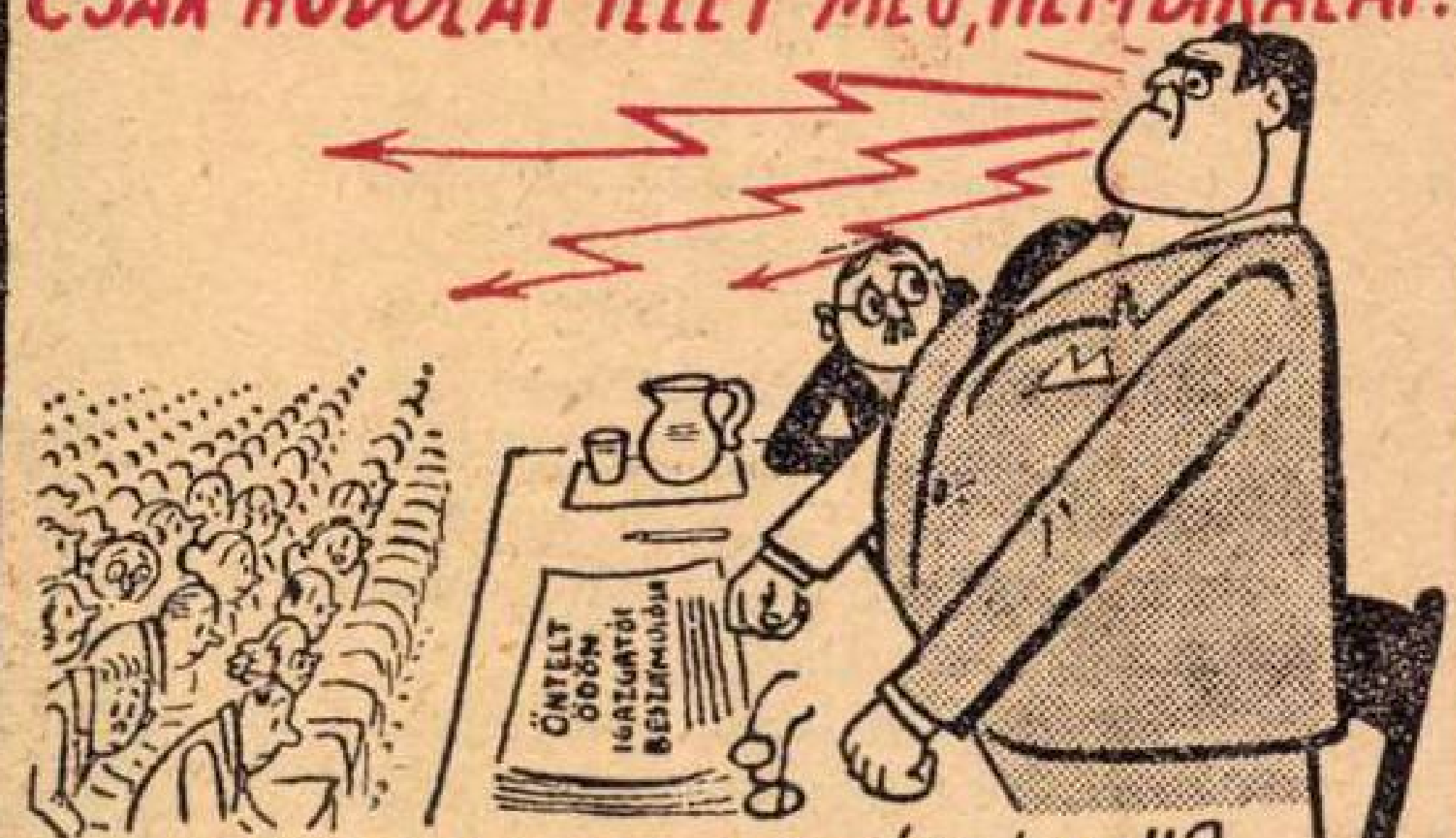
ÖNTELT ÖDÖN IGAZGATÓI BESZÁMOLÓJA

– KIVÁN VALAKI HOZZÁSZÓLNI!!?

FUKAR KEZEKKEL MÉRSZ, DE HISZ NAGY ÚR VAGY!

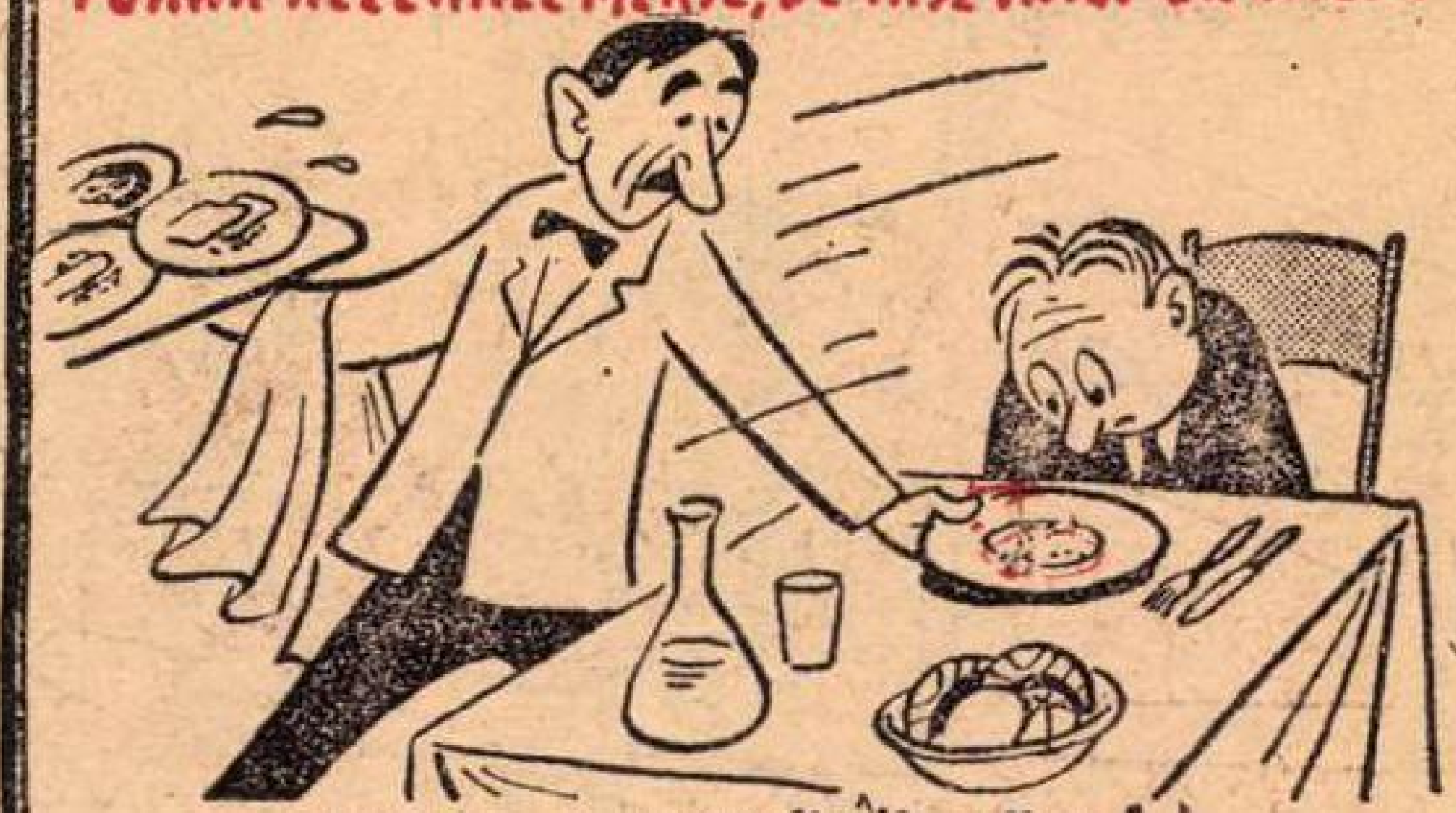

– TESSÉK, A MENÜPÖRKÖLT!

AZ EMBER EZT, HA EGYKOR ELLESI, VEGYKONYHÁJÁBAN SZINTÉN MEGTESZI!

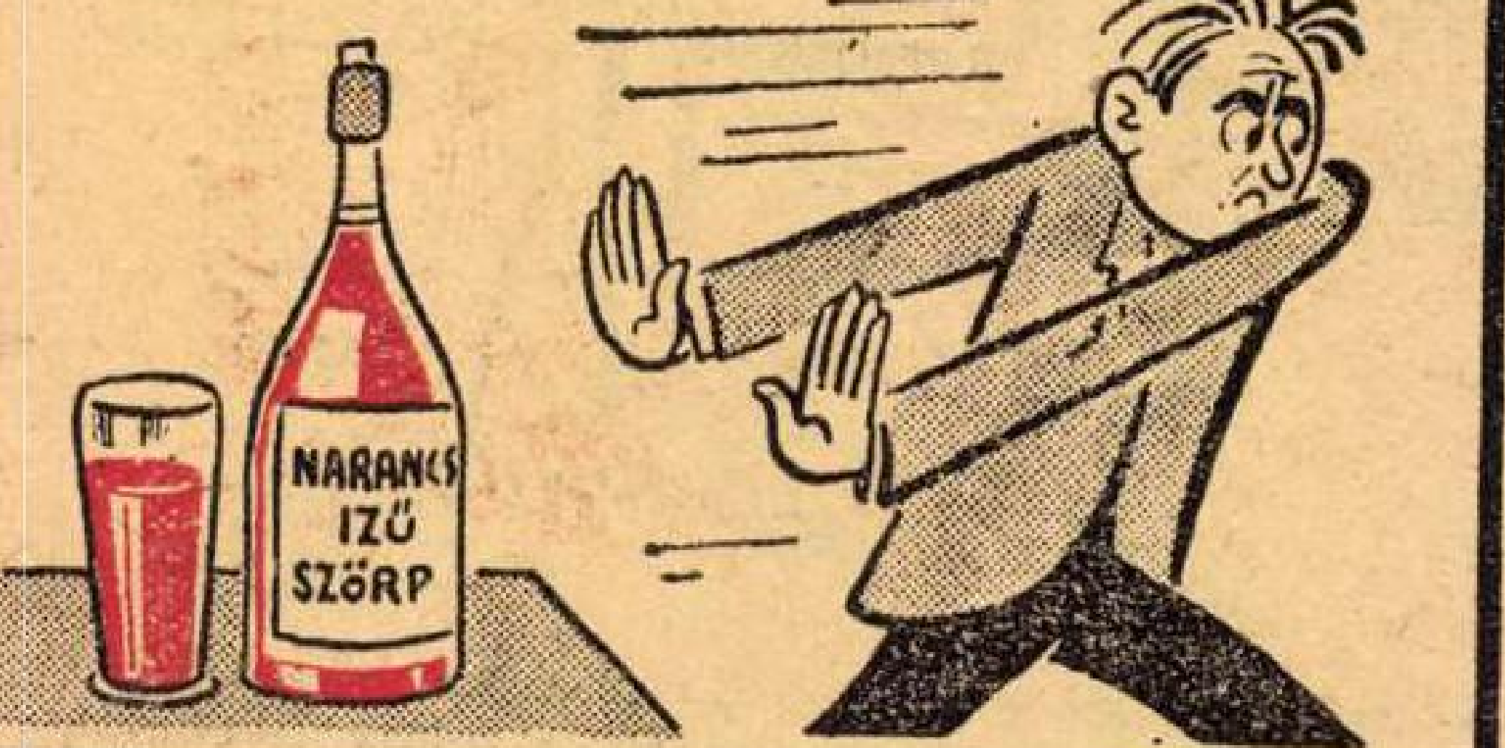
NARANCS IZŰ SZÖRP

MILLIÓK, EGY MIATT!

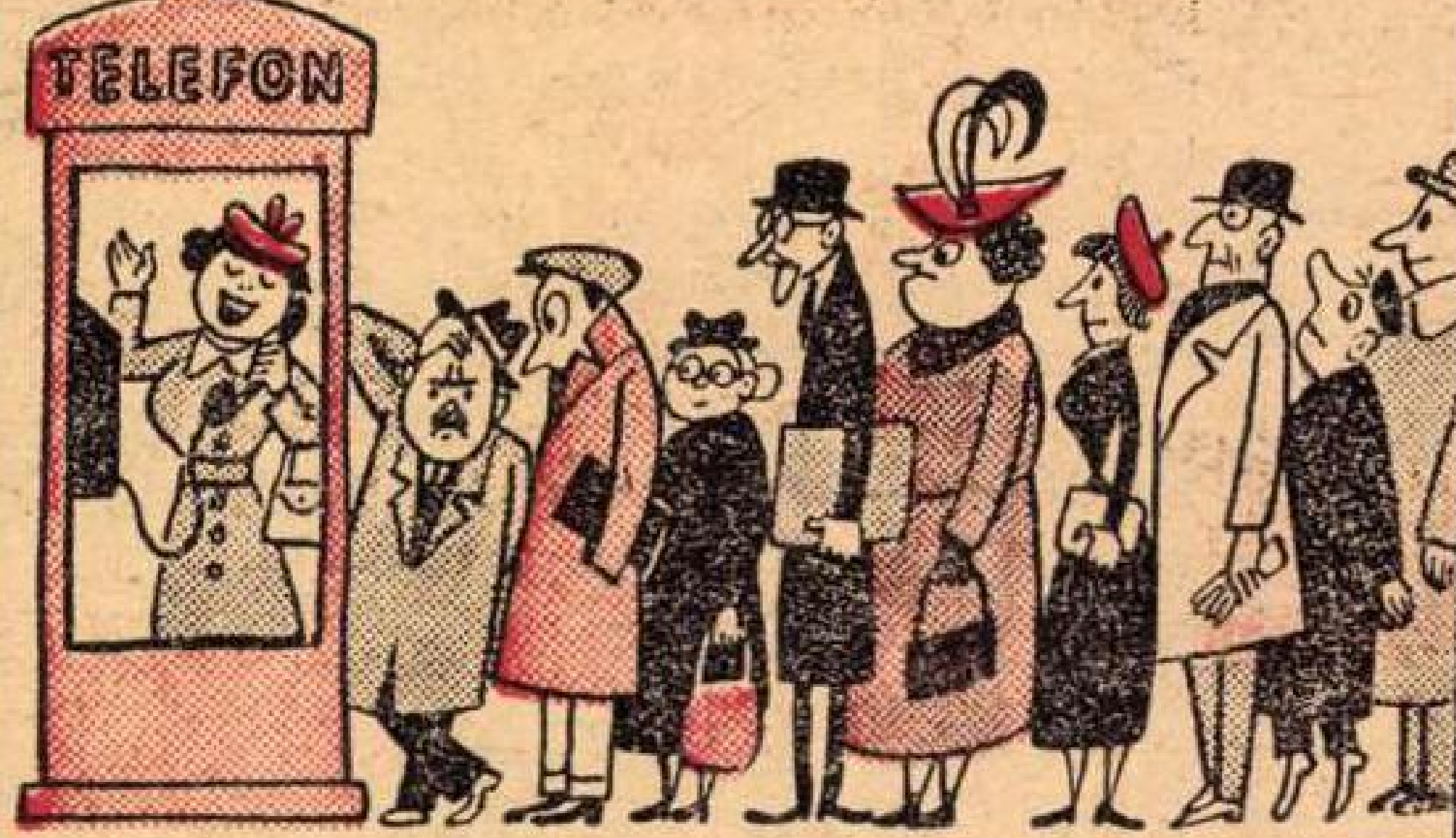

ŰRT ÉRZEK, MONDHATATLAN ŰRT...

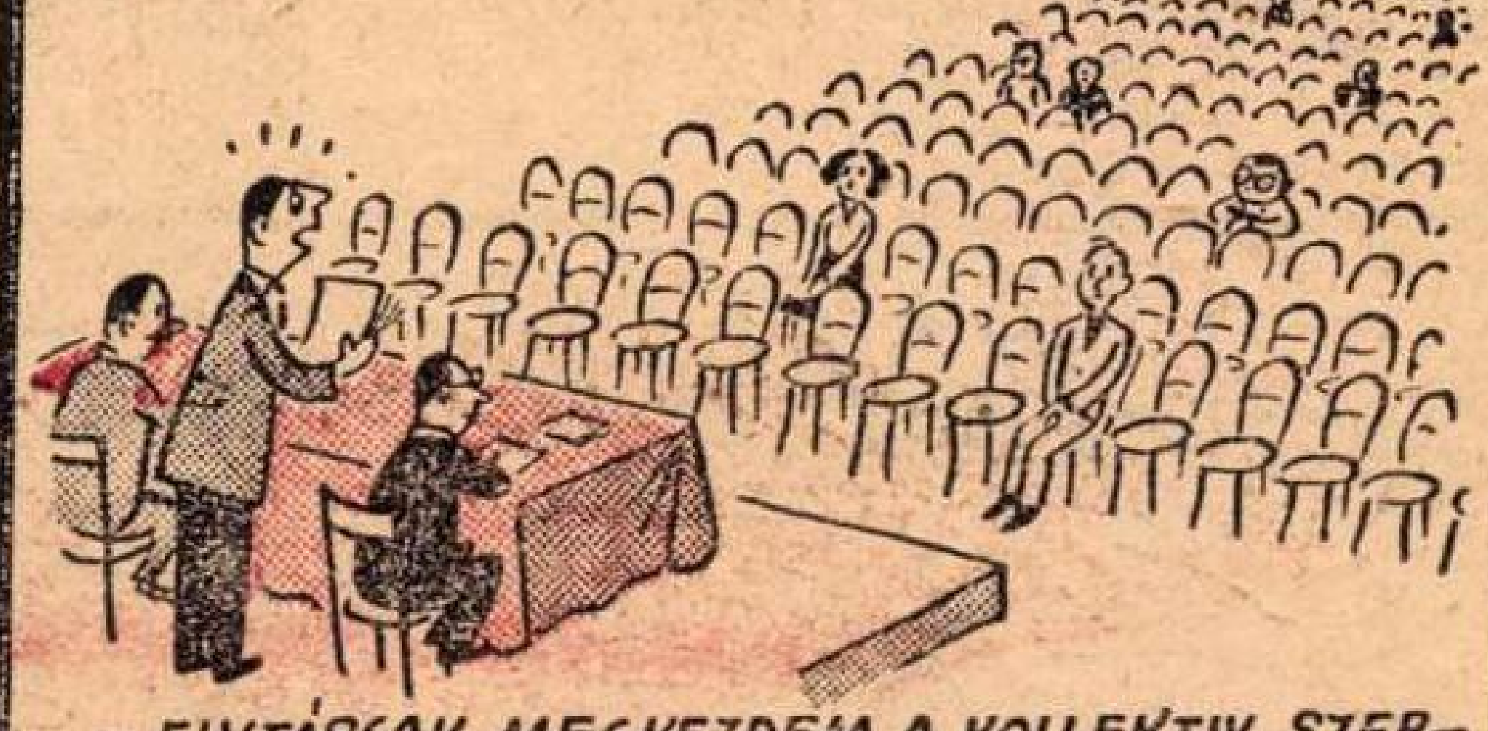

– ELVTÁRSAK, MEGKEZDEM A KOLLEKTIV SZERZŐDÉS TELJESITÉSÉRŐL SZÓLÓ BESZÁMOLÓMAT...

KI VAGY, TE RÉM? TÉGED NEM HIVTALAK!

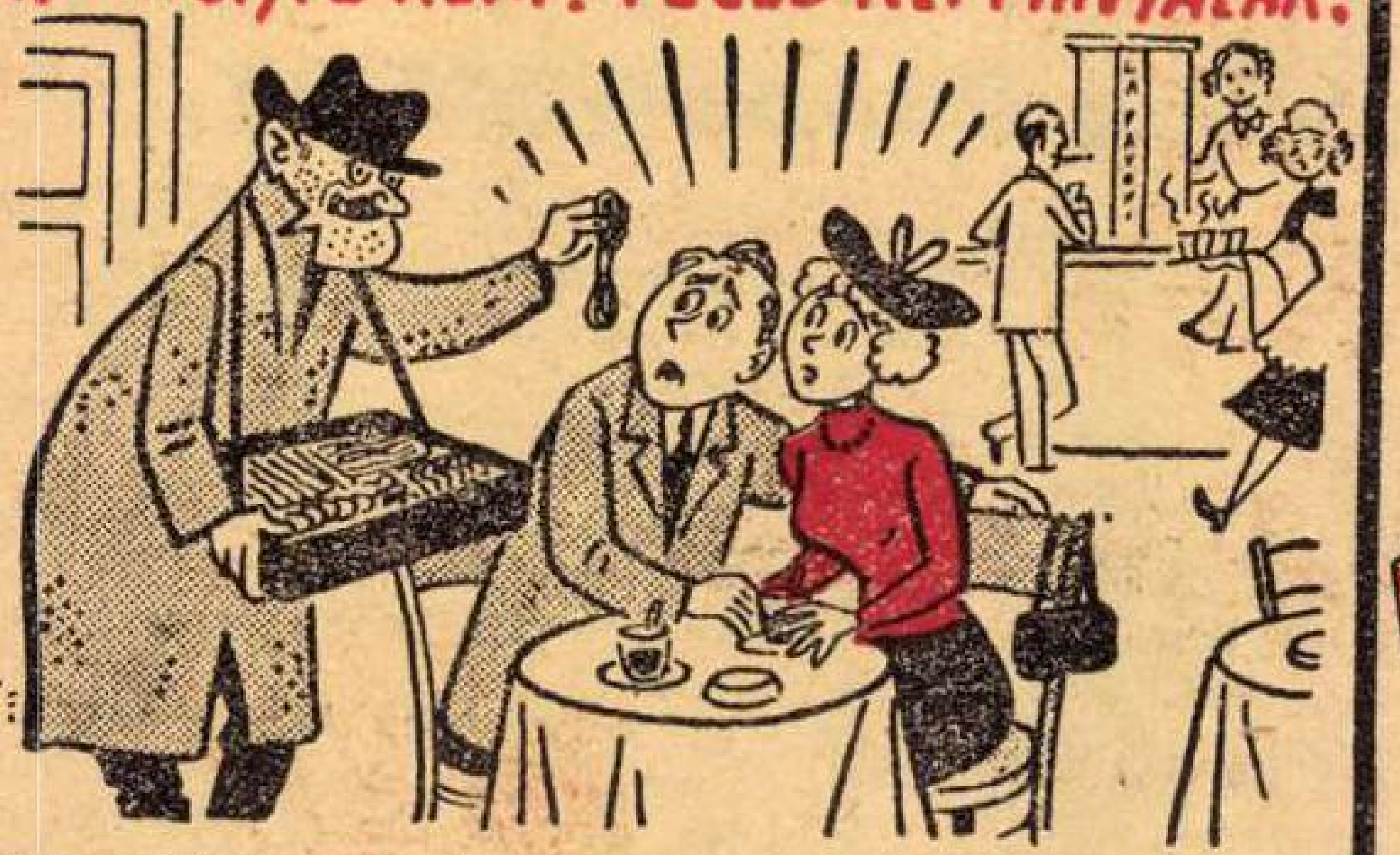

A TETT HALÁLA AZ OKOSKODÁS...

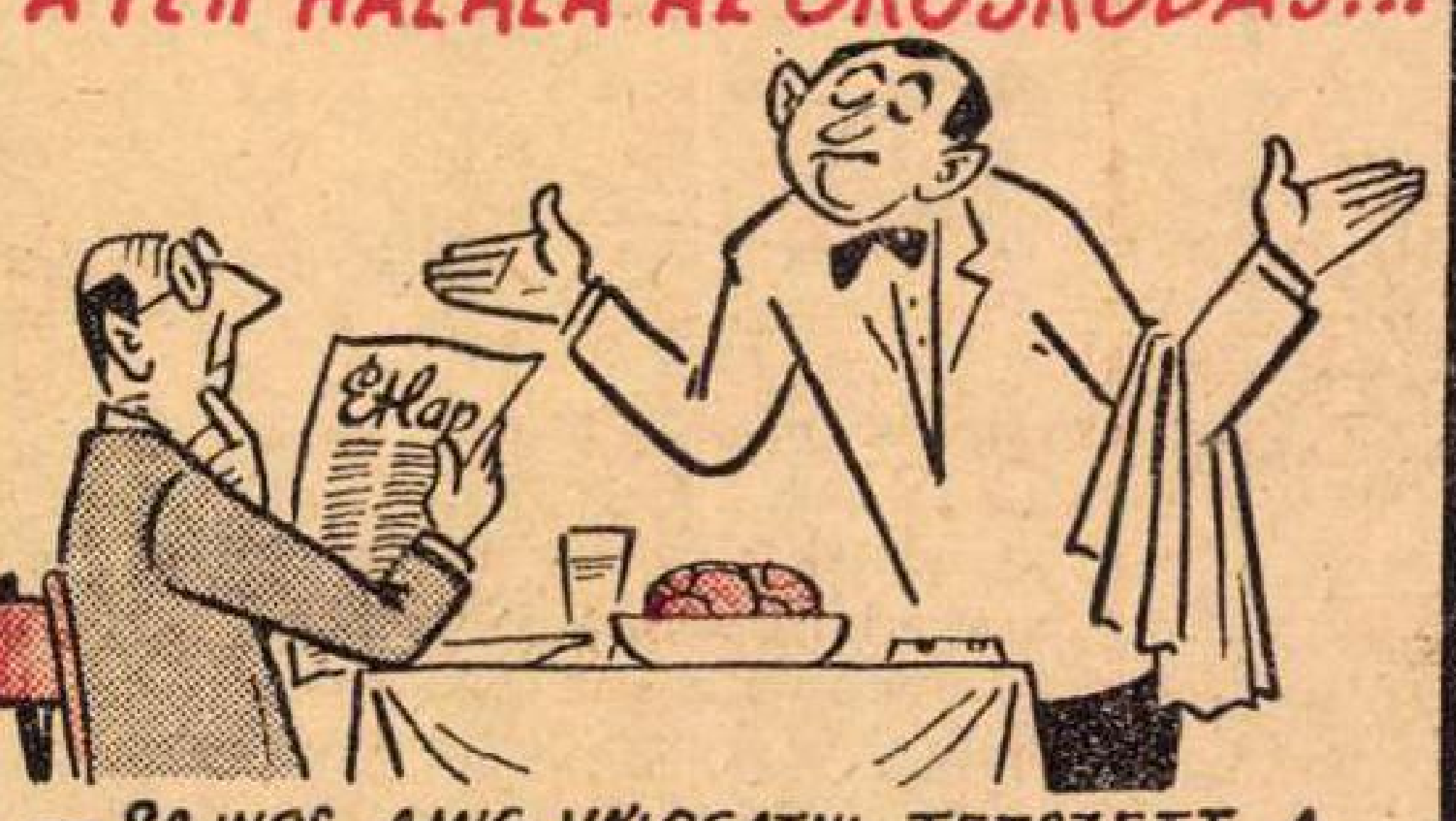

– SAJNOS, AMIG VÁLOGATNI TETSZETT, A RÉSZTELT MÁJ IS KIFOGYOTT...

REGGELRE NE FELEDD A PÉNZT!

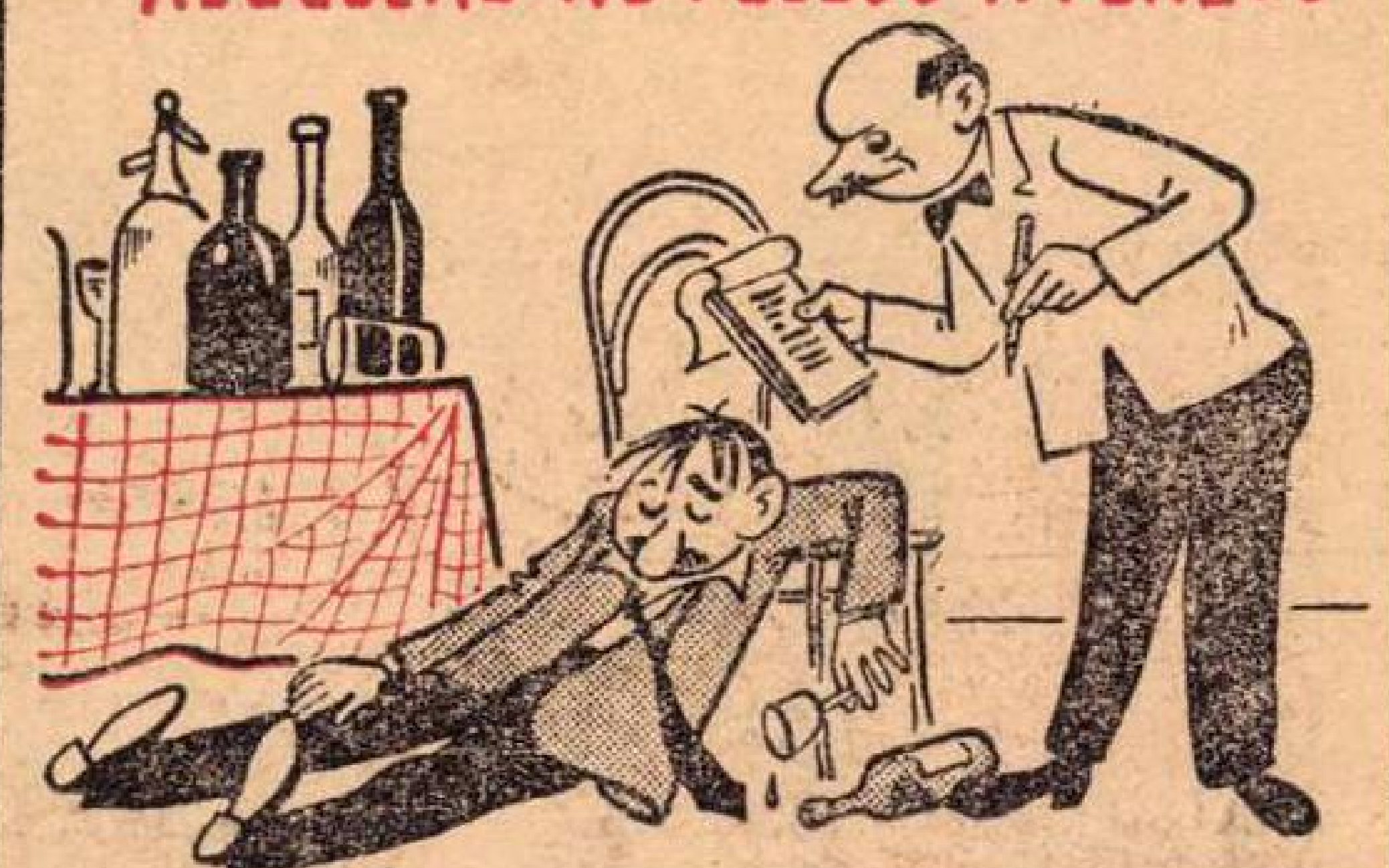

Ó, HALLOM, HALLOM A JÖVŐ DALÁT!

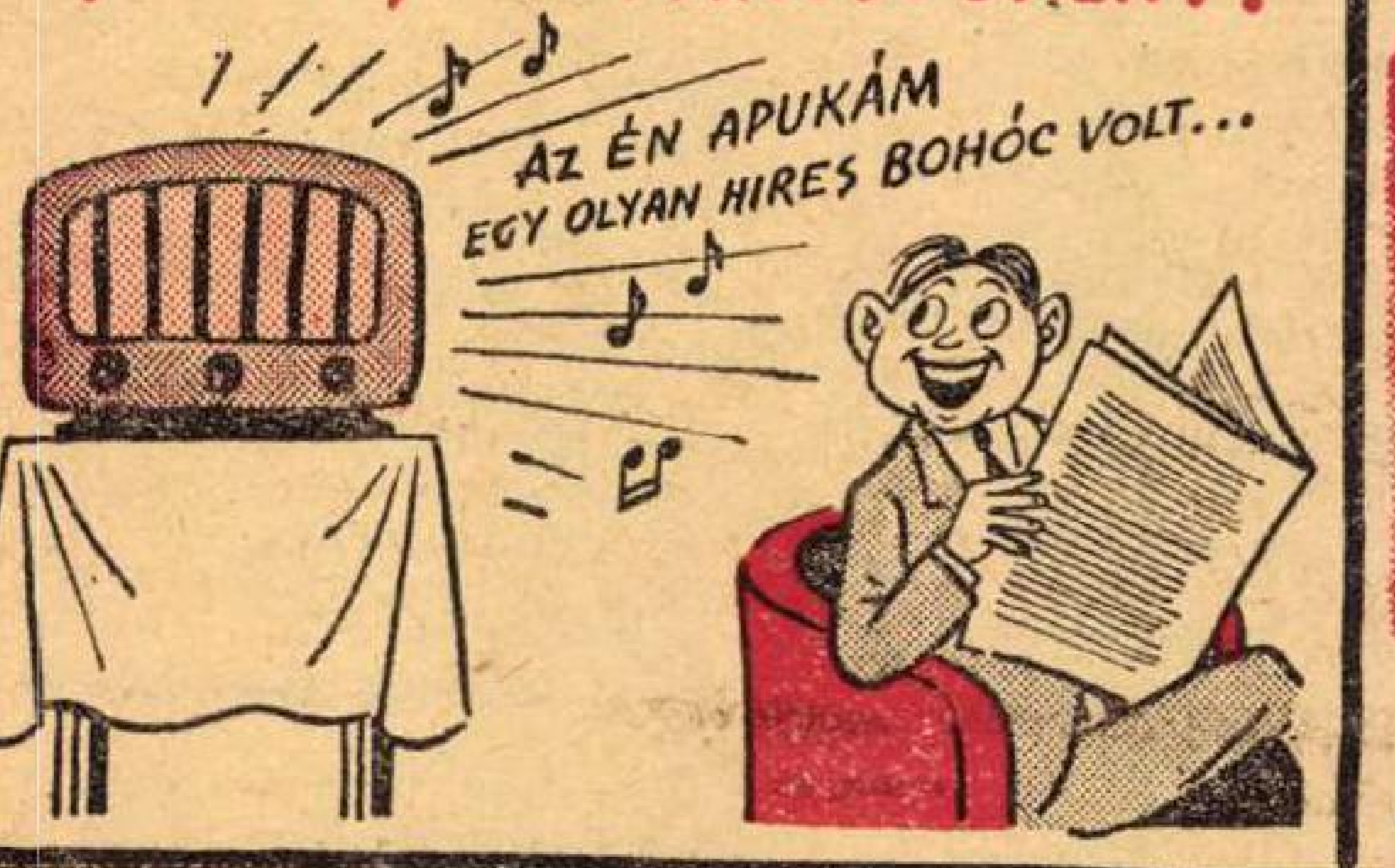
AZ ÉN APUKÁM EGY OLYAN HIRES BOHÓC VOLT...

KÜZDJ A SALAK KÖZT, GYŰLÖLT IDEGEN!

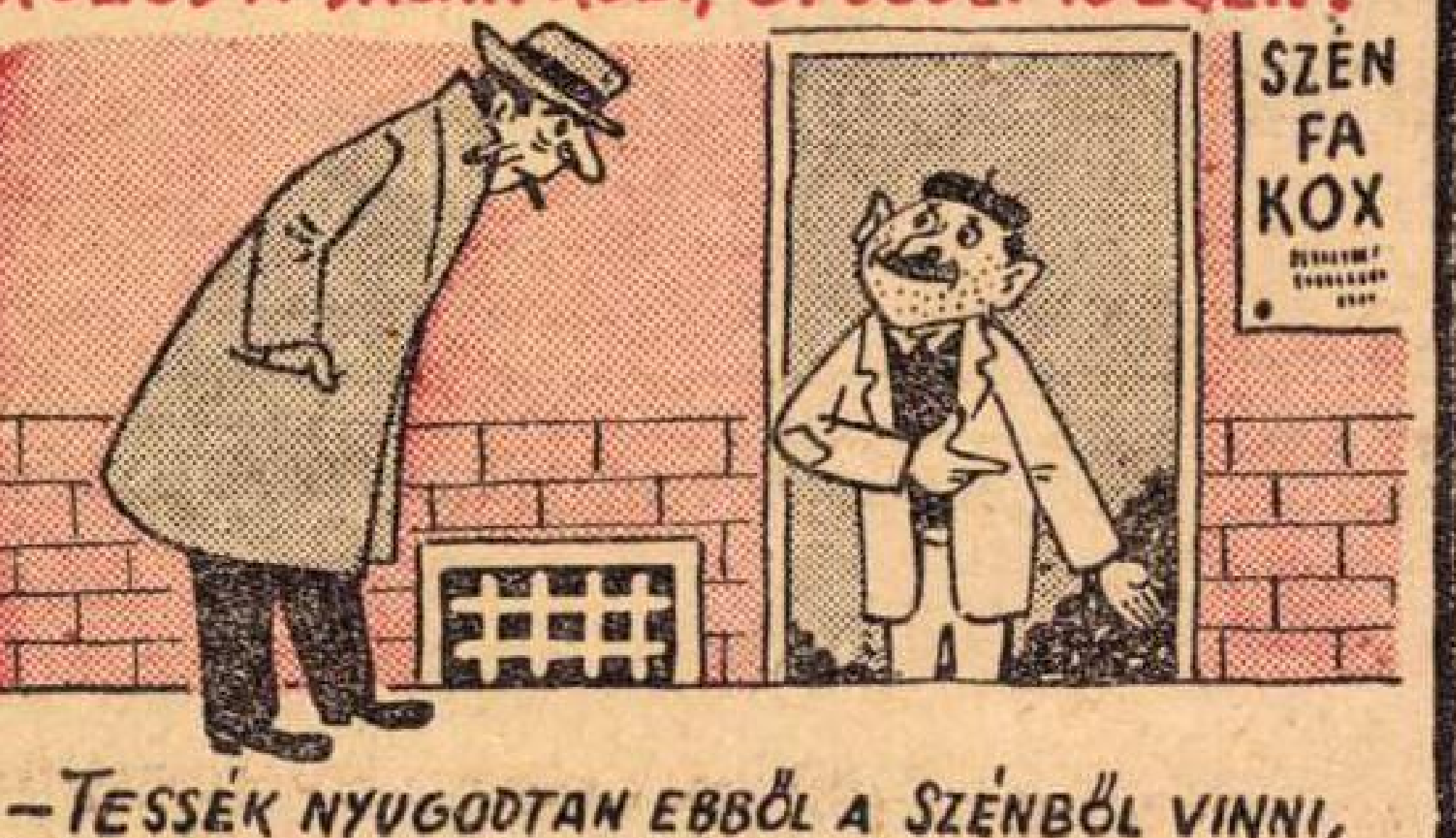

– TESSÉK NYUGODTAN EBBŐL A SZÉNBŐL VINNI, MAGAM IS EZT HASZNÁLOM!

KIS IBOLYÁIM MIND ELKELTEK...

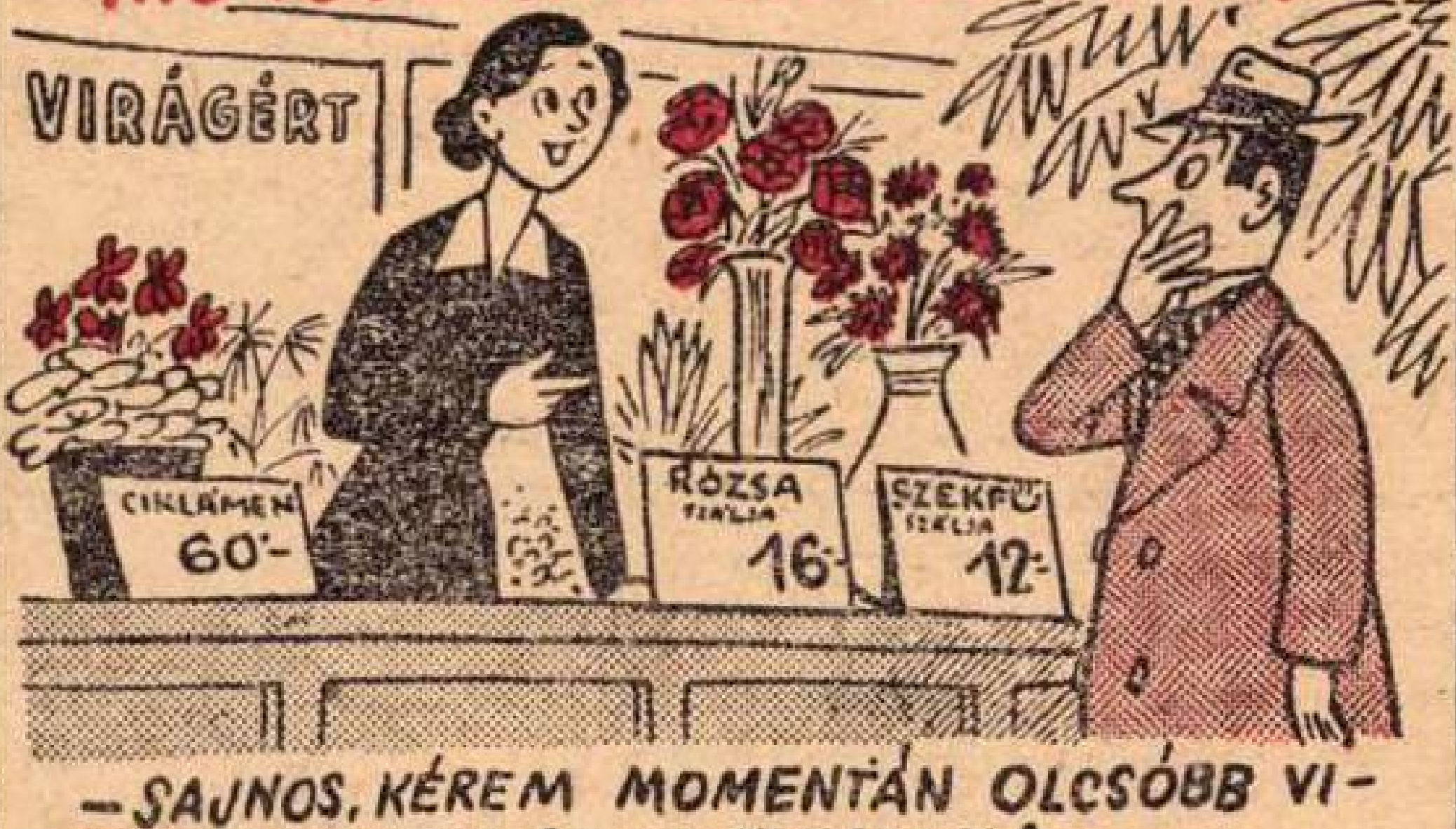
VIRÁGÉRT
CIKLÁMEN 60.-
RÓZSA SZÁLJA 16.-
SZEKFŰ SZÁLJA 12.-

– SAJNOS, KÉREM MOMENTÁN OLCSÓBB VIRÁGGAL NEM SZOLGÁLHATOK!

VEZESS UJ ÚTRA, LUCIFER!

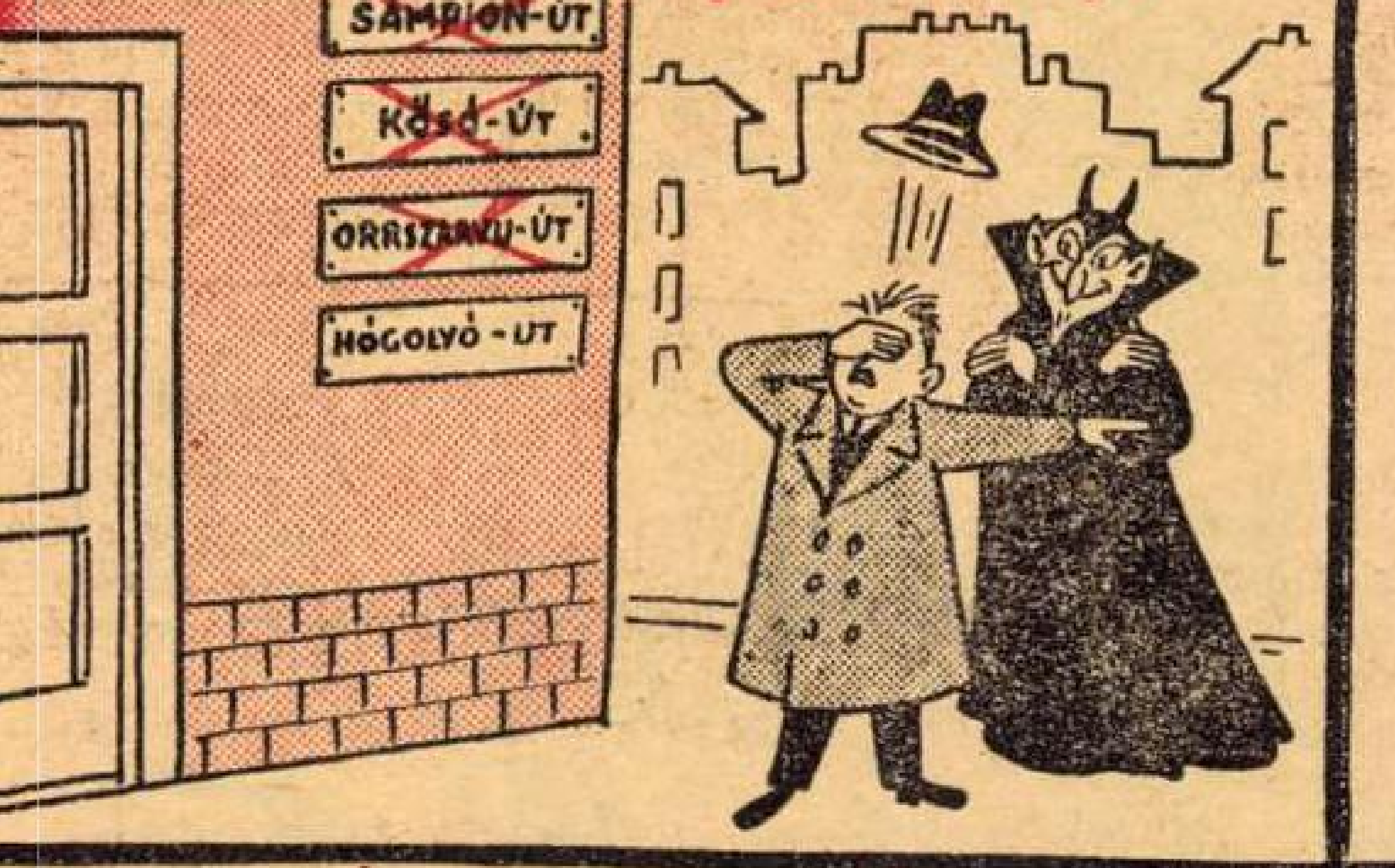
SAMPION-ÚT
KÖSD-ÚT
ORRSZARVU-ÚT
HÓGOLYÓ-ÚT

MÉG A BORSÓN IS SZÉPET ÁLMODOM!

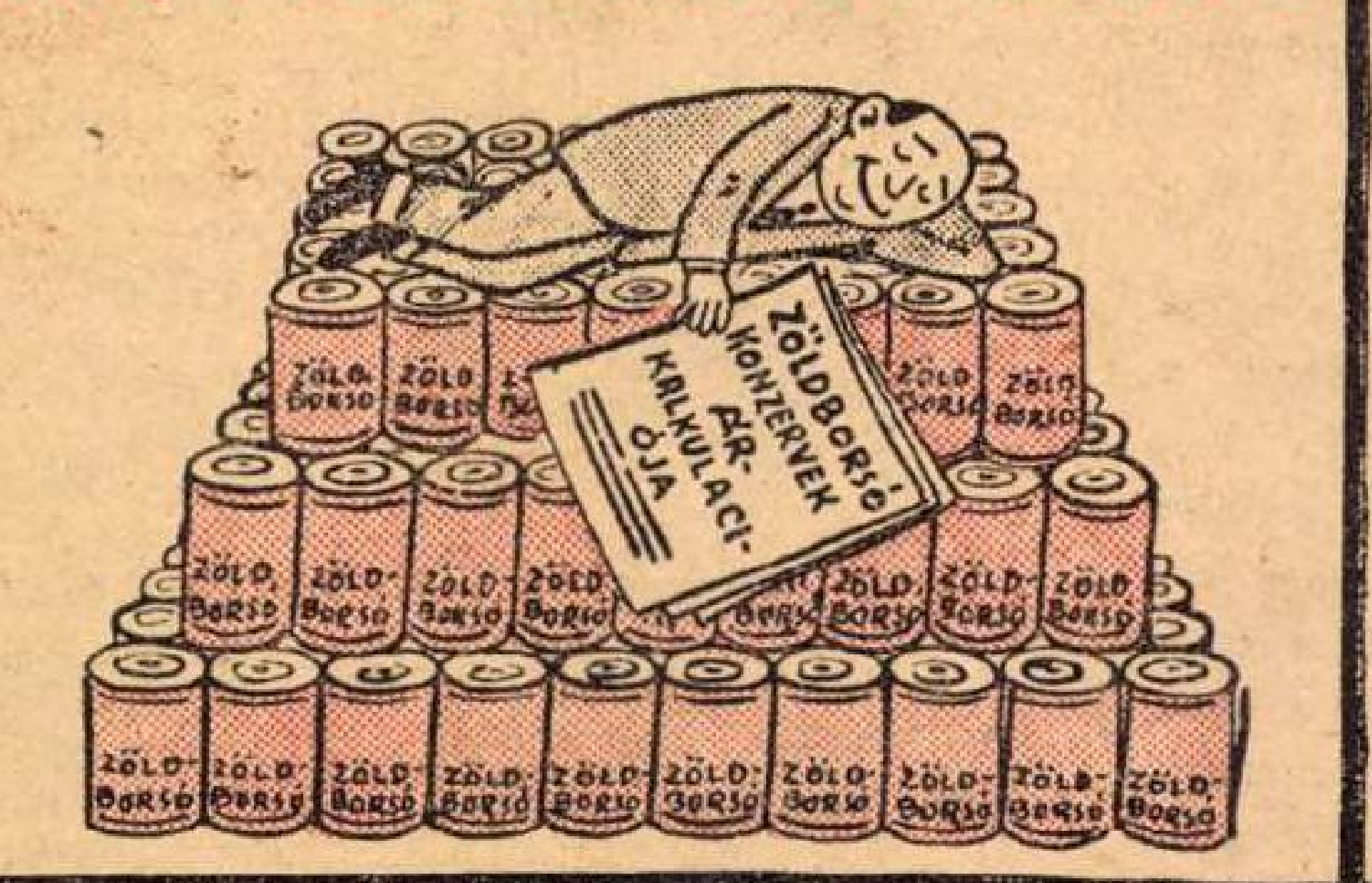
ZÖLDBORSÓ KONZERVEK ÁR-KALKULÁCIÓJA
ZÖLD-BORSÓ

ÉBREDJ HÁT ÁDÁM, ÁLMOD VÉGET ÉRT!

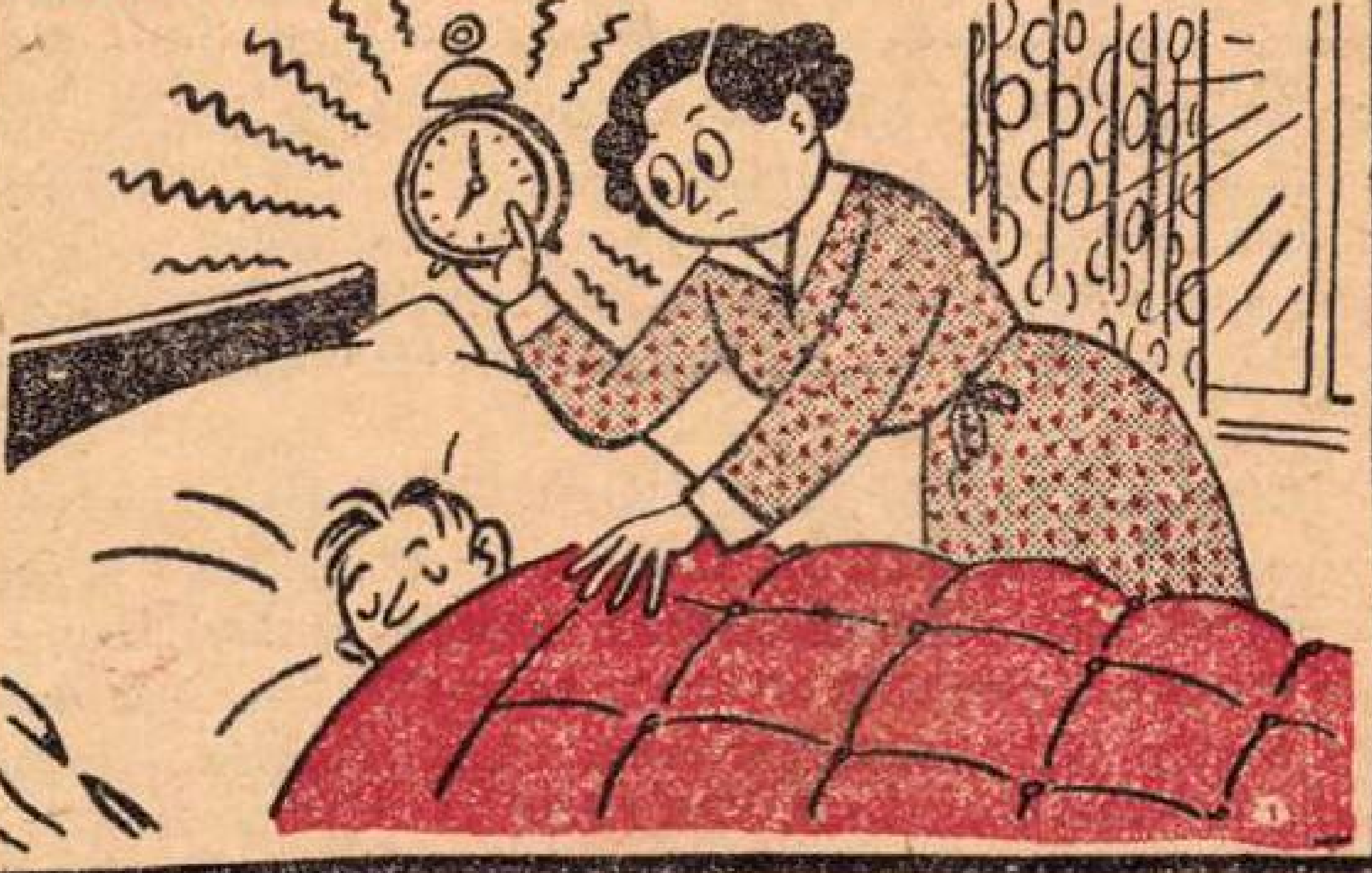

CSAK AZ A VÉG, CSAK AZT TUDNÁM FELEDNI!

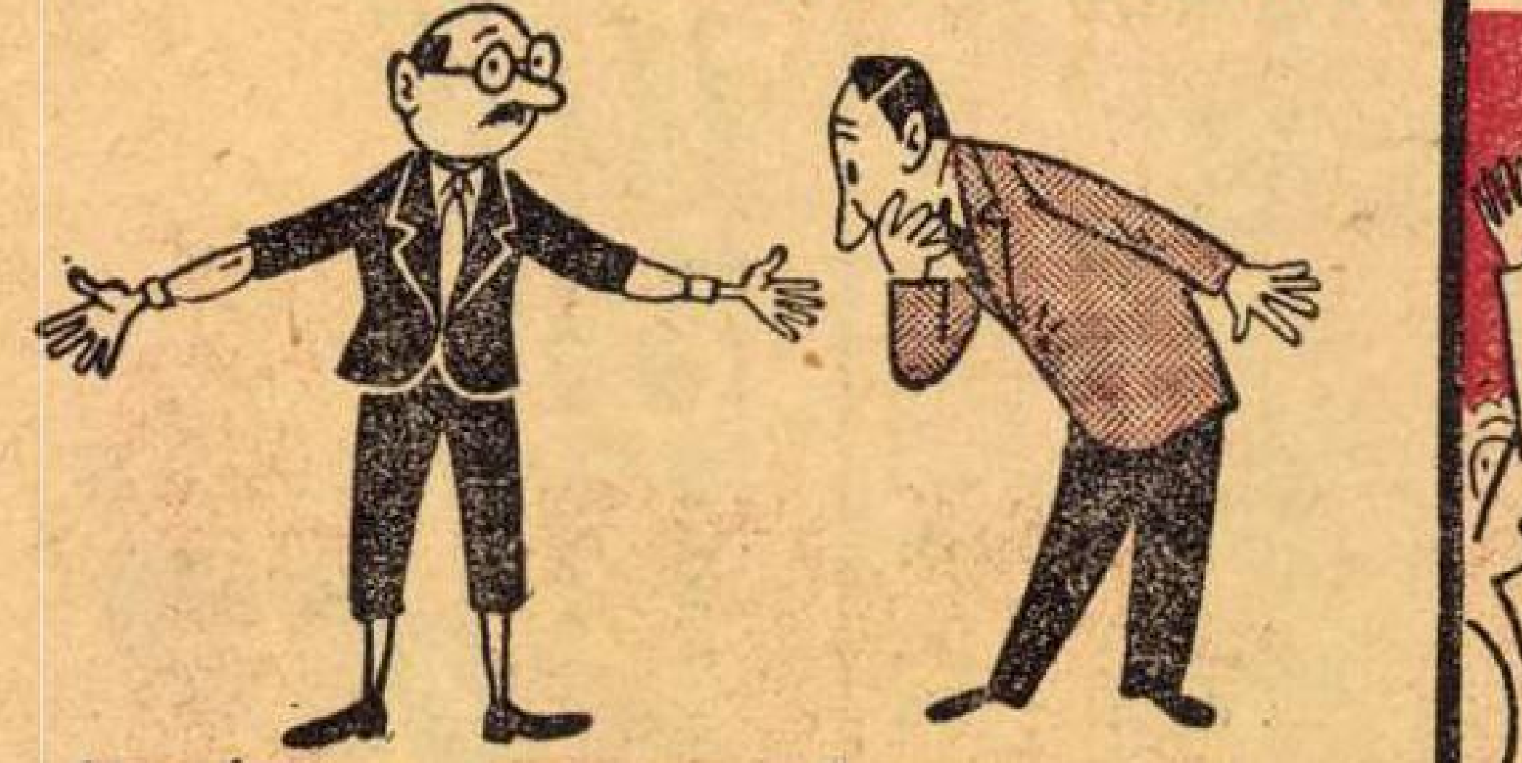

– MEGÁZTAM... AZT MONDTÁK, A RUHA VÉLETLENÜL EGY SELEJTES VÉGBŐL KÉSZÜLT...

AZ EMBER CÉLJA E KÜZDÉS MAGA!

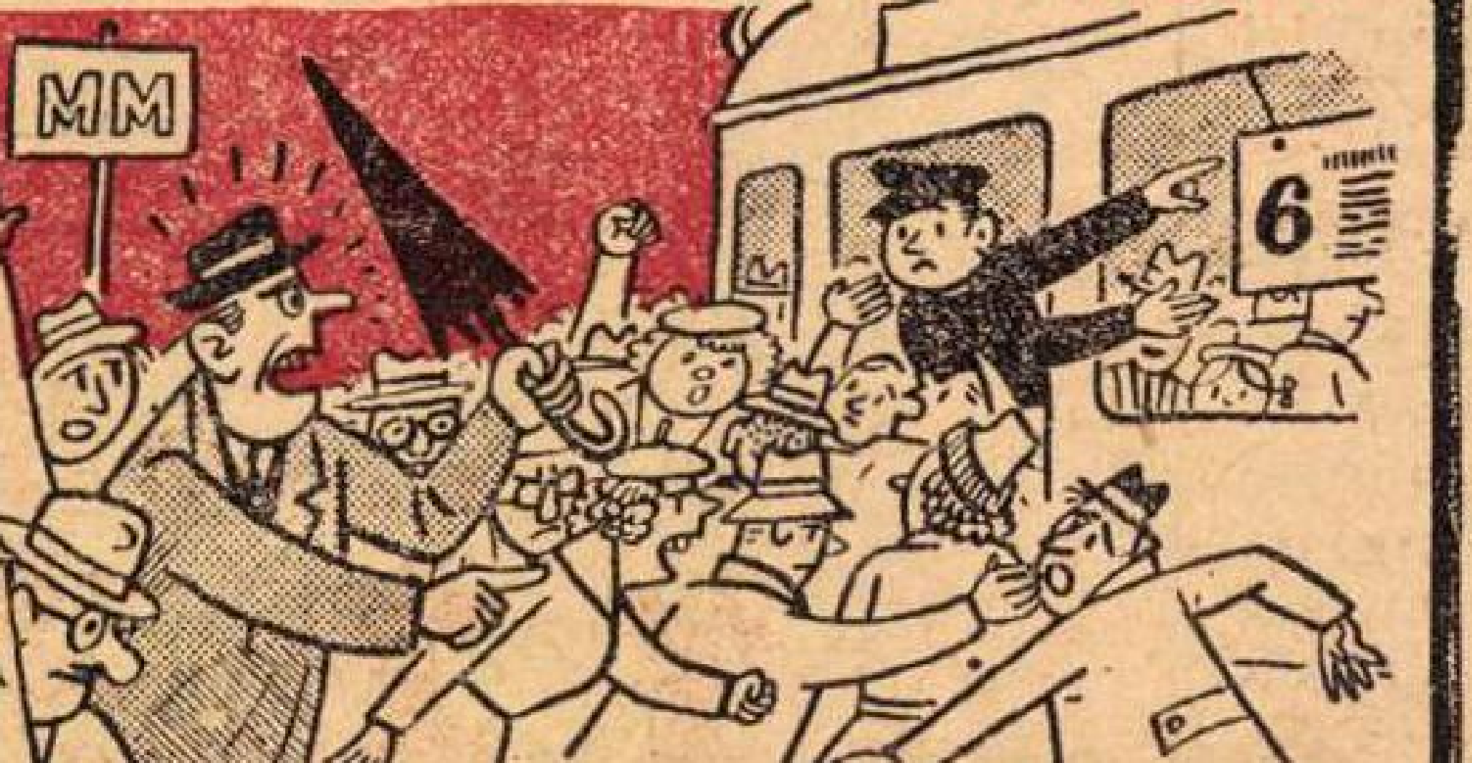

– NE PARANCSOLGASSON NEKEM! JUSZT SE MEGYEK A PÓTKOCSIRA!

EMBER KÜZDJ ÉS BÍZVA BÍZZÁL!

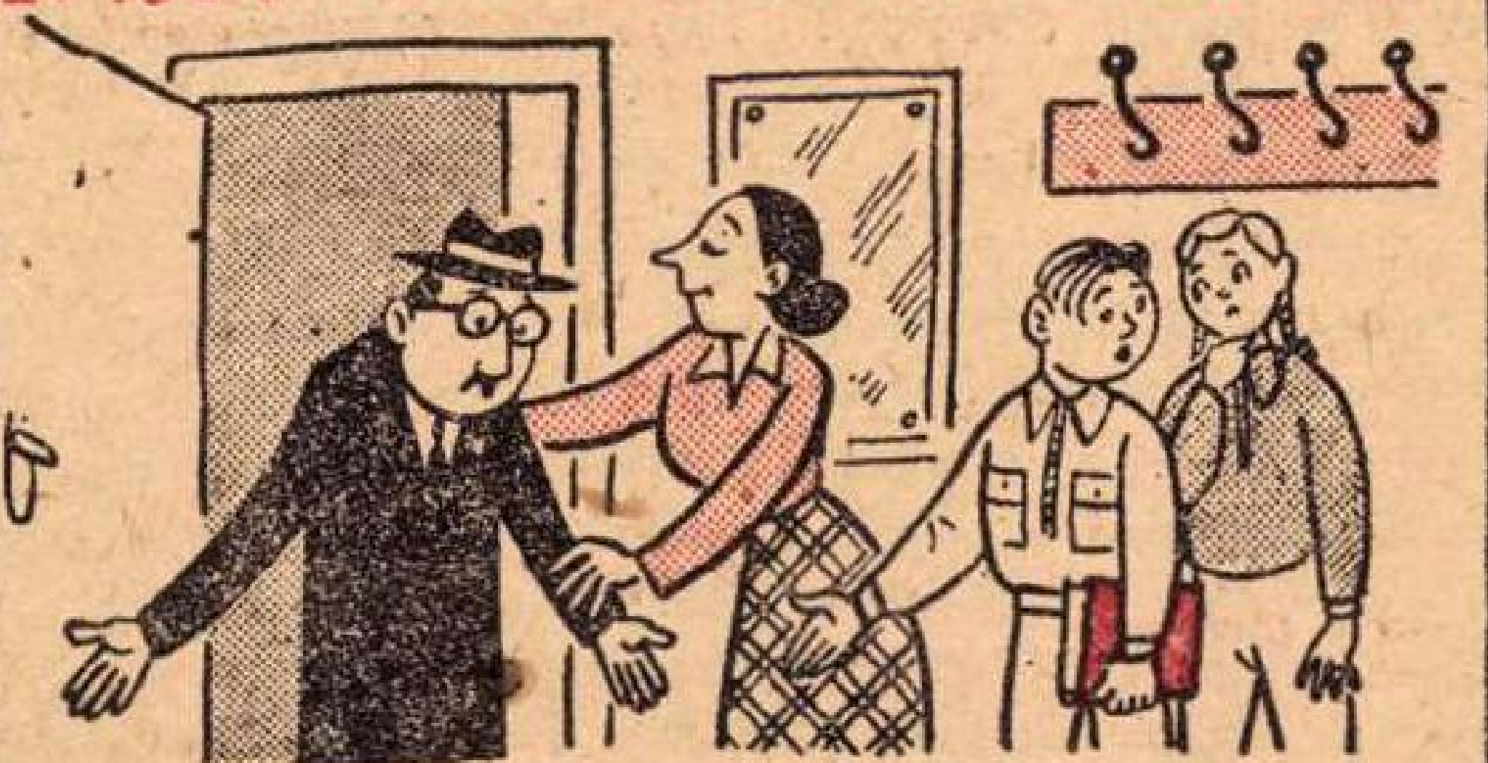

– NEM BAJ, APUKÁM... A JÖVŐ HÓNAPBAN TALÁN MAJD SIKERÜL JEGYET KAPNI AZ „EMBER TRAGÉDIÁJÁHOZ"...

Két szomszéd vár

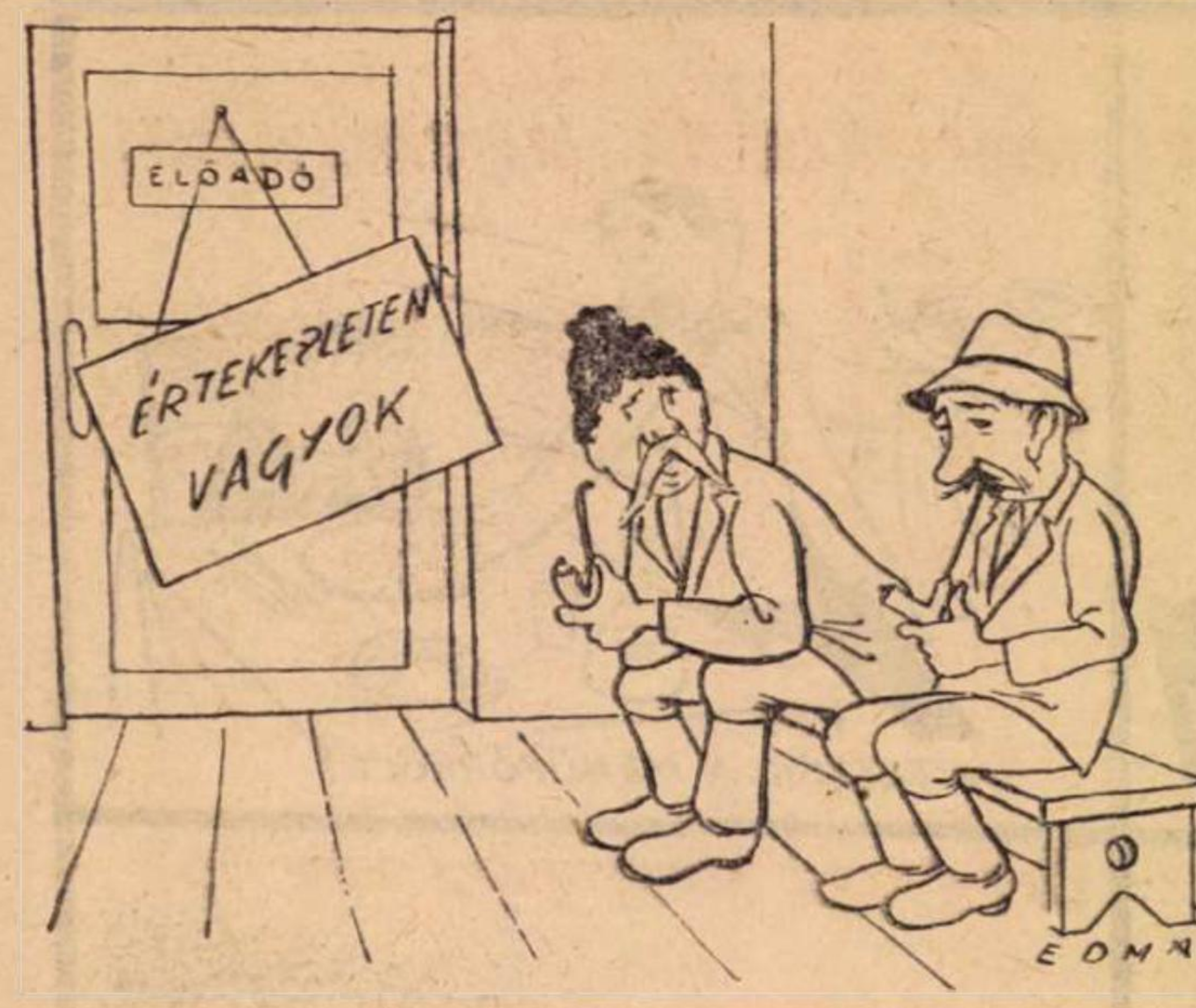

— Maga mióta vár, szomszéd?

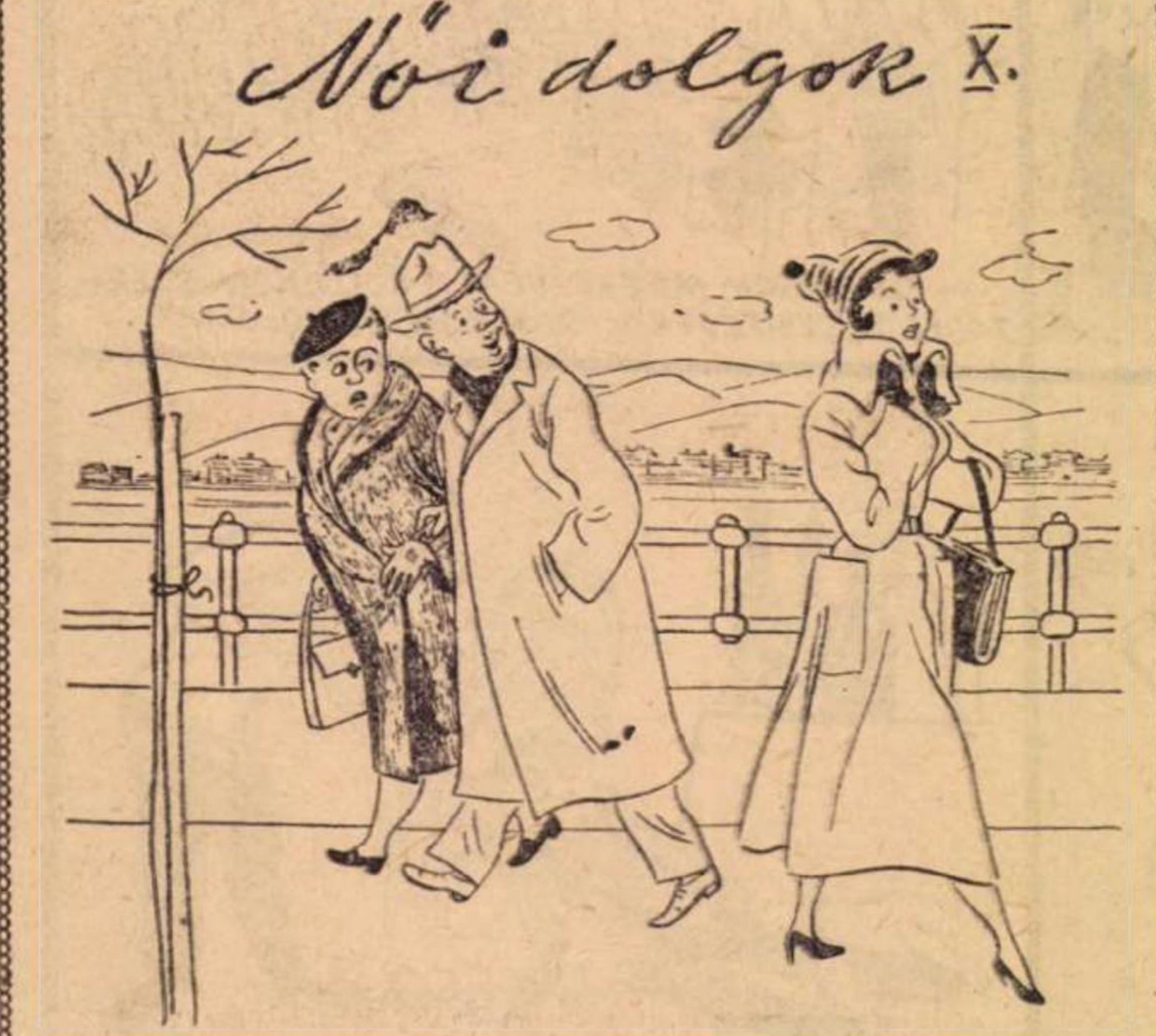
Női dolgok X.

— Tudod, nem vagyok féltékeny, de hogy pont egy ilyen tramplit bámulsz meg?!...

(Vasvári Anna rajza)

VÁLL-PERSPEKTÍVA

Valahányszor ruhagondok előtt áll a család, s valahányszor sor kerül a ruhakérdés megoldására, mindig eszembejut, hogy „sportnagyhatalom vagyunk“. Mert ezt, hogy mi nagyhatalom vagyunk a sportban, nézetem szerint az utókor történészei nem a fennmaradt futball-krónikákból és olimpiai aranyérmekből fogják teljes bizonyossággal megállapitani, hanem konfekcióiparunk némely jellegzetes szabásmintájából.

Nem tartom magam nagy embernek, de akkorácska mégiscsak vagyok, hogy ha mérlegre lépek, kilencvenen túlra billen a mutatója. Azaz: érvényes sporttörvényeink szerint is a nehézsúlyúak kasztjába tartozom. Mégis pirulnom kell és nyeszlett cérnavitéznek érzem magam, ha új kabátot próbálok sportnagyhatalmunk valamelyik ruhaüzletében, hiszen látván látom, hogy a kabát vállai jó arasszal licitálják túl az én vállaimat. Persze a degesz vattacsomók még tartják benne a lelket, de én tapasztalatból tudom, hogy addig-addig tartják, míg egyszer belefáradnak, s messze ívelő vállaim kókadtan, szomorú mélázással irányt vesznek a föld felé.

Lassan beletörődöm, hogy korszerűtlen ajtóinkon csak srégen (lapjával) közlekedhetek. De mi lesz, ha a legifjabb nemzedék felcseperedik!? Már most el-elnézem kisfiam és kislányom öles vállait, s keserűen gondolok rá, hogy tervező építészeink mind a mai napig régóta túlhaladott, az amsterdami olimpia korából ismert, keskeny ajtókat terveznek. Hol élnek ezek a tervezők? Vegyenek példát, de sürgősen, azokról a szabászokról, aki perspektivikusan nézik a szabászatot, üljenek össze velük és hangolják össze az ajtóterveket a vállak terveivel! Egy sportnagyhatalomban gondolni kell ilyesmire is.

Még valamit vállaink gyönyörű perspektívájáról.

Nemrégiben a Petőfi Sándor utcai Anyák Boltjában bevásároltam a család legifjabb tagja részére a babakelengye-utalványra. Vettem egy flanell hálózsákot is, a létező legkisebb méretet, a létező legkeskenyebb vállakkal. A hálózsák hossza pontosan megfelelt a félméteres babának, hanem a vállszélességet tekintve, bizony untauglich a kislányom, mert ahhoz még híznia kellene huszonöt-harminc kilót. (Pontos méret: hosszban ötven-ötvenöt centiméter nagyságú babának alkalmas hálózsák vállszélessége 30 cm, vállszélesség az ujjakkal együtt: 91 cm.)

*Jól van, sportnagyhatalom vagyunk, nagy a mi vállaink jövője. De mégis, nincs ezekben a méretekben némi **előreszaladás**, szabász kartársak?*

Fekete Gyula

A humor KÖNYVÉBŐL

1.

Gárdonyi Géza talán sohasem tudta volna megírni az „Egri csillagok“ című regényét, ha közben minden héten nem ír a Kakas Márton című élclapba egy „Göre Gábor bíró úr levelei“ című tréfát vagy az Én Ujságom gyermeklapba egy apróságot Mindentudó Gergely név alatt.

Az „Egri csillagok“-ra ugyanis Gárdonyi Géza sokat költött, mert rengeteg könyvet, történelmi forrásmunkát kellett beszereznie, sokat kellett a kort tanulmányoznia, ami mind időbe és pénzbe került. Mikor az „Egri csillagok“ megjelent, Bródy Sándor azt kérkezte tőle:

— Hogyan lehet az, hogy ön ennyi utánjárást és költséget áldozhat egy regényre?

— Nagyon egyszerű — felelte Gárdonyi. — Ebédre meghívatom magamat Göre Gáborhoz, vacsorára Mindentudó Gergelyhez.

2.

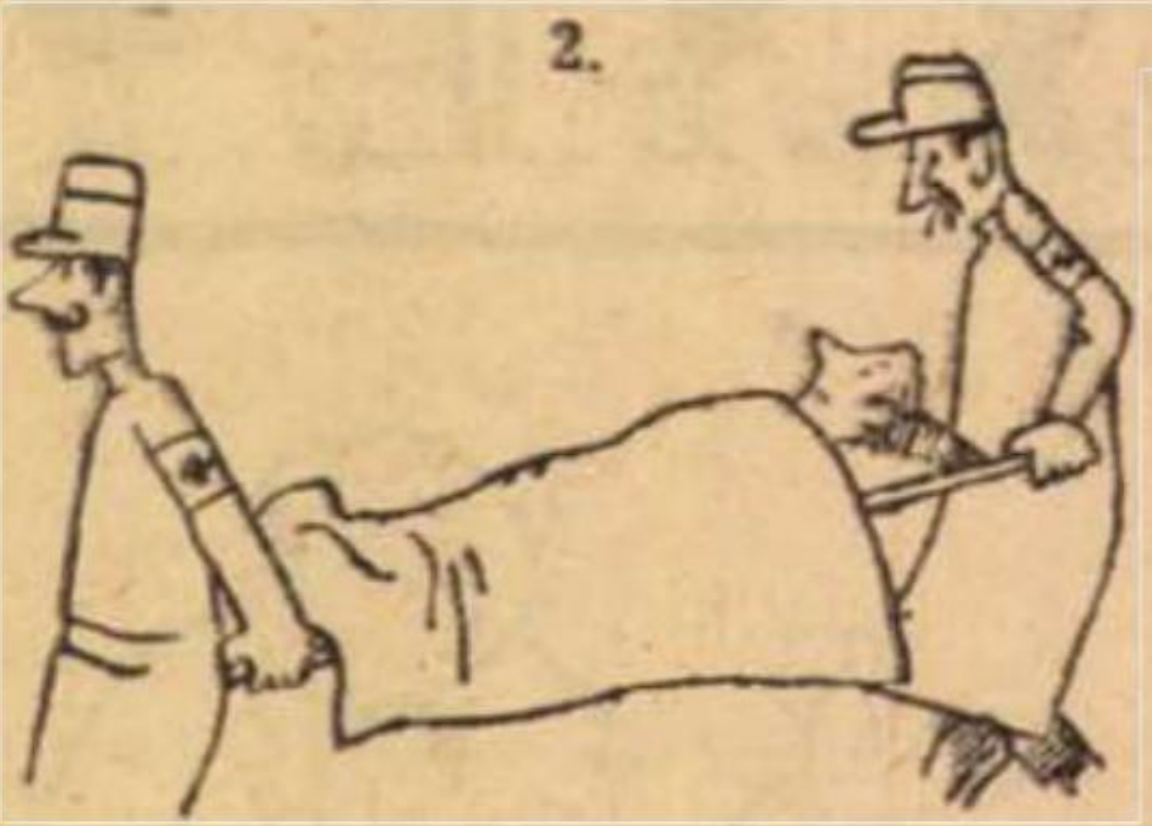

Charles Reymond francia humorista az első világháború idején Verdun alatt puskalövést kapott a bal lapockájába. A tábori kórházba vitték, ahol az orvosok csipeszekkel és szondákkal kutatták a rejtélyes módon eltűnt német puskagolyót. A humorista egyideig tűrte a borzalmas kínokat, de aztán megszólalt:

— Nem mondanák meg, hogy mit akarnak?

— A golyót keressük — hangzott a válasz.

— Miért nem szóltak mindjárt? Ott van a zubbonyom zsebében!

Rossz helyen jár

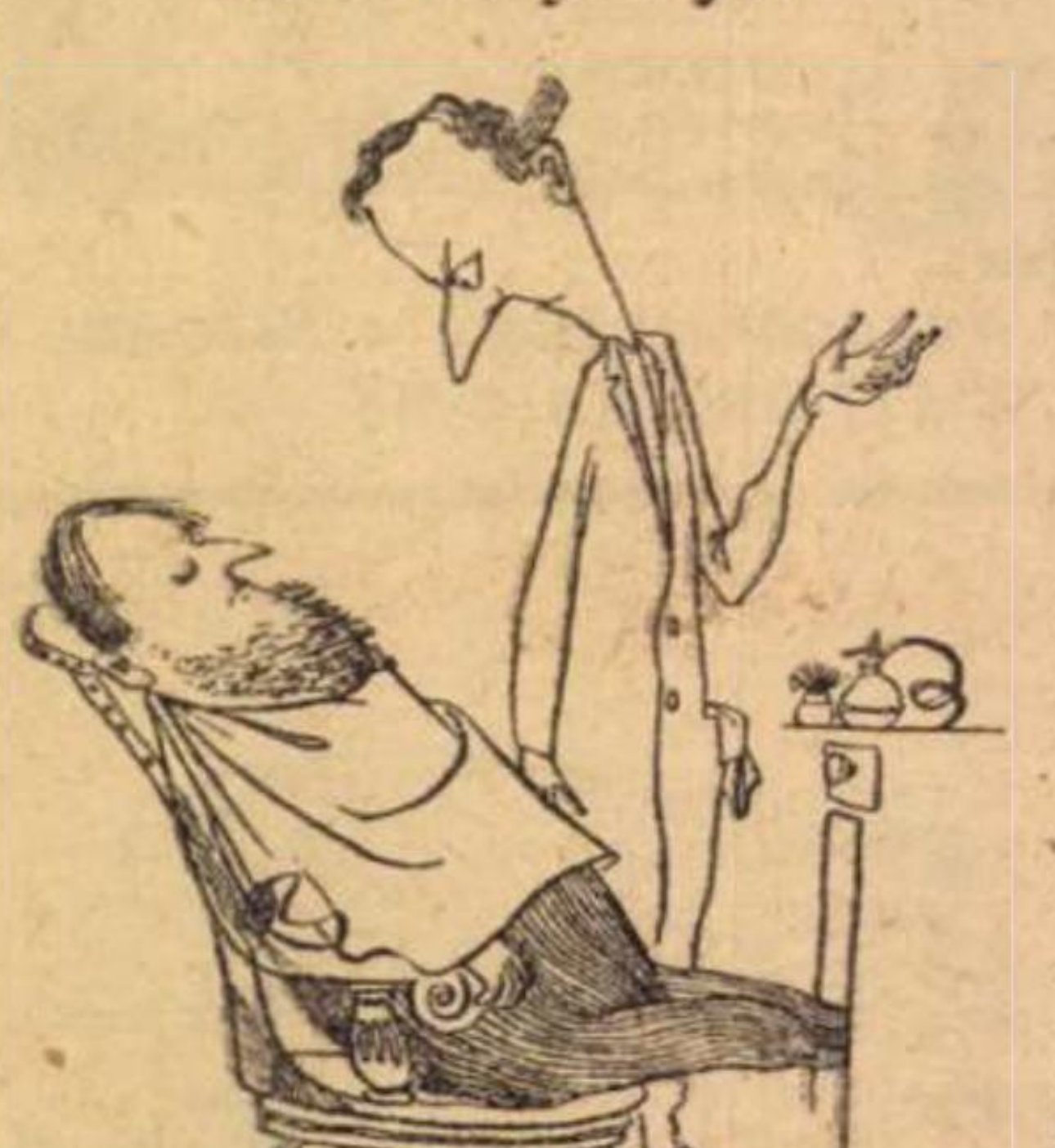

— Dupla krémet habbal? Menjen a cukrászdába!...

Újra kapható a kakukkos óra

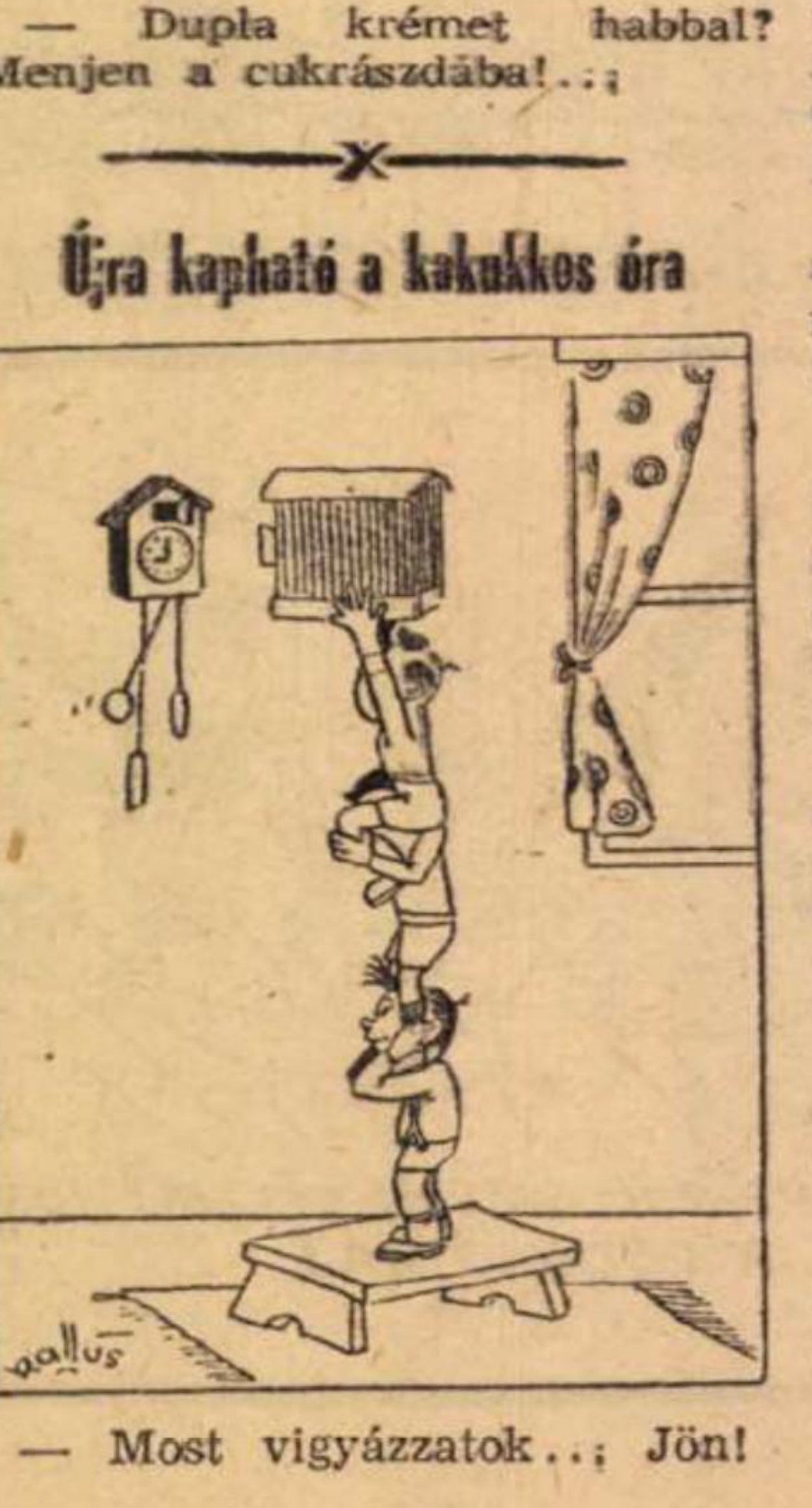

— Most vigyázzatok... Jön!

Ez aztán pontosság!

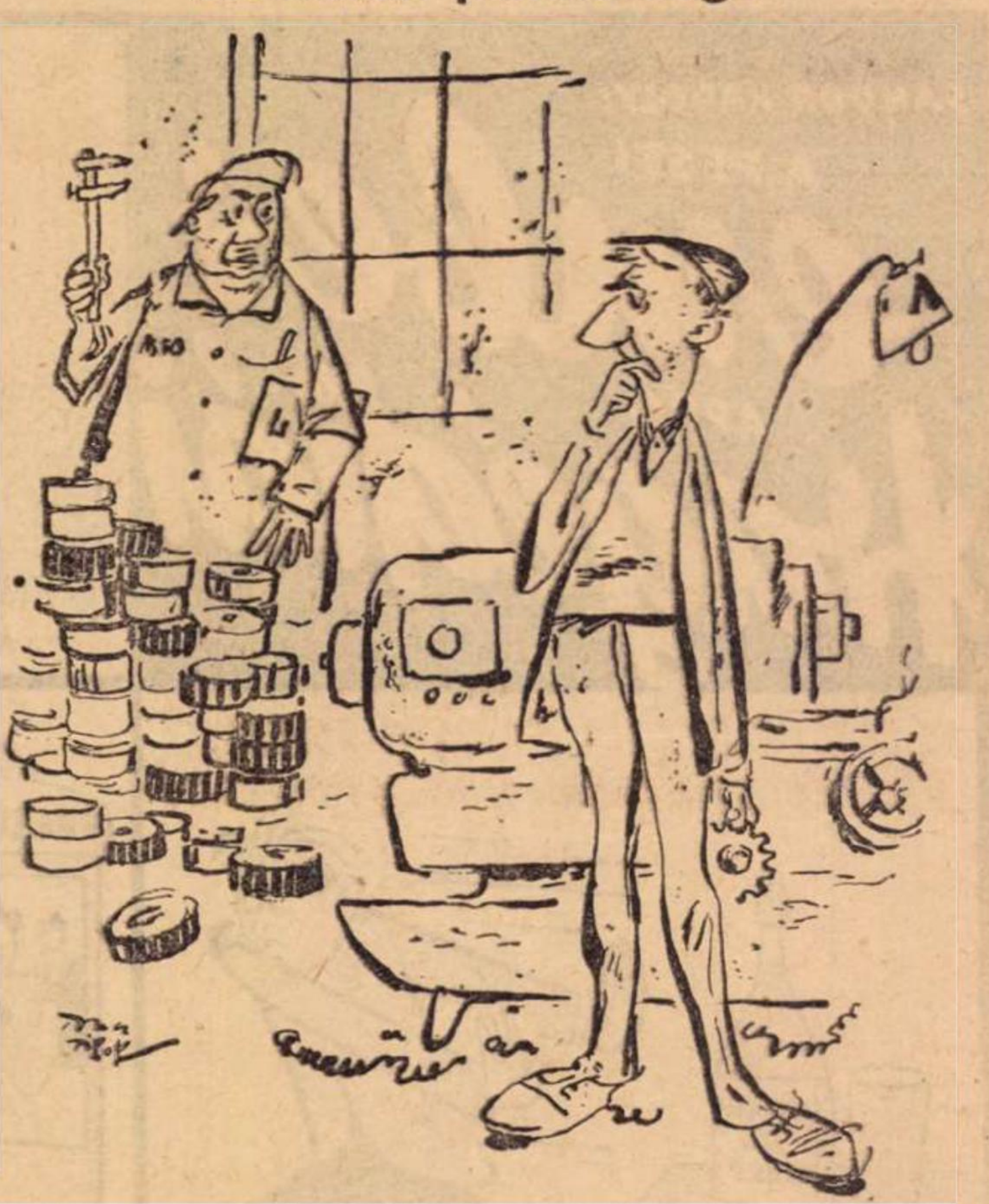

Meós: Ahány kerék, annyiféle méret, Bekő elvtárs!... Ugy látszik, maga a sematizmus esküdt ellensége!

Boldog-BOLDOGTALAN

Reggel az osztályvezető mérgesen ráripakodott Baloghra, aki pirulva, de némán, összeszorított fogakkal hallgatta a szemrehányásokat. Emiatt aztán egész délelőtt nem tudott dolgozni. Csak ült, ült, maga elé meredve és újra, meg újra átélte a jelenetet. Az osztályvezető először csak mérgesen beszélt vele, később felsrófolta a hangját és ordítozott, majd mintha egy egész osztályvezetői kórus üvöltözött volna a fülébe.

— Persze, velem lehet! — suttogta szomorúan. — Mert ki vagyok én, mi vagyok én?... Hát megérdemlem én ezt?

— Nem érdemled meg, szegény Balogh! — válaszolta egy hang a fejében, az ő hangja, rögtön megismerte, mert az is náthás volt.

— Mindig velem van bajuk! Mindig velem!

— Rondák az emberek! — felelte a hang. — De ne törődj velük, gyere, megsimogatom a buksidat, úgye már nem is fáj?

— De fáj! — jajdult fel Balogh. — A szívem fáj! Miért csinálta ezt velem?

— Sajnállak — szólt a hang pityergősen. — Teljes szívemből sajnállak... Hogy vigasztaljalak meg? Énekeljek neked valamit?

— Nem, nem! — dünnyögte elkeseredetten Balogh. — Inkább veszek egy nyakkendőt. Legalább valami kis örömöm is legyen. Láttam tegnap a körúton egy barna nyakkendőt zöld pettyekkel...

— Vedd meg! — biztatta a hang. — Jól teszed, ha megveszed. Úgyis mindenki bánt, mindenki rúg-ver... Egy nyakkendő jót fog tenni...

— Aztán, aztán elmegyek a szép Eperjesinével moziba... — morfondírozott Balogh bánatosan.

— Mit fog szólni a feleséged?

— Látom, te sem értesz meg... Vigasztalásra van szükségem... Sajog a szívem... Nekem már úgyis minden mindegy... Az osztályvezető belém törli a cipőjét...

— Jól van, jól van... Csak menj el moziba a szép Eperjesinével... Biztos megvigasztalódol... Okosan teszed, ha elmégy... Ő megérti a te lelkedet...

— Én is azt hiszem... — sóhajtott Balogh. — Ő meg fog érteni...

— Az osztályvezető meg...

— Ne is beszéljünk róla... — legyintett lemondóan. — Azt hiszi, én vagyok a kapcája...

Abban a percben kopogtak. Balogh felriadt.

— Tessék! — kiáltotta gyászos hangon.

Az osztályvezető lépett be a szobába.

— Szervusz! — köszönt barátságosan. — Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek tőled a reggeli jelenet miatt...

Balogh fájdalmas arccal mosolygott.

— Tudod, egy kicsit ingerült voltam... Annyi bajom van, hogy már azt se tudom, hol áll a fejem... Megérted, úgye?

Méltóságteljes bólintás volt rá a válasz.

— Szóval, nem haragszol? — kérdezte az osztályvezető.

Némi tétovázás után, kelletlenül felelt:

— Nem haragszom...

Amikor egyedül maradt, elgondolkozott:

— Bocsánatot kért... Úgy látszik, rájött, hogy velem nem lehet akármilyen hangon beszélni... — Aztán rádöbbent: — De most mi lesz a nyakkendővel és a szép Eperjesinével?

Rövid lelkitusa után így döntött:

— Az igaz, hogy az osztályvezető bocsánatot kért tőlem, de azért a sérelem megmaradt bennem... Azt nem veheti el tőlem senki... S azzal oda megyek, ahova akarok...

Aznap délután elvitte magával a moziba...

Mikes György

Minden héten nyerhet!
1 X
X 2
2 2
1 1
1 1
X 2
1 1
2 X
1 1
1 2
2 1
a TOTÓ
sport, játék, szórakozás!

Kultur-front

Massz és Cservinszkij:

Kritikus szemmel...

Van ilyen kritikus!

Van kritikus, megbíznak benne,
No, de miképpen, halld, te fül:
Amit dicsér, már tudják, gyenge —
De kapkodják, amit — csepül!

Korlátozott lehetőségek

Van kritikus, saját tollával
Szidni, dicsérni — képtelen.
Hanem: másnak a kritikáját
Tovább méri a mérlegen!
Ahhoz: hozzátold, kiegészít,
Felfokoz mindent, ha lehet;
A róváshoz — még egy rovást tesz,
Babérhoz — még egy levelet!

Eszményi keverék

Az új embert miből kell gyúrni?
Van, aki grammra szabja ki.
Receptet ír és felolvassa,
Hadd hallják írótársai!
Ajánlja, hogy korunknak hősét
Igy gyúrja más is. Igy a jó...
(Hát, egyre jó: ily regényhőssel
Pótolható — az altató!)

Költő, aki az élet ütőerén tartja a tollát

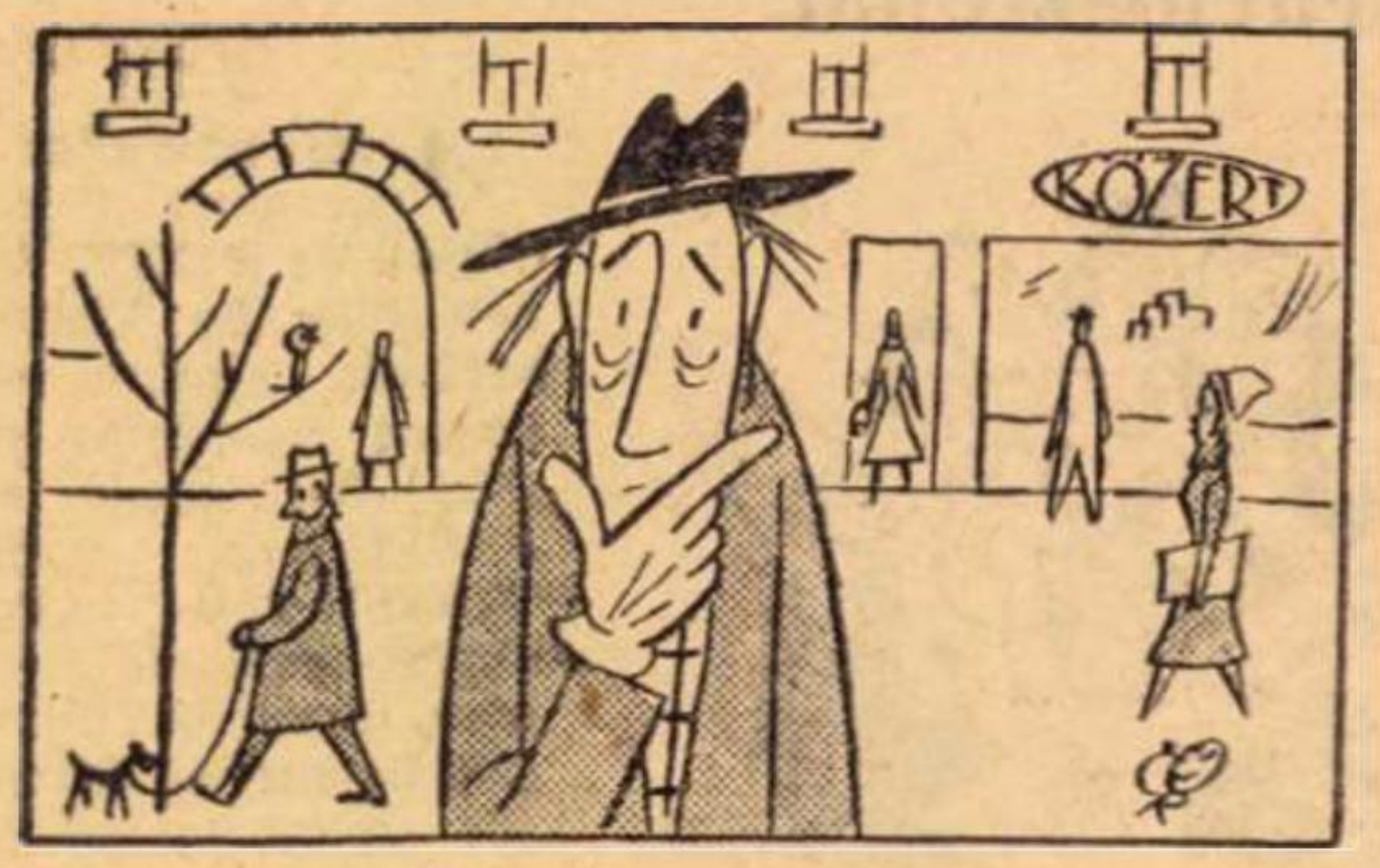

— Miről írjak? Nincs témám...

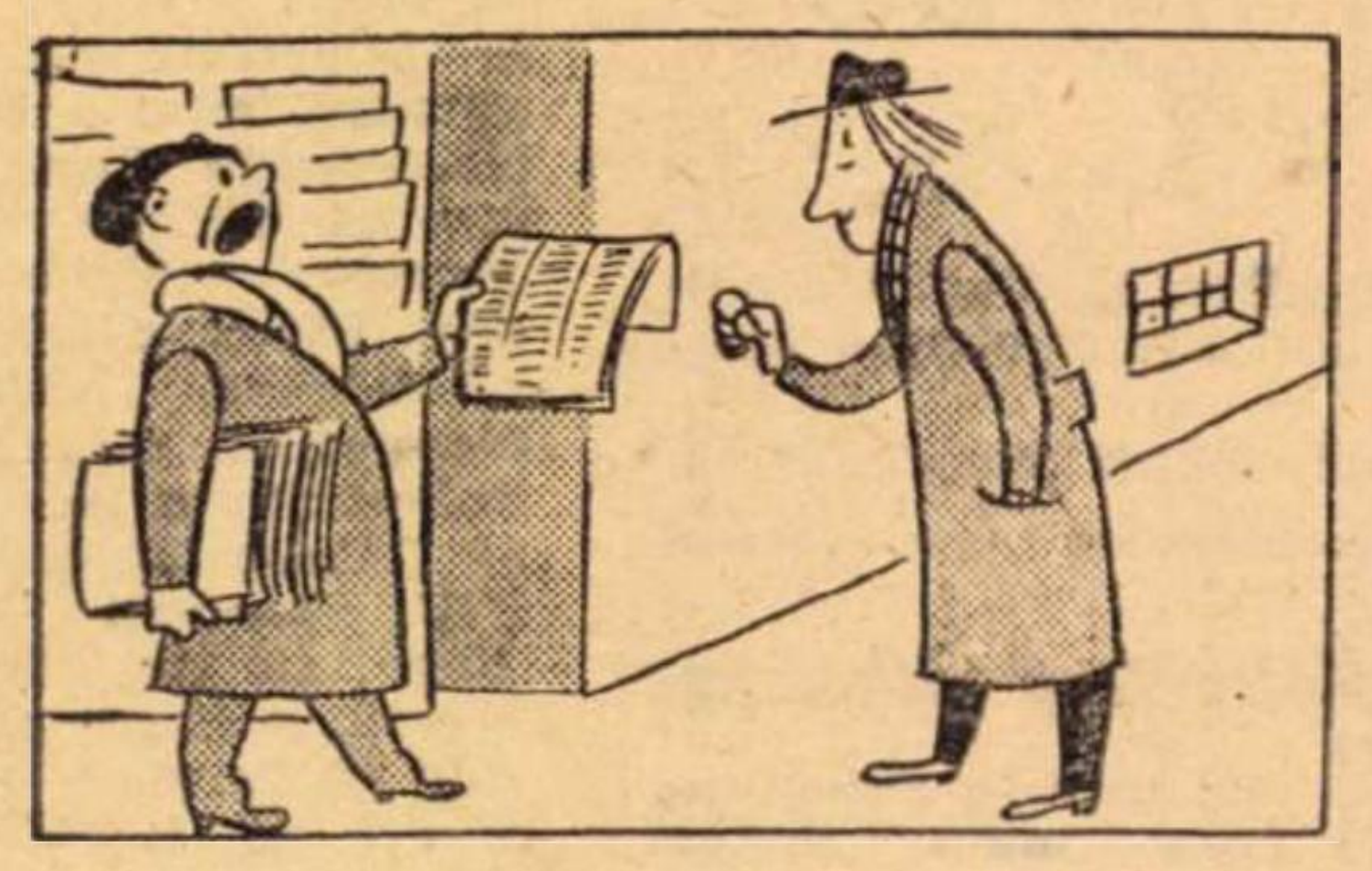

— Talán ez segít...

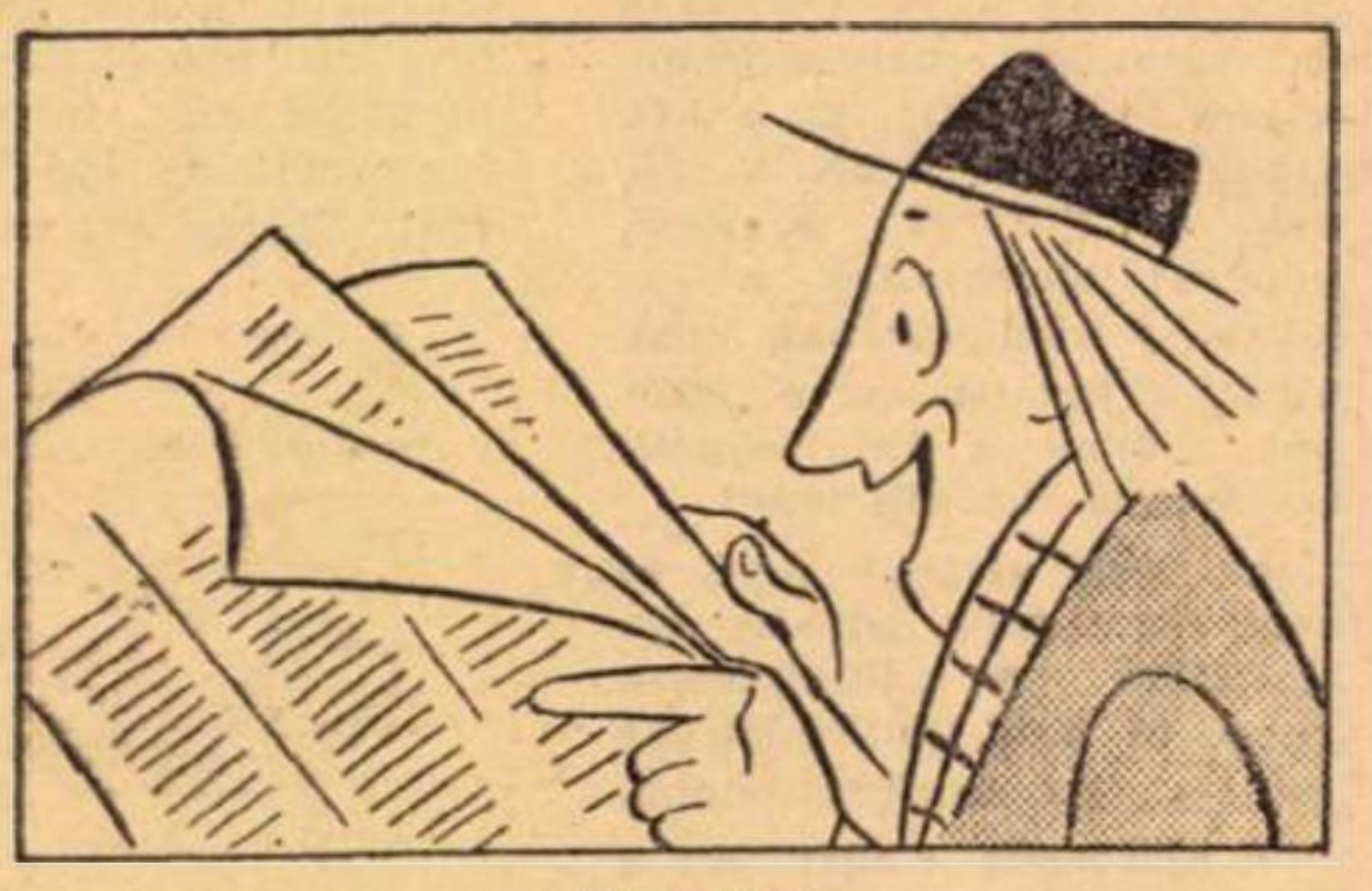

— Megvan!

Sötétben minden bizonyítvány ~~fekete~~

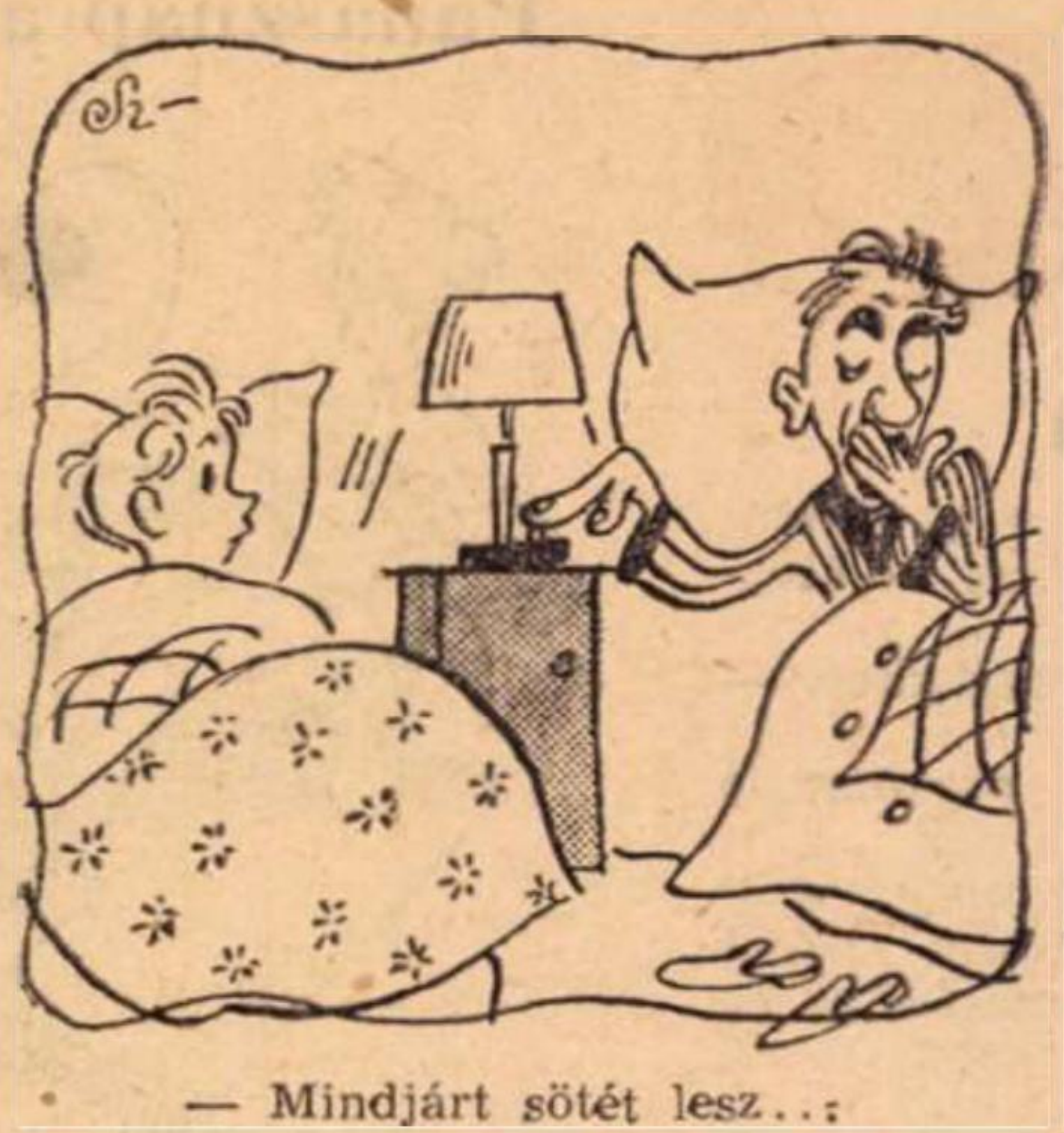

— Mindjárt sötét lesz...

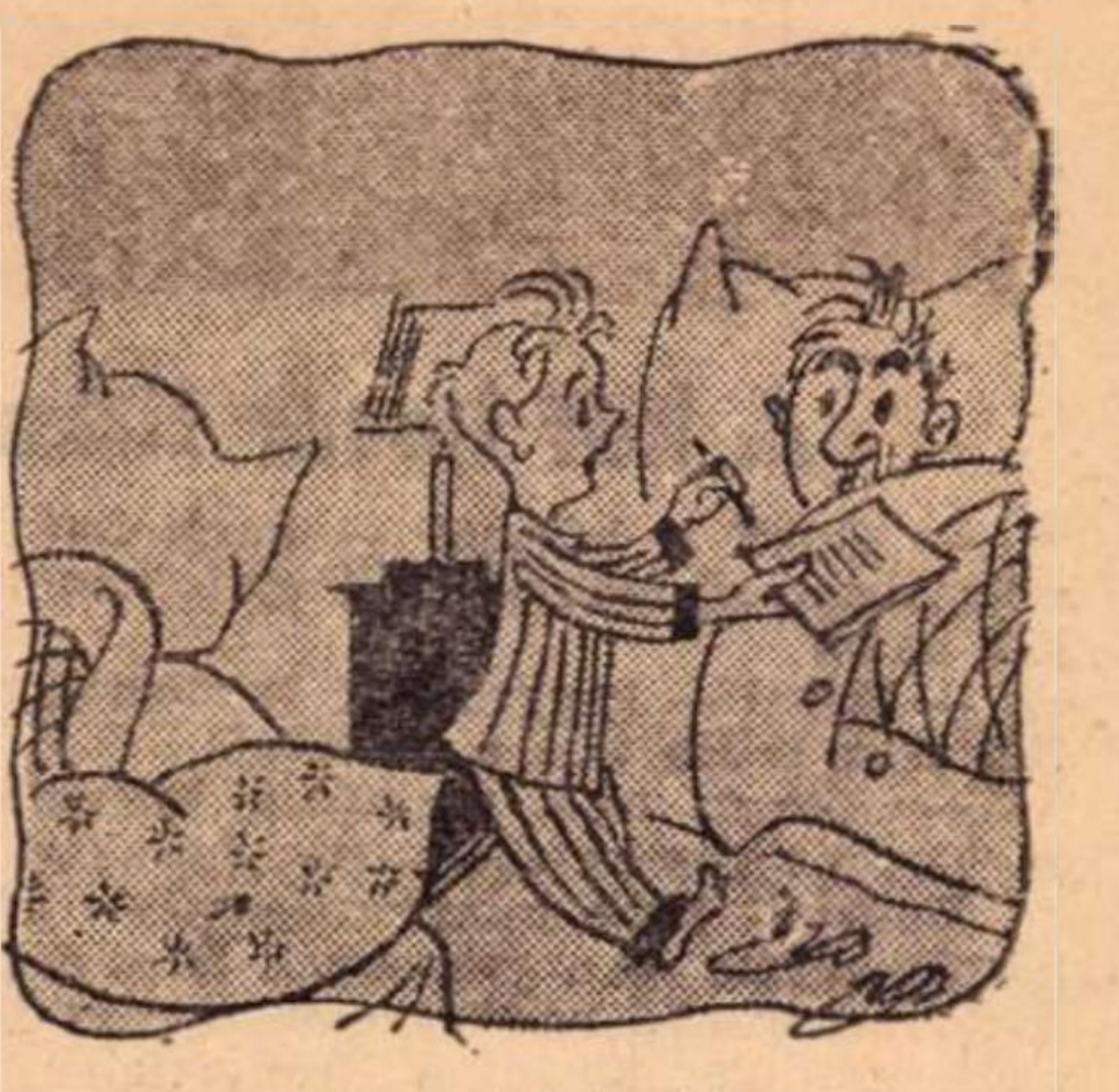

— Apu, ezt írd alá!...

A naturalista

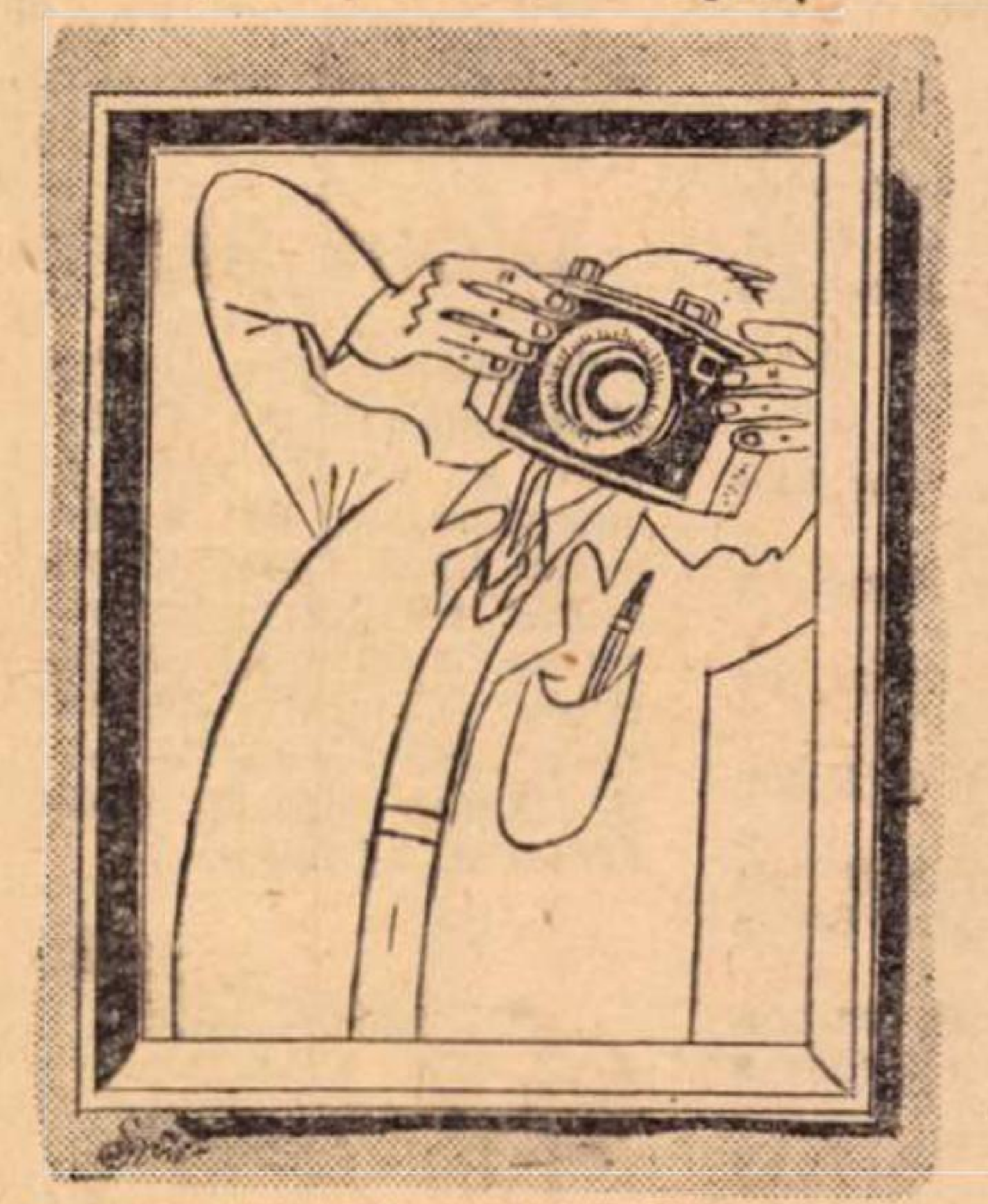

Önarckép

EZ AZTÁN A FILMSIKER!

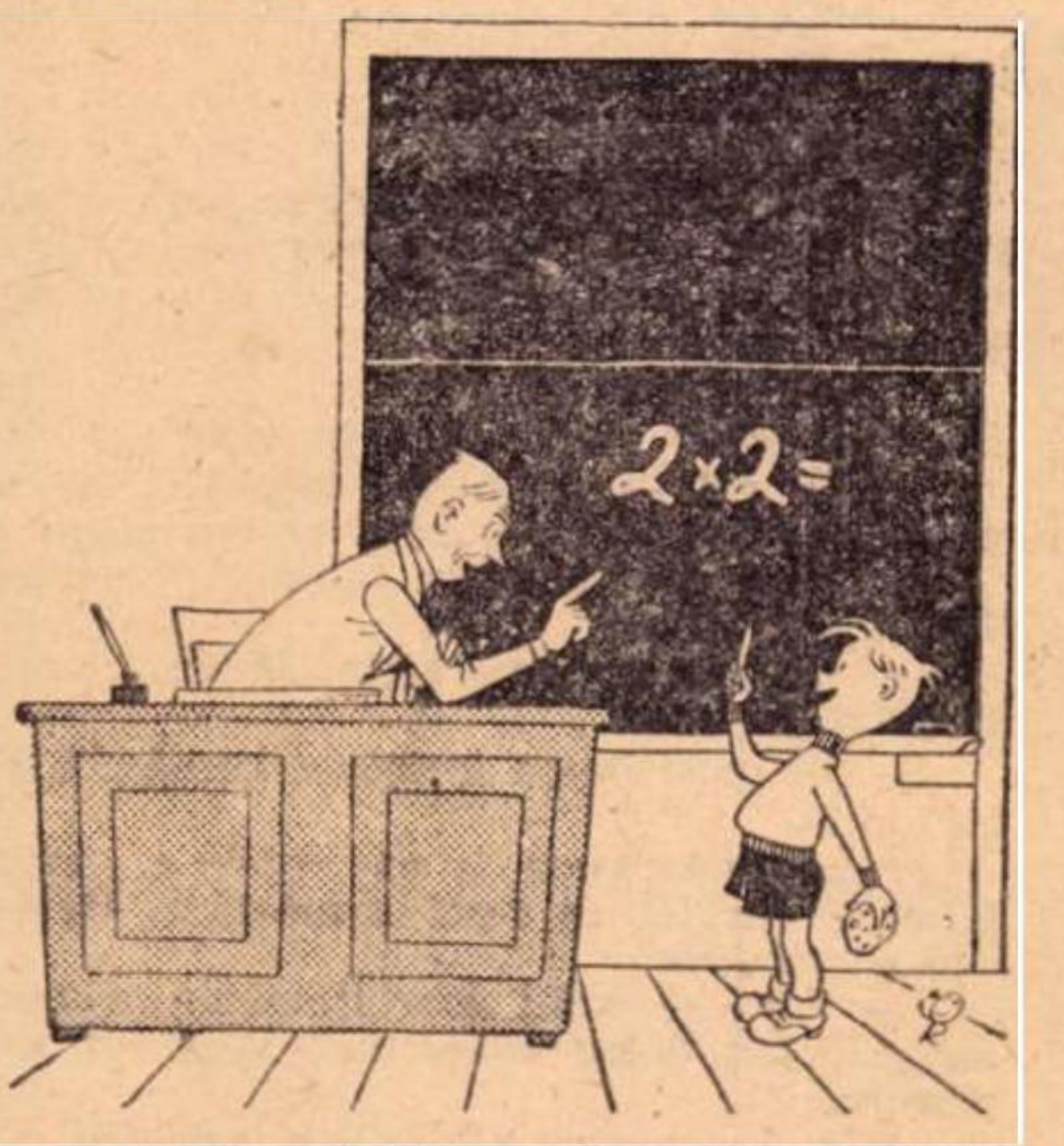

— Mondd, fiam mennyi kétszer kettő?
— Néha öt...

Zsüritan

avagy: mit milyen ürüggyel lehet visszautasítani?

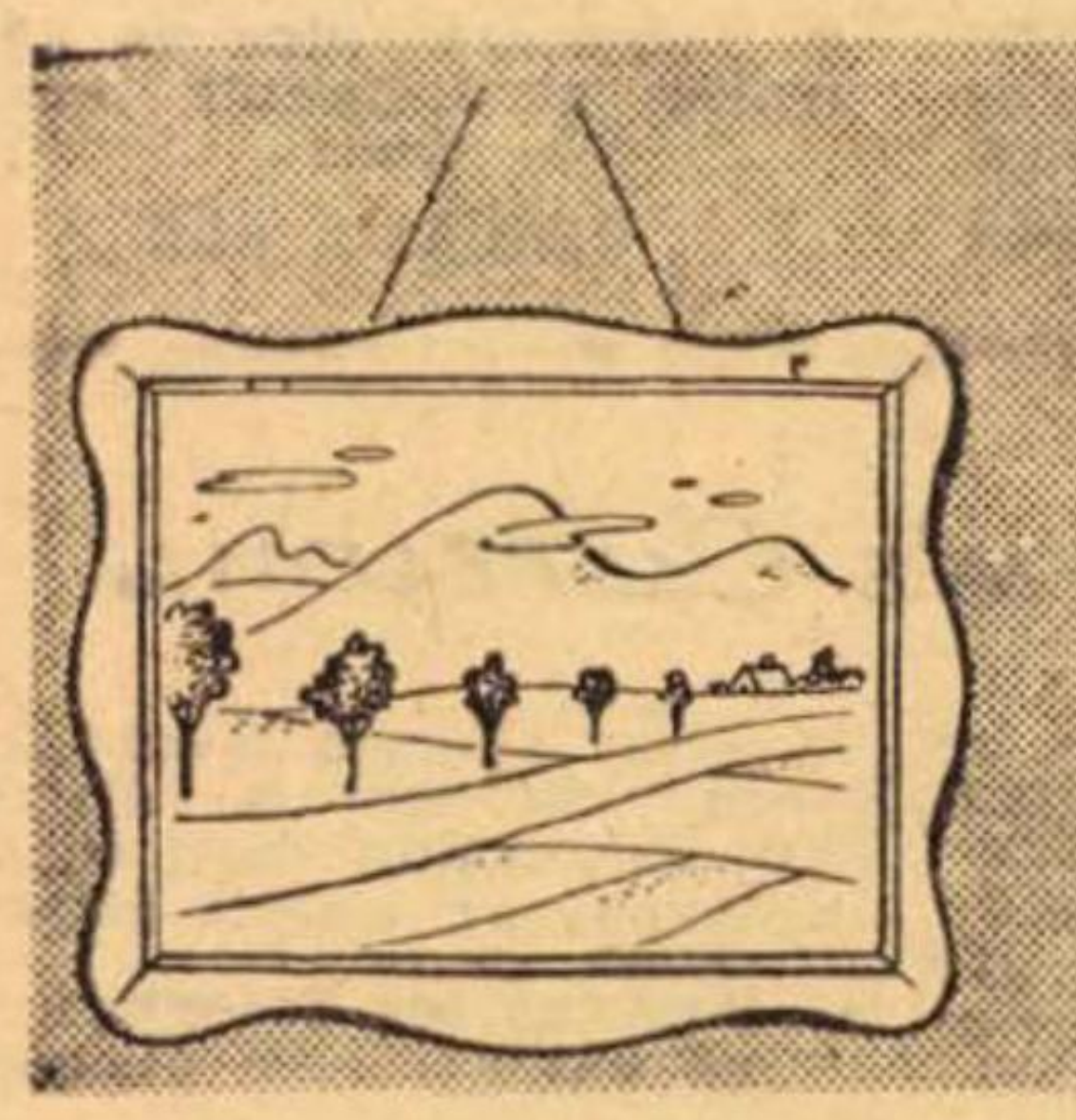

— Kár, hogy a művész nem végzett előtanulmányokat a szocialista embertípusról!

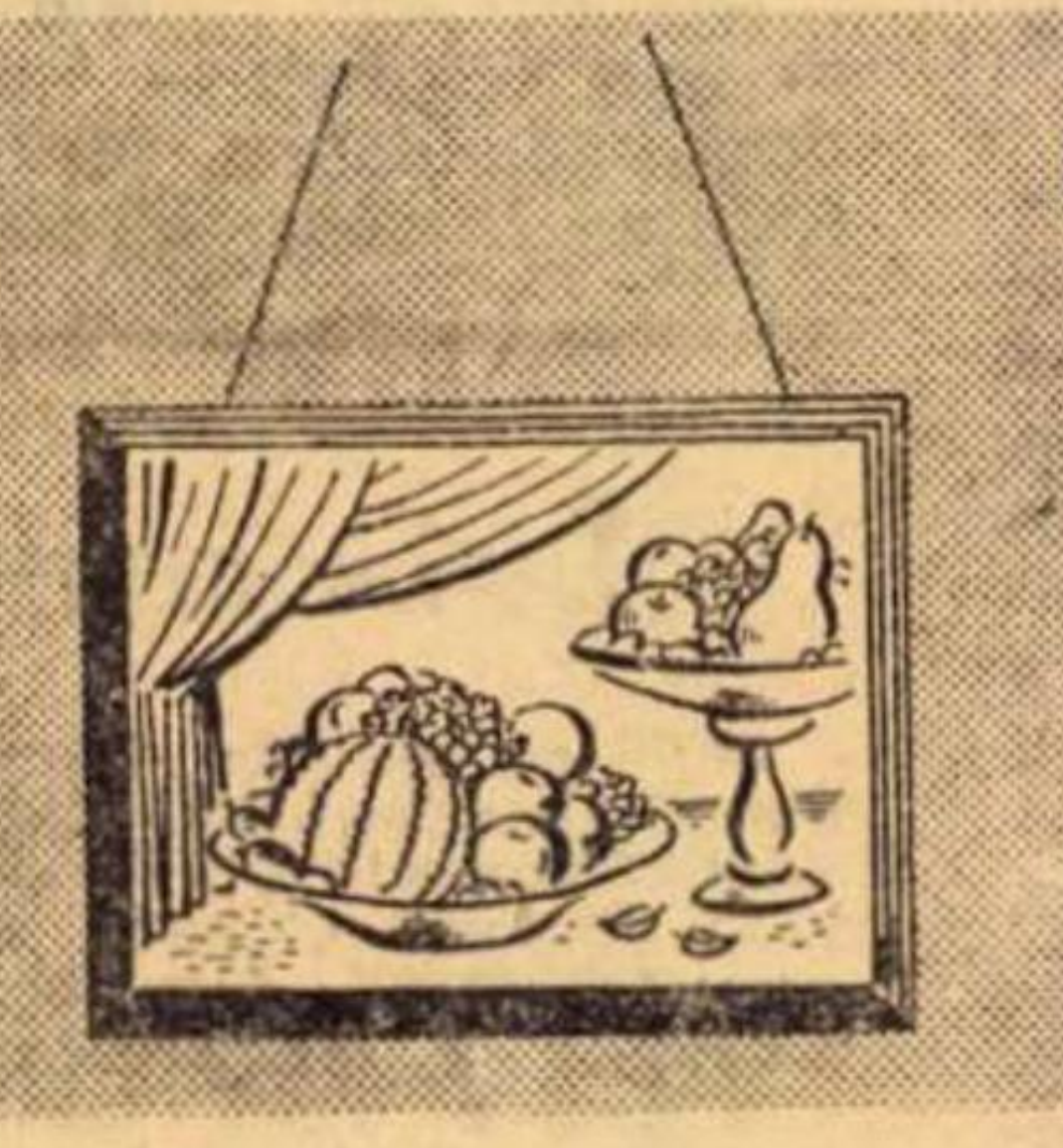

— Hiányzik belőle az imperializmus elleni gyűlölet!

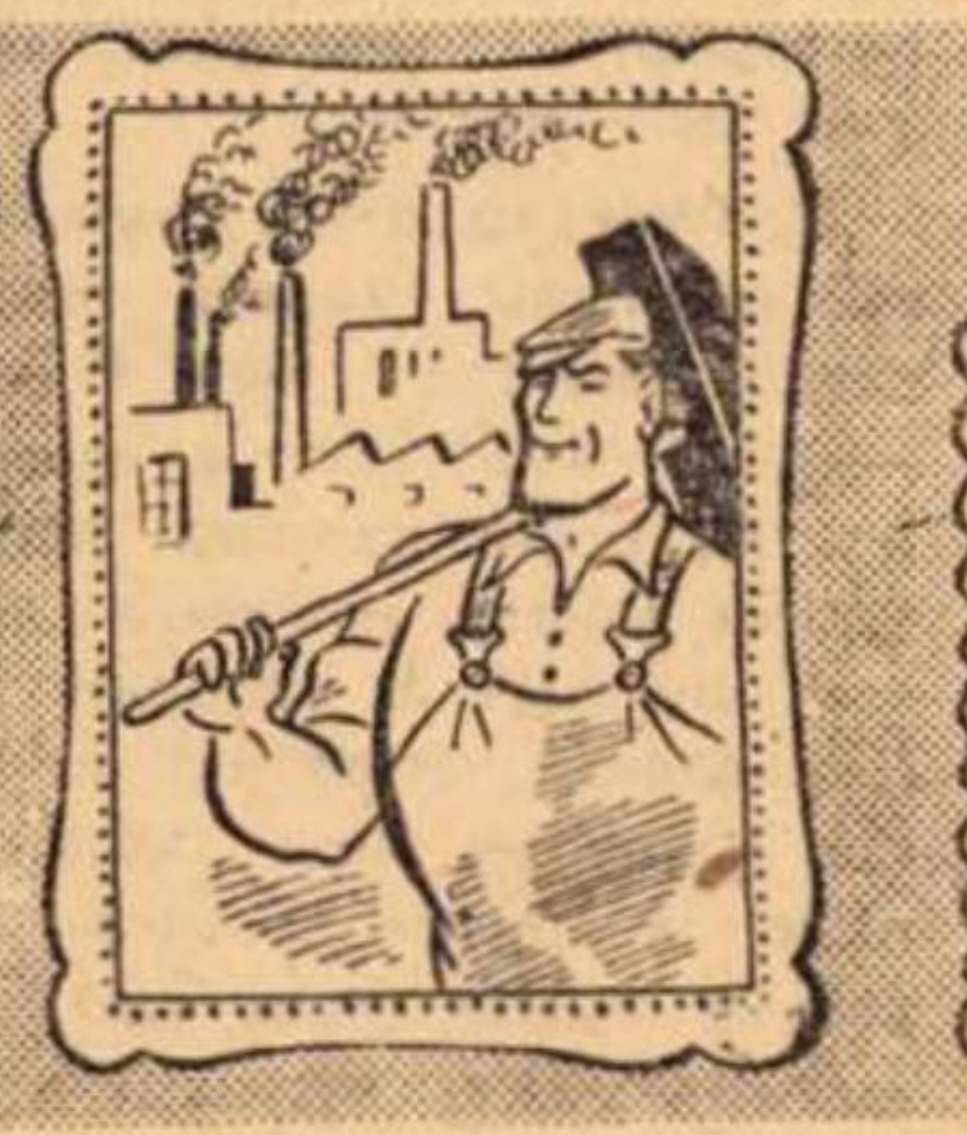

— Nem hangsúlyozzák benne kellőképp a mezőgazdaság fontosságát az új szakaszban!

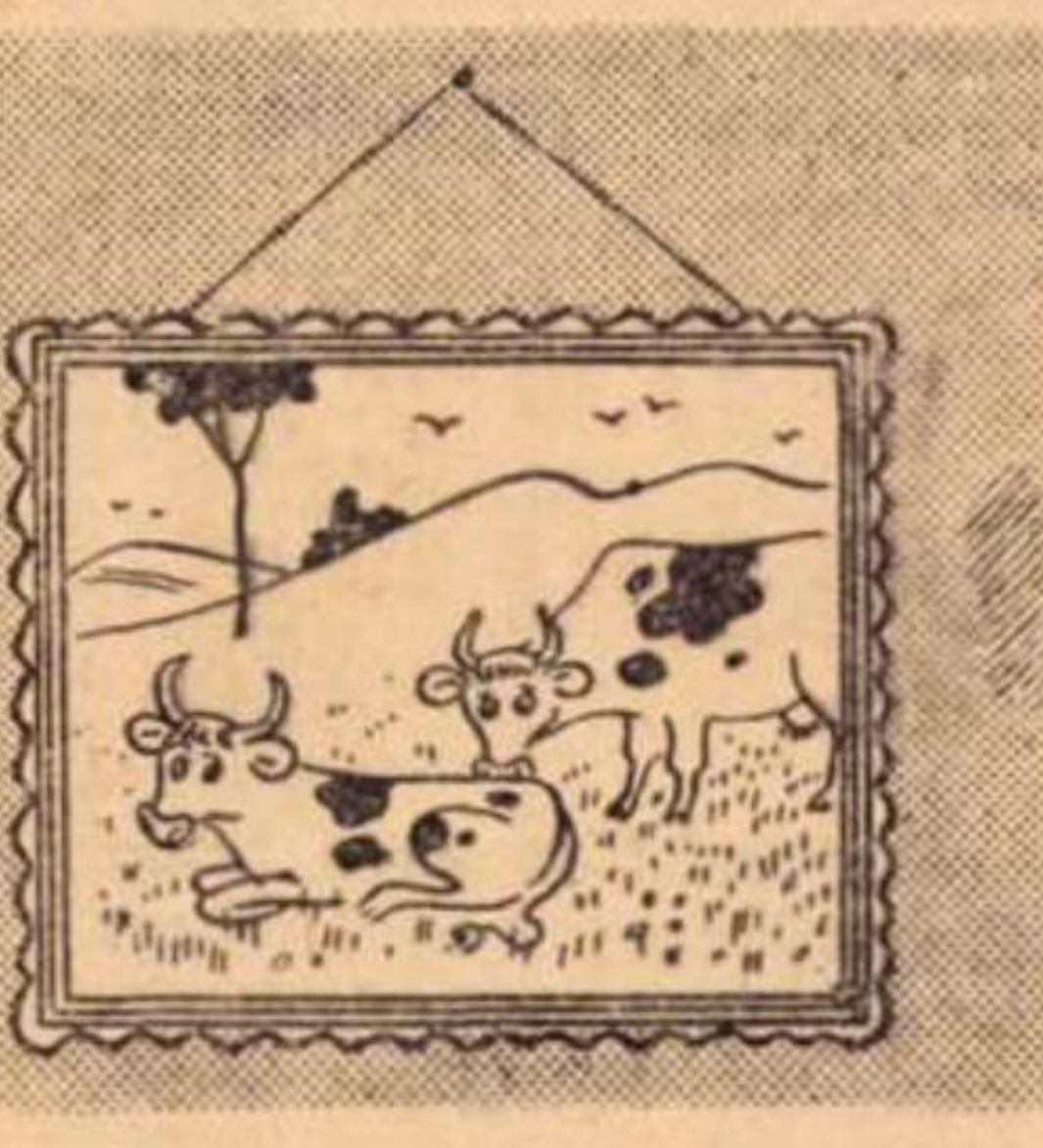

— Nem elég mély az emberábrázolás.

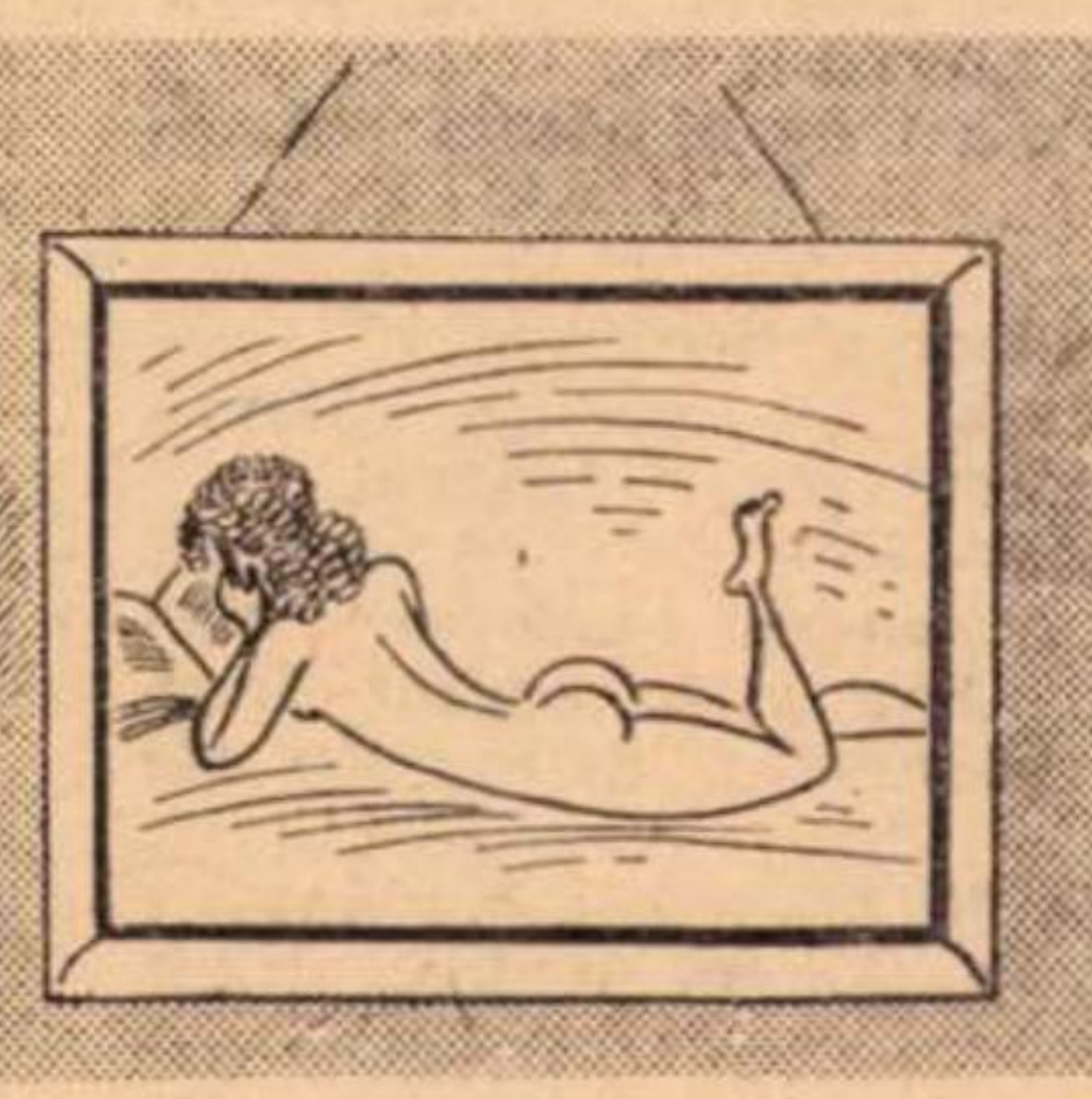

— Az olvasásnak nem így akarunk propagandát csinálni.

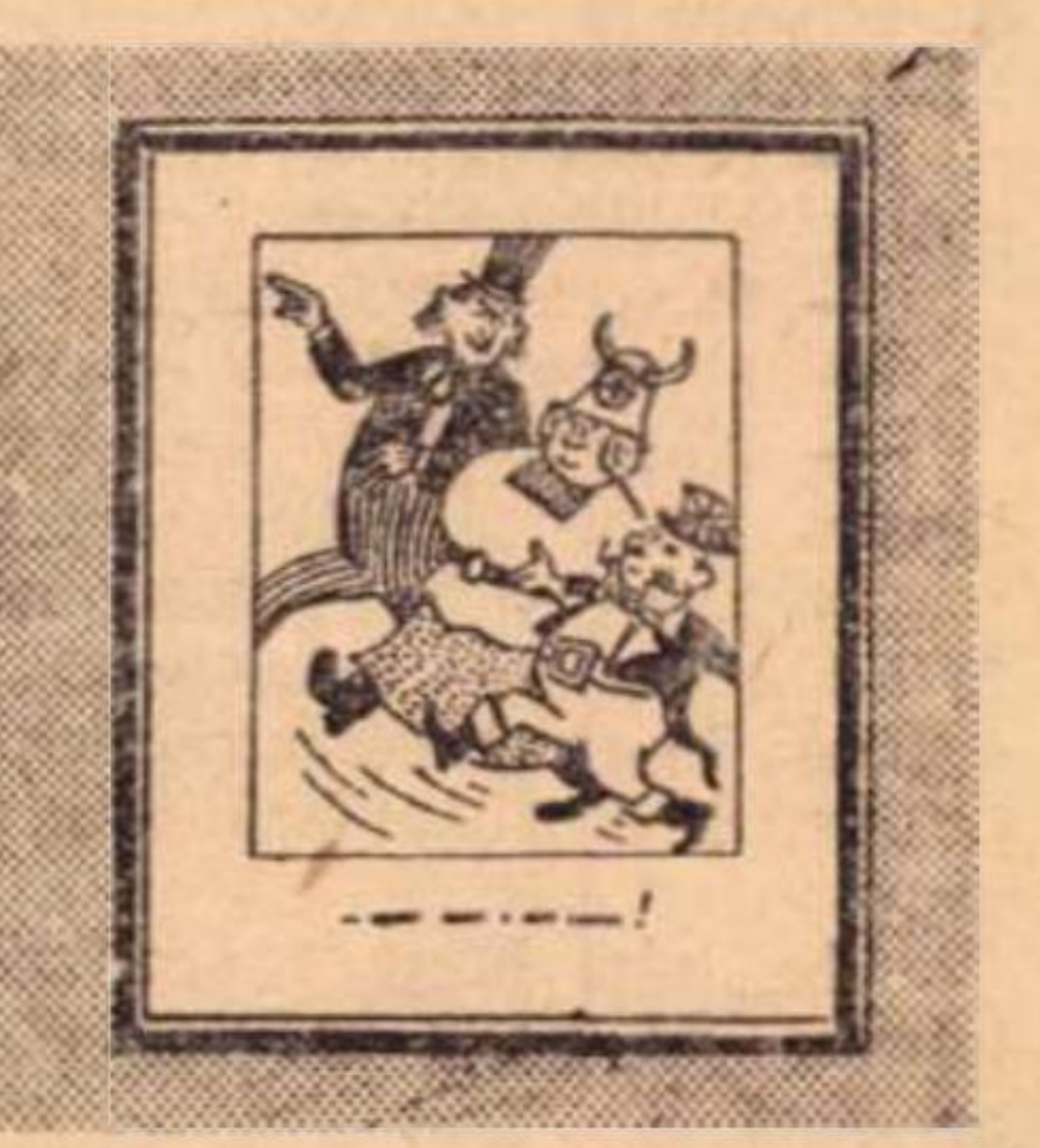

— Ez karikatúra, itt tehát nincs szükség ürügyre, ezt a zsüri egyhangúlag és látatlanul kidobja.

A humorista búcsúja...

Történt egyszer, hogy a humorista haldoklott. Szépen, szabályosan haldoklott a humorista, kényelemmel berendezett főbérleti lakásában, ágyában hanyattfekve csendesen, csakúgy, mint más rendes ember. Minthogy a humorista tiszteletreméltóan magas kort ért el — százhat éves lett volna júliusban — egyáltalán nem talált kivetni valót abban, hogy el kell búcsúznia a földi léttől. Az mindenesetre kétségtelen, hogy ezekben az órákban nem görbe tükörben látta a tűnő életet, s távol volt tőle ama sajátságos humorista-szemlélet, amely egész életében minden jelenségnek a fonákját láttatta véle. Egyetlenegy valamirevaló ötlet sem támadt benne a halálról, mégcsak akkorácska sem, amekkorából egy négysoros bökversre futotta volna. Utolsó perceit nagyon komolyan vette, cáfolatául annak a felszínes közhiedelemnek, hogy a humorista mitsem tud komolyan venni. Megértő belenyugvással s némi sajnálkozással várta a véget.

Ágya mellett Kapcsos Rudi ült, kollégája, tisztelő híve és ihletett utánzója. A hű barát szomorúan simogatta az aggastyán balját. Afeletti örömét, hogy a humorista jellegzetes stílusában ezután már csak ő egyedül fog írni, egészen háttérbe szorította a lehangoltság érzése. Már hosszabb ideje üldögélt szótlanul, lehajtott fejjel. Készülő vígjátékának egy groteszk fordulatán fűnődött. Gondolataiban a haldokló szavai zavarták meg.

— Tudod, Rudikám — szólt a humorista halkan, de tagoltan és jól érthetően — sokkal könnyebb szívvel mennék el, ha valaha is láttam volna valamit sokévtizedes munkásságom eredményeiből. Körülbelül háromezerkétszáz humoreszket írtam, s volt közöttük néhány valóban mulatságos is. Csaknem két emberöltőt szórakoztattam velük, s ezzel beérem. De írtam másfélezer szatírát is. Éles, kegyetlen szatírákat kortársaim gyarlóságairól. Irtam az önzőkről, a törtetőkről, a hazugokról, az álszentekről, a talpnyalókról, a...

— Mit akarsz ezzel mondani? — vágott közbe Rudi, mert már kezdte unni a felsorolást.

— Mindjárt megérted, de hagyjál beszélni. Add csak ide azt a zöld dobozt a könyvespolcról... Úgy, köszönöm... Látod, kedves barátom, ebben a dobozban kilencvennégy szatíra van, valamennyit a nagyképűekről írtam. De mondd csak... Kevesebb lett a nagyképű? El tudsz hozni nekem egy embert, csak egyetlenegyet, aki az én kilencvennégy szatírám hatására leszokott a nagyképűségről? Hol van az az ember, aki így szólt egyszer: „Ejnye csak, ez a szerencsétlen már annyit ír a nagyképűségről, hogy ideje lesz leszoknom róla. Én bizony holnaptól fogva nem leszek nagyképű.” Nincs ilyen ember Rudikám, nincs, nincs, nincs. Abban a másik dobozban százkét szatíra van a hízelgőkről. Hozz ide nekem egy embert, aki valamikor hízelgő volt s most már nem az, mert olvasta az én százkét szatírámat. Nincs ilyen ember Rudikám, nincs, nincs, nincs. Az az érzésem, hogy úgy megyek el erről a sártekéről, mintha itt sem lettem volna...

Kapcsos Rudi ezt az álláspontot meglehetősen pesszimistának találta, de úgy gondolta, hogy vannak pillanatok, amikor a pesszimizmus megbocsátható. Ezért hát szelíden csak annyit mondott:

— Nincs igazad, barátom. Nem éltél hiába. Most nem beszélek arról, hogy néhány jóízű kiszólásod szálóige lett, de szatíráid sem voltak hiábavalók. Százkét szatírád a hízelgőkről ébren tartotta az emberiségben a hízelgés megvetését, a te százkét szatírád segített nekünk felismerni s megutálni a hízelgőket. Gutta cavat lapidem — vízcsepp vájja a követ. De ki tudja megfigyelni egyetlen vízcsepp munkáját?

A haldokló — amennyire hanyatló erejéből tellett — kétkedőn ingatta a fejét:

— Segítettem felismerni a hízelgőket, azt mondod. De mit ér mindez, ha mindenki a másikban ismerte fel? Segítettem megutálni a hízelgőket, azt mondod. De mit ér mindez, ha mindenki a másikat utálta meg? Hozz nekem egy embert, csak egyetlenegyet, aki önmagában ismerte fel a szatíra célpontját...

Rudi nem felelt. A vita hosszúra nyult volna, s a humorista állapotát tekintve nem is bizonyos, hogy be lehetett volna fejezni. Azt azonban mégsem állhatta meg, hogy meg ne kérdezze:

— De mondd, drága barátom, hogyan jutott eszedbe ez épp...

Elharapta a szót. Majdnem kimondta, amit gondolt: „éppen most, amikor haláloddal vagy elfoglalva?”

— Most van ideje elkészítenem életem mérlegét — viszonozta a haldokló gyengülő hangon. — Amit a vízcseppről mondtál, tetszetős hasonlat, de csak hasonlat, csak szavak. A bizonyosság jól esett volna. Dehát persze nem létkérdés. Meghalok nélküle is.

A humorista lehunyta szemét, jeléül annak, hogy a beszélgetést nem kívánja folytatni s érzi közelegni utolsó percét. Rudi lopva az órájára nézett: kedvező esetben még eléri a kilences előadást. (Szabadjegye volt.) Ekkor csengettek.

A postás hozott egy expresszlevelet a humoristának. Rudi bevitte az ágy mellé.

— Felolvassam?

Az intett, hogy igen.

„Kedves elvtárs, érdeklődéssel olvastuk humoros írását, amelyben kifogásolja, hogy az orvosságosüvegek dugóit nehezen lehet kipiszkálni. Utasítottuk a hatáskörünkbe tartozó szerveket, hogy a jövőben az üvegek dugóit ne a szélesebb, hanem a keskenyebb végükkel befelé erősítsék bele az üveg nyakába. Értékes bírálatért köszönetet mondunk, Csomagolásügyi Igazgatóság, Szakócza, főelőadó.” Hallottad?

A humorista mégegyszer, utoljára felnézett, mosolygott, s aztán örökre lehunyta szemét. Mégsem élt hiába — ez volt az utolsó gondolata.

Már amennyire az ilyesmit tudni lehet.

Tabi László

Le a bürokráciával!

A két kosár titka

— Öröm a házhoz! — kurjantott be a tüzelőszállító ember, amikor ajtót nyitottam neki. — Megjött a fa!

— Éljen! — buggyant ki belőlem is önfeledten. — Hát csak lefelé vele a pincébe!

— Tessen csak megnézni, micsoda parazsas fa ez. Tiszta agárc az egész. Úgy ég, akar a zsír.

Rettentő rossz tulajdonságom — bármennyire is küzdök ellene — a gyanakvás. S ez a túlzott ajánlás tiszta örömömbe némi gyanút csöppentett. De az én embereim úgy foszlatták szét oktalan gyanakvásom, mint ágyúszó a felleget.

— Előbb a mázsát tessen megvizsgálni. Olyan pontos az, akar a parancsolat.

A mutatók csakugyan szépen játszottak és aztán megnyugodva néztek farkasszemet.

— Hát jobb mint a kikapós menyecske! — tréfálkoztam.

— Az meg milyen?

— Az? Csalfa.

— Nem csalt ez meg kérem még soha senkit se fűvel, se fával — szólt nevetve az öreg. — Most rátesszük az üres kosarat. Tessen csak közelebb jönni elvtársam!

Közelebb megyek.

— Ugyibár ez kereken öt kiló?

— Öt az! — bólintok meghatódva a becsület megdicsőülésének eme szent pillanataiban.

— Most a súlyt előre húzzuk ötvenötre. Ugyibár. Teccik jól látni?

— Látom, persze, hogy látom, már miért ne látnám.

— És most ötven kilójával bemérjük ezt a kóser melegítőt.

Azzal már veszi is az előre megrakott két kosarak egyikét és teszi a mázsára. Hajszálra ötven kiló az, tisztán!

— Egy! — kiált szertartásosan a másik ember, az, akinek a dolog nehezebbik vége jut: a lehordás a pincébe.

Míg ő lemegy, rákerül a mázsára a másik megszedett kosár. Justitia se mérné igazságosabban az ötven kilót.

Percek alatt lent van a pincében mind a tizenkét kosár. A kocsin már alig marad valamicske fa. Lehet az egész vagy 6—7 kosárra való. No! — gondolom — vannak még nálam is szerényebb kuncsaftjai a Tükernek. De hát a Tüker arra való, hogy a három mázsás igényeket is kielégítse.

— Mondja elvtársam — szólt váratlanul melegen az emberem —, ölég lesz magának ez a hat mázsa? Mert volna itt még egy kis maradék fa.

— Maradék? — villan elém az a három mázsányi a kocsi farában.

— Ócsón adnánk...

— Mennyiért? — óvakodom a kérdéssel.

— Negyvenért szoktuk — mondja rámvillantva fogait a tetten ért tolvaj zavart bájával.

— Nem kérek, köszönöm, elég lesz ez nekem. Minden jót! — búcsúzom és sietve futok az első székig, hogy beleroskadjak. Egy világ omlott össze bennem! A tüzelőszállítók becsületes, tiszta szép világa.

De hát, hogy maradhat 50 mázsából 3 mázsa a kocsin, ha az a mérleg olyan józanul pontos, mint az óra?

És ekkor világosság gyúlt agyamban. Hogy is volt csak?

Kezdetben vala a mérleg, ami pontos. Ez nem vitás! Van egy kosár, ami öt kilót nyom. Itt sincs mit kételkedni. De van ezenkívül — és most figyeljenek! — kettő darab másik kosár, ami már kezdet kezdetén meg van rakva fával. És ez a két méretlen kosár járt felváltva a pincébe. Az ötkilós az ott hever munkátlanul a kocsin.

A találós kérdés tehát a következő: hány kilósak lehetnek a dolgozó kosarak, ha ötven mázsás fából csak negyvenhét kerül a vevők pincéjébe?

Csongrádi János

Szekrény-dömping a pályaudvaron

Az Államvasutak miskolci igazgatósága utasította a gyöngyösi állomásfőnökséget: jelentsék, hogy az állomás területén kívül eső közraktár előtt felhalmozott öltözőszekrények melyik vállalat tulajdonát képezik és mióta állnak ott az idő viszontagságainak kitéve.

A gyöngyösi állomásfőnökség röviden a következőket válaszolta: Jelentem, hogy az öltözőszekrények körülbelül három-négy éve állnak a nevezett helyen és a Szerszám- és Készülékgyár tulajdonát képezik.

Nem tudjuk, hogy a gyár dolgozóinak szükségük van-e öltözőszekrényre. Ha nincs, miért nem adják át olyan vállalatnak, amely nagyon megörülne a szekrényeknek?

Z. Burján István ÜB-elnök
Vasutasok Szakszervezete
üzemszerv. Miskolc igazg.

Panasznap az áruelosztónál

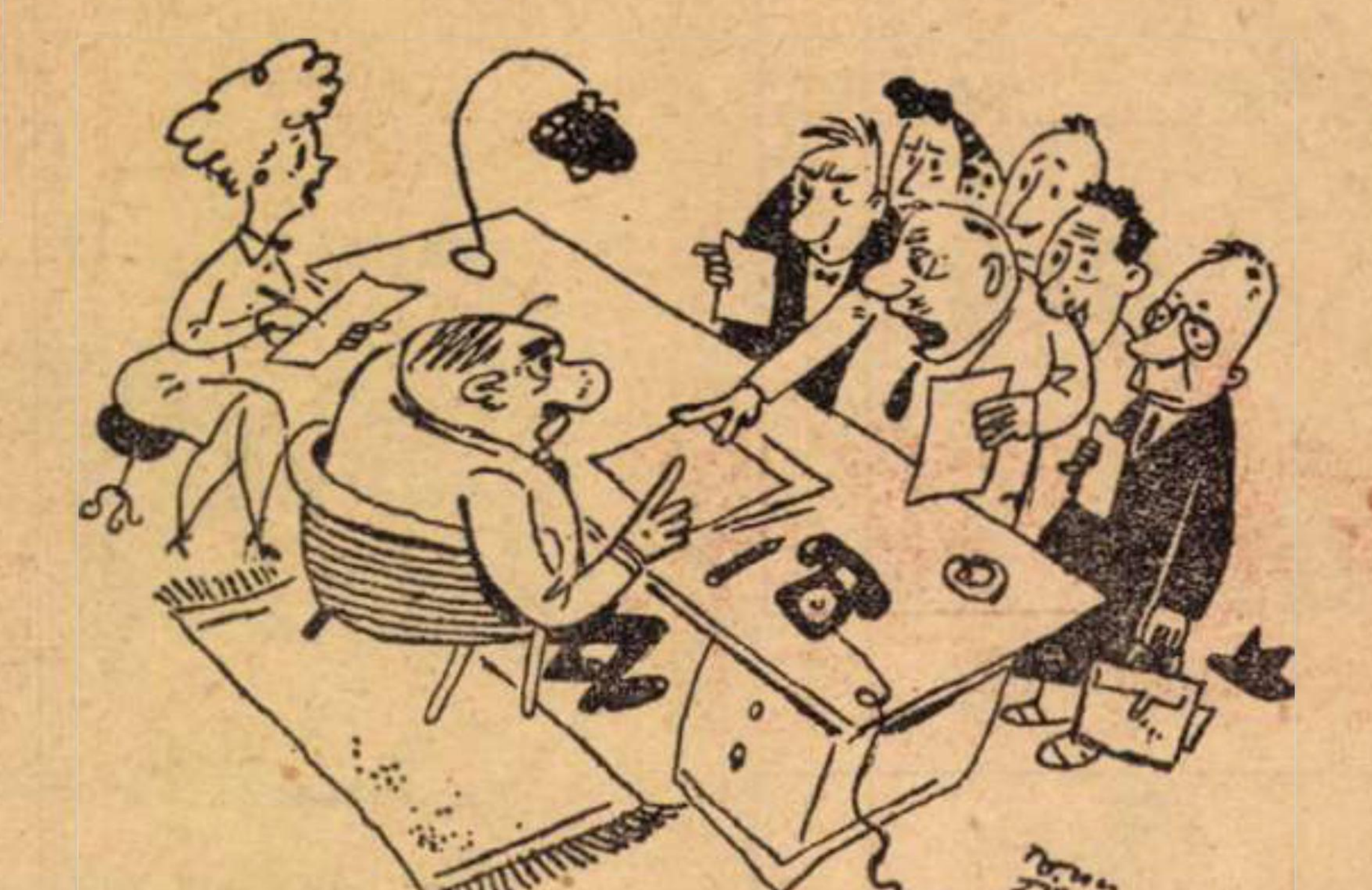

— Kérem, az elmúlt évnegyedben egyáltalában nem kaptunk lámpaüveget, pedig azt nálunk nagyon keresik...

— Rendben van, majd 50 százalékkal többet küldünk.

DIÓHÉJBAN

Győrben nem lehet tésztaszűrőt kapni. Bejártam a város vas- és edényboltjait és a kérdésre, hogy van-e tésztaszűrő, röviden és határozottan mindenütt ezt felelték: „Nincs!" Ezentúl ne együnk tésztát? — *kérdi Saáry József győri (Toldi u. 3.)* lakos.

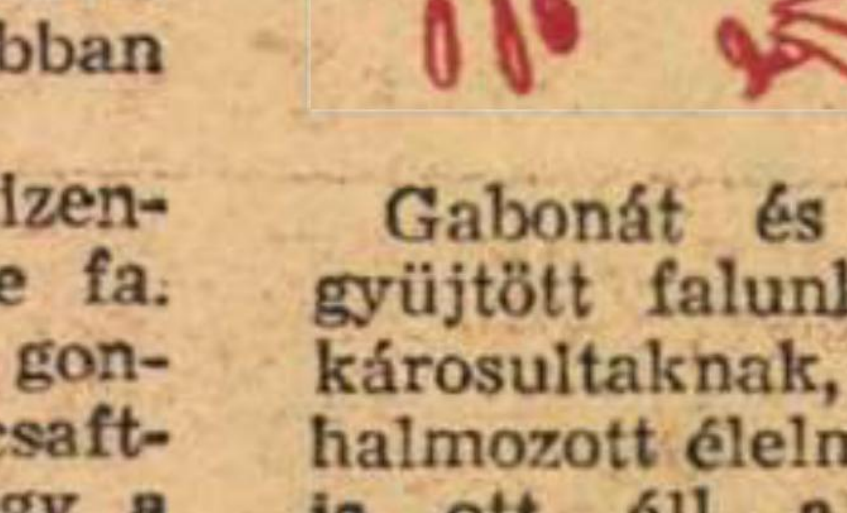

Gabonát és burgonyát gyűjtött falunk az árvízkárosultaknak, de a felhalmozott élelmiszer máig is ott áll a raktárban, táplálja a zsizsiket és az egereket. Mire vár a tanácselnök? — teszi fel a kérdést *Pogrányi Pálné tanácstag. (Egyházasharaszti.)*

Nagyatádon nem lehet lámpaüveget kapni, mert ha van is a földművesszövetkezet boltjában, csak lámpával együtt árulják. Miért kell lámpát is vennünk, amikor csak az üveg kellene? — kérdezi Táczli Jánosné, Nagyatád.

Furcsa áruelosztás

A Képzőművészeti Alap művészellátó boltjába 1954-re 8200 ecsettel kevesebb érkezett, mint amennyit rendeltek. Ugyanakkor a Sport-, Hangszer- és Játékáru Nagykereskedelmi Vállalat nagymennyiségű ecsetet kapott. A művészellátó bolt csak úgy tudja kielégíteni festő- és rajzolóművész vevőit, ha a Sport-Hangszer- és Játékáru Vállalattól kér ecsetet. Egyszerűbb lenne, ha a gyár a művészellátónak és a dekorációsok részére árusító Sport-, Hangszer- és Játékáru Vállalatnak megfelelő arányban szállítana ecsetet

bb rajzolóművész

Költözik a titkárság

1954 közepén alakult meg a József Attila Szabadegyetem, amelynek titkársága a Munkácsy Mihály utcában, az Ismeretterjesztő Társulat helyiségében kapott két szobát. Ez a két szoba meg is felelt a célnak. A titkárság dolgozói képeket akasztottak a falakra, a virágvázában friss virág pompázott, egyszóval örültek a helyiségnek, lakályossá akarták tenni.

Az első virágok még el sem hervadtak, amikor értesítették a titkárságot, hogy át kell költözniök az Engels téri kultúrotthonba.

A titkárság eleget tett a felszólításnak és átköltözött. Két szobát kaptak, a falakról leszedték a régi plakátokat. A virágvázába ezúttal tulipánt tettek.

A tulipán még el sem hervadt, amikor a titkárságot értesítették, hogy a Sztálin út 110. számú házba kell költözniök, az MSZT budapesti szervezetének volt helyiségébe.

A titkárság most gyönyörű szobákat kapott, mindenki boldog volt. Friss kedvvel kezdődött a munka. Az öröm azonban nem tartott sokáig, mert még el sem hervadt a vázában a törökszekfű, értesítést kaptak, hogy át kell költözniök a Múzeum utca 7. számú házba, ahol az Ismeretterjesztő Társulat budapesti szervezetének helyiségében kaptak két szobát. A titkárság tagjai most gyorsan hervadó rózsát tettek a vázába, hogy ne fájjon a szívük a virágért, amikor a legközelebbi költözködéskor ott kell majd hagyniok a régi helyiségben.

Az óvatosság indokolt volt, mert a megszokott értesítés valóban megérkezett. Az Ismeretterjesztő Társulat centralizálása miatt a titkárságot a Váci utca 12. számú házba, a Színház- és Propaganda Iroda felszabadult helyiségébe költöztették.

A titkárság tagjai most már művirágot tettek a vázába, hogy a legközelebbi alkalommal átvihessék új helyiségükbe. Ez a költözködés rövidesen bekövetkezik, mert egy kormányrendelet értelmében újabban üzlethelyiségekbe nem lehet hivatalokat költöztetni.

Ezért a Ludas Matyi útján közöljük a Szabadegyetem hallgatóival — akik az egész városban bolyonganak, mikor a titkárságot keresik — hogy az a lapzárta pillanatában még a Váci utcában található.

(p.)

Sáros az utcánk...

A mi utcánkat Tengerszem utcának hívják és a XIV. kerületben tölti be lónyúzó hivatását. Zuglói becsszavamra mondom: sikerrel tölti be! Mert nincs a SZEFU-nak, vagy a TÜKER-nek egyetlen olyan kocsi elé fogott táltosa, amelyik télvíz idején be merné tenni patáját tengerszemű utcánkba. Nem is teszi még dupla abrakért sem. De ha mégis rászánja magát és bemerészkedik, úgy ottragad, mint a pinty a lépesvesszőn. Szóval ez az utca kerékkötője minden normális kocsiforgalomnak. Ebben a kerékkötői minőségben hathatósan támogatja utcánkat a Szőnui út, a Komáromi út, Rákospatak utca és a XIV. kerületi Tanács. Hogy melyik támogatja jobban, ezideig még nem dőlt el. De mint minden, idővel ez is kitudódik. Ez viszont biztos: hogy mi, Tengerszem utcai őskők a lófogatú járművek téli eltűnését már úgy megszoktuk, mint rossz kocsisnál az igásló a verést. Szóval ezt már megszoktuk. De az idei tél azzal, hogy december óta állandóan áprilist játszik, lassan, de biztosan lehetetlenné tette a gyalogközlekedést is. Ezt viszont még nem szoktuk meg. Megmondom azt is, hogy miért. A XIV. kerületi Tanács ezideig — nagyon helyesen — minden esztendőben biztosította az Erzsébet királyné út és a Szőnyi utat összekötő Rákospatak utca járhatóságát, mégpedig egészen egyszerű eszközökkel. Úgy ősz folyamán mindig ledobtak egypár kocsi salakot, amit a patakmenti senki földjén egyméteres szélességben és körülbelül 300 méteres hosszban elszórtak. Ez a

rövidtávú salakteríték volt az egyetlen olyan összekötő út, ahol, ha nem is száraz lábbal, de legalább száraz tenyérrel elérhetővé vált álmaink otthona. Ebben az esztendőben — nem tudni, mi okból — megfeledkeztek rólunk a tanácsnál. Sajnos, ennek a feledékenységnek a mi cipőnk issza meg a levét. Latyakos kedvünkben már arra is gondoltunk, hogy a Rákospatak eme útszakaszát társadalmi munkával hajózhatóvá tesszük. De mivel a kikötő helyét mind magának akarta kisajátítani, így ez a terv, mielőtt még a hajókat beszereztük volna, vízbeesett. Ennek folytán minden maradt a régiben, dagasztjuk a sarat és szidunk valakit. Nem vagyunk nagyigényűek, nem kívánjuk, hogy márványkővel rakassák ki patakmenti útunkat, de azt a kis salakot, amit a XIV. kerületi Tanács minden esztendőkben a lábunk alá szórt, az idén is elvárjuk.

A Tengerszem utca és környéke sárdagasztói nevében:

BERNÁTH EDE

Van egy kis Csepelem...

Múlt év október 15-én a barcsi 21. számú Népboltban vásároltam egy 125-ös „Csepel" motorkerékpárt, száma: 4/9—1389. A vétel alkalmával a motornak nem volt meg a gyári igazolószelvénye. A Népbolt vezetője megígérte, hogy egy-két héten belül megküldi címemre az igazolást. Ez az ígéret azonban csak ígéret maradt. Többízben jártam a Népbolt vezetőjénél és sürgettem az igazolást, hiszen a motort csak igazolószelvénnyel használhatom. Ebben az ügyben a gyártó vállalatnak is írtam sürgető levelet, de még csak nem is válaszoltak. Így aztán most módosíthatom az ismert slágert:

Van egy kis Csepelem,
de hasznát nem veszem...

Mert amíg az igazolólapon bürokraták ülnek, addig én nem ülhetek a motoromra. Pedig — és ez sem közömbös — öt kilométert kell megtennem minden műszakon, hogy munkahelyemre érjek.

Kinicki Béla bányász
Pécs, Marosvásárhelyi út 4.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

„A tolvaj fellebbez" című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a bűnügy elhúzódása miatt a nyomozó hatóságokat és a járásbíróságot mulasztás nem terheli. Jogos azonban a bírálatnak az a része, hogy az első bírói ítélet meghozatalakor a bűnjeleket a jogerő bevárása nélkül kiadhatták volna. A panasz megjelenése után az elsőbíróság behívatta a sértetteket a jogos tulajdonos személyének tisztázása végett.

GYEPES ISTVÁN
a Győrmegyei Bíróság elnöke.

★

Közbenjárásukra a Kecskeméti Borforgalmi Vállalattól a 200 forint árkülönbözetet megkaptam.

NAGY JÁNOS
Kunbaja

Az egy év óta ígért szerszámhasználati díjunkat az alsóleperdi állami gazdaság kifizette.

AZ Állami Gazdaság
dolgozói

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Megnyílt a Hunyadi téri csarnok biológiai és bakteriológiai tanszéke" című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a csarnok eladóinak csak személyükkel és a bolttal, illetőleg az árusítófülkével kapcsolatos tisztasági kérdésekből kellett vizsgázniok. Egyébként nem reggel nyolc órakor kaptak a dolgozók értesítést a kilenc órai vizsgáról, hanem már hetekkel előbb.

VI. ker. KÖZÉRT Élelmiszerért V

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő), TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda V., Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.